

Nógrádi Gábor

LÁNGOLÓ NYARAM

Tizenöt éves vagyok, és író leszek.

Ez a könyv egy nagy szerelemről fog szólni, meg egy kis szexről. Szívesebben írnék nagy szexről meg kis szerelemről, de sajnos abban még mindig nincs elég tapasztalatom. Tíz év múlva azonban, ha olvassátok a regényeimet, meg fogtok döbbsenni, olyan őszintén leírok majd mindent.

Legalábbis remélem...

ELSŐ NAP DÉLBEN

meglátok egy lányt, aki meglát engem, és valami varázslat történik, de ezt kicsit hosszán írom le, mert író leszek, úgyhogy átugorhatsz néhány oldalt esetleg, ha nem hiszed, hogy létezik szerelem első látásra.

Rögtön megláttam. Amikor beléptünk az étterembe, azonnal. Sokan voltak, de én csak őt láttam.

Jó, mondjuk azt: csak őt vettem észre.

Pontosabban: csak a szemét láttam.

A nagy, fekete lányszemét. A hatalmas fekete szemét a sötét szemöldök alatt.

„Már szerelmes kezemmel fogom meg a kezedet, már szerelmes szememmel őrizem a szemedet...” – írta József Attila vagy Ady, nem tudom, most tanultuk, meg talán nem is így van, kit érdekel, nekem így jön be.

Aznap délelőtt érkeztünk.

Egy kisbusz hozott be a repülőtérrel.

A Boeing kiszállt a tenger fölé, tett egy félkört, és utána leereszkedett, mint egy kitárt szárnyú sirály. Mint sirály a vízre.

Ha író leszek, ilyen szép mondatokat fogok lekopogni reggeltől estig, és a regényeim megjelenésének napján az emberek sorba állnak majd a könyvesbolt előtt, mint a Harry Potterért álltak.

Izgalmas volt hirtelen a tenger fölé röpülni, de nem féltem.

„Az a fő, hogy ne féljen a legény!” Ezt egy regényből nyaltam. Egri csillagok. Kötelező volt. Aki írónak készül, annak sok könyvet kell olvasni. Sajnos unalmas, béna könyveket is.

Alig éreztük, amikor a kerekek megérintették a leszállópályát. Aztán jött egy döccenő, de már gurult a gép. Néhányan tapsoltak a kapitánynak. Én nem. A kapitány dolga, hogy szépen szálljon le a földre. Nekem se tapsol senki, ha megcsinálom a házit, vagy lemásolom a Jucusét.

Ahogy írtam: mikor beléptünk az étterembe, azonnal észrevettem a nagy fekete szemét.

Észrevettem, és nem kaptam levegőt. Egészen pontosan elfelejtettem lélegezni. Érdekes. Ilyenkor tényleg az van, mint a regényekben, hogy levegő se ki, se be. Valami történik odabent a testben, és egy pillanatra minden leáll, mint a motor, ha kifogy a benzin, mert anya megint elfelejtett tanakolni. Paff! Szünet. Vagyis, nem a testemben áll le minden, hanem az agyamban, ami irányítja a testemet, de ezt most hagyjuk, mert biosz, Lenke nyanya, és abból nem vagyok túl jó.

Sokan voltak az étteremben, de én csak őt láttam.

A bejárati ajtótól távolabb, a terem közepén álló nagy, ovális asztalnál ült egy izmos, magas, világoskék inges férfi meg egy vékony, piros-fehér ruhás nő között. A férfi arcán szakáll volt, de olyan egészen rövid, szinte csak borosta, ami ma divatos, a nő pedig szemüveget viselt. Rögtön látszott, hogy ők a szülei.

Az ilyesmit azonnal észre lehet venni. Nem tudom, miért.

Sajnos még nagyon sok mindent nem tudok az életről meg az emberekről. Vagy ha sejtek is ezt-azt, nem bírom szavakkal jól kifejezni, amit látok meg érzek. Pedig egy írónak ez biztosan kötelező. Sebaj! – ahogy a régi írók írják ahelyett, hogy „nem baj”.

Van még időm. A többi író mind öregebb, mint én. Mire nagy író leszek, talán mind meghalnak. Bocs! Anya azt mondja, a halált ne emlegessük. Na jó! De a Madaras nagyapja, aki fent van a neten mint költő, azt mondta: író nem hazudhat. Mindent őszintén le kell írnia magáról is meg másról akkor is, ha piszkosul fáj neki vagy egy családtagnak vagy bárki másnak. Ez jól hangzik, de nem tudom, én meg merném-e írni például, hogy anyu hol volt két hónapig, amíg nem volt itthon. Talán majd egyszer, ha őszinte író leszek, és tudni fogom az igazságot.

Tulajdonképpen, vagyis igazából nem is néztem meg a szüleit alaposan.

Csak őt, az ő szemét, az ő fekete szemöldökös mandula-szemét láttam.

Szívemhez indul a fekete mandula.

Néha kibuggyan belőlem egy vers. Mint vér a sebből. Ah! Ah! Mi szépen fogalmazám, nemde? Egyébként arról jutott eszembe ez a véres ízé, hogy egyszer elvágtam az ujjamat.

Persze a mandula nem fekete. Na és? Tanultunk a költői szabadságról. Költői szabadsággal a szeme lila is lehetne sárga csíkokkal. Na, olyan, mondjuk, nem.

Ahogy írtam, én is a szüleimmel voltam. Ja, meg a tesóm-mal. Ahogy minden gyerek a szüleivel meg a testvéreivel ebédelt, ha voltak testvérei.

Nehéz megérteni, hogy egy hatalmas teremben, ahol sok-sok ember ebédel, és mindenféle ember, férfiak, nők, gyerekek, miért éppen azt a bizonyos szempárt pillantjuk meg

azonnal. Miért éppen azt vesszük észre, de azonnal, és csak azt? Mi vonzza, mi rántja oda a tekintetünket, mint mágnes a szeget?

Talán ötven szempár is van abban a teremben, amelynek ablakai a tengerre néznek, a szelíd vagy vad tengerre, az időjárástól függően. És az ötven szempárból te csak azt az egyetlen fekete szempárt veszed észre. És mikor észreveszed, akkor nehezebben lélegzel, összeszorul a gyomrod, le kell nyelned a nyálad, rád jön a pisilhetnék, nem bírsz továbblépni, pedig az apád is szól, hogy menj már, kisleány, ott még van szabad hely.

Biztosan voltak a teremben nagyon szép zöld szemek, kékek és barnák, világosak és sötétek, nagyok és keskenyek, fáradtak, élénkek, vidámak, közönyösek. És mind, mint egy tengeri kagylóból kipillantó gyöngyöcske, olyan. Azt hiszem, ez egy nagyon pontos metafora. (A metaforát tavaly tanultuk egyébként.) A szemgolyó, mint egy nagy zöld, kék, barna, fekete gyöngy, kikandikál a kissé elnyílt kagyló résén át.

De te csak azt, csak azt a feketét, azt a fekete, mély tüzű, nagy igazgyöngyöt látod.

– Menj már, kisleány! Lebénultál?

Ez az anyám hangja. És a kis lökés a hátamon az ő keze. Anyámnak kemény keze van. Tudom tapasztalatból.

Megyek, de nem a lábam elé nézek. A tekintetem oda tapad, ahol a fekete szemek ragyognak. Emiatt aztán nekimegyek valakinek.

– Bocs! – mormolom. – Excuse me! – Mert ebbe a Nemzetközi Újságíró-üdülőbe mindenki más-más országból jött, de gondoltam, talán ennyit értenek angolul.

– Ez hülye! – mondja a bátyám, aki csak másfél évvel idősebb, mint én, de most nem érdekel. Nem vágok vissza, ahogy szoktam, hogy ő a hülye, meg barom is, és nem nézek rá gyilkos pillantással. Most egyáltalán, de komolyan mondom: egyáltalán nem érdekel, mit mond.

Csak azokat a szemeket lesem, csak annak a fekete tekintetnek a rám villanását akarom elkapni, a másodpercet, mikor rám néz, mikor meglát, mert tudom, hogy az a pillanat lesz az ősrobbanás, amiről olvastam a neten, a világegyetem újjászületése, meg az az életem, amit érdemes élni.

Most még a poharára néz, meg egy nőre az ovális asztalánál, aki kövér, és a nagy szájával vihorászik, meg az anyukájára néz...

ÉS MOST RÁM!

Rám pillant.

Néz. Aztán elkapja a tekintetét, de alig telik el egy pillanat, a szemünk ismét összevillan. Mintha elektromos áram futna végig rajtam. A gerincemen. Mintha átsuhanna közöttünk százezer volt! Mintha fel volnék töltve.

Vajon ő is?

Igen! Ahogy rám néz, megrándulok. Megbénít.

Ha véletlenül megfogunk egy csupaszig elektromos vezetőket, nem tudjuk elengedni.

Az áram halálra ráz. Az borzalmasan rossz. Ez borzalmasan jó.

Pontosan a szemembe néz. Megérezte, hogy nézem.

Tudom, hogy meg lehet érezni, ha valaki néz vagy valakit nézünk.

Még akkor is, ha hátulról nézünk valakit. Ha csak a másik tarkóját nézzük, megérzi, megérezheti.

Kipróbáltam az osztályban ezt a nézést. Merev pillantással bámultam Ketyó koszos nyakát matekórán. Két perc múlva megfordult. „Mi van, b... m...?” – sziszegte megszo-
kott kedves modorában.

Megérezte, hogy nézem!

Ahogy most itt az ebédlőben Ő is.

Néztünk egymás szemébe egyenest.

„Ki vagy te?” – kérdezi a szeme.

„Valaki, akinek nagyon tetszel” – válaszolom.

„Nem ismerlek – mondja a szeme, és pislant. – Idegen vagy.”

„Már nem – mondom a szememmel. – Már nem.”

A szemünkkel cseteltünk.

Hosszan néz, hosszan nézünk.

Hosszan, hosszan egymás szemébe.

Mennyi ideig? Nem tudom.

Öt perc? Egy perc? Fél perc? Tíz másodperc?

Az óra méri az időt. Én is mérem az időt.

De az óra nem az én időmet méri.

És én sem az óraidőt.

Egy biztos: sokkal, sokkal hosszabban nézett rám, mint a poharára, a mamájára meg a vigyori nőre együtt!

És pont rám. Pontosan a szemembe.

Kíváncsian nézett.

Nálunk otthon, Magyarországon nem néznek ilyen sokáig a lányok egy fiú szemébe, csak ha nagyon bejön nekik a srác, és bármit megtennének érte vagy vele.

De ő meg a szülei nem magyarok. Az meglátszik. Csak tudnám, miből!

Olyan nyugodt az arcuk. És olyan tiszta a szemük.

Még mindig néz.

Ha a szeme pisztoly csöve volna, és kilőne egy golyót, akkor éppen beetalálna a szemem közepébe, a szemgolyóm közepébe, a pupilla centrumába. *(Megnéztem a guglin, így hívják.)*

Hirtelen elfordítja a fejét, ide-oda pillant, a hajához nyúl, rövid, sötétbarna haja van kétujjnyi széles szőke csíkkal, elneveti magát, mintha valami vidámat hallott volna, aztán hirtelen elhallgat, a mamájára sandít meg a röhögős nőre, talán azért, hogy észrevettek-e valami változást rajta, mert biztosan úgy érezte, hogy nem úgy nézett rám, mint ahogy mást és máshol nézni szokott.

És nem olyan már, nem ugyanaz, mint máskor, ahogy én sem vagyok ugyanaz, aki voltam egy órával ezelőtt.

Közben mi leülünk, tőle két-három asztallal távolabb. Én persze úgy ülök majdnem vele szemben, hogy láthassam.

– Kisfiam! – szól rám az apám. – Az étlapot, légy szíves...! Dávid! Mondtam valamit.

– A csajt kukkolja – nyekereg a bátyám.

– Kussoljál, jó? – sziszegem csak úgy magam elé.

– Dávid! – szól rám az anyám, és még mond valamit, amit nem hallok, nem értek, mert az ide-oda villanó fekete szemek sugara megint lecsapott rám.

Mindig azt hittem, a nagy írók mindent le tudnak írni. De ma már nem vagyok biztos benne. Még az is lehet, hogy a legfontosabb dolgokat, érzéseket képtelenek leírni. Na de sebjaj! Majd jövök én, és mindenkit lealázok!

Persze estefelé, vacsora előtt, amikor a naplóba meg akartam fogalmazni, hogy mit láttam a szemében, csak ültem a kütyü előtt, és néztem a monitort. Néztem a nagy

ürességet, és a szemét láttam. Láttam, de nem tudtam leírni, amit láttam. Pedig az étteremben, az asztalnál, vele szemben, vagyis kicsit távolabb, úgy éreztem, mindent kiolvasok a szeméből, és meg tudnék fogalmazni a pillantásáról egy egész regényt. Este meg ültem, és egy mondat se jutott az eszembe.

Bárcsak tudnám, az írók hogyan csinálnak szavakat arra, amire nincsenek szavak!

Persze az is lehet, hogy én még nem vagyok jó író. Csak leszek.

Akkor délben, ott az étteremben, az asztal felett vöröskék-zöld-sárga sugarak indultak el a szeméből a szemem felé. Erős, heves sugarak széles nyalábban. És éreztem, igen, éreztem, ahogy becsapódnak a szememen át valahova mélyre, az agyamba, a szívembe, a lelkembe, mint a képregényekben a lézersugarak: „Bang! Bang! Suttu!” Vagy ilyesmi. És aztán, mint mikor tükörbe csapódik a kép, repültek visszafelé. És újra felém, és újra felé, és újra felém, és újra felé...

És valamit kérdezett az anyám.

Sugarak törölve.

Odafordítottam a fejemet. Már amennyire tudtam.

– Dávid! Mit választottál? – kérdezte az anyám. – Szuvlakit vagy muszakát?

– Miszakát?

– Muszakát. Rakott padlizsánt...

– A másikat kérem.

Végre visszapillantottam rá.

A pincér letette az asztalukra a levesestálat.

Összenéztünk. A szája szélén villanó mosoly. Igen, ezt nem lehet eltéveszteni.

Mintha azt mondaná: látod, mi már megkaptuk a levest!

Én is küldtem neki egy kis grimaszt, hogy látom.

Úristen! Hiszen ez már tuti: mi beszélgetünk!

Nem hiszem el!

Öt perce sincs, hogy megláttam, és már csetelünk a szemünkkel!

Mi ez, ha nem egy...?

Nem, én nem írom le most azt a szót.

Az a szó, az a bizonyos szó nem fejezi ki, ami köztünk van. Amit érzünk.

Szerelem? Az egy szó. A mi szerelmünk: ezer szó.

Aztán persze mi is megkaptuk a levesestálat. Eszünk.

Egy kanál itt, odapillantok, egy kanál ott, nem néz rám.

Egy kanál itt, odapillantok, egy kanál ott, nem néz rám.

Egy kanál itt, nem pillantok.

A bátyámra sandítok. Úgy csinál, mintha a levesében úszkáló húsdarabokat figyelné, de tudom, hogy nem. Engem leseget. Kukkol.

Miért van az embernek ilyen testvére? Senki nem kérdez meg minket, hogy legyen-e testvérünk, csak úgy lesz. Mondjuk, én vagyok a fiatalabb, úgyhogy ha a bátyám dönthetett volna, hogy legyek vagy ne legyek, akkor talán nem volnék.

– Mit vigyorogsz? – kérdi.

Ugye mondtam, hogy leseget?!

– Közöd? – kérdezem.

– Buksz a bukszára, mi? – mondja, és most ő vigyorog.

– Közöd? – kérdezem.

– Kancsal – mondja.

Megrándul a szám. „A jó édesanyád kancsal!” – mondanám, ha nem a testvérem volna. De ezt még megbánja.

Véletlenül le fogom lökni a telóját, és rálépek, az biztos.

Lenézek a levesre, aztán óvatosan odapillantok. Lehet azt úgy is, hogy lefelé tartom a fejem, a kanalam a számnál, és mégis őt látom. És látom, hogy éppen akkor ő is úgy, mint én...!

Nevet.

Nekem is nevetnem kell.

A bátyám meg kinyalhatja!

Bocs! Ezt nem lett volna szabad leírni egy regényben.

Igaz, fogok én még írni cifrábbakat is!

ELSŐ NAP DÉLUTÁN

őt keresem, kutatom, és képzelődöm, ahogy szoktam, de nincs sehhol...

Végre megpattantam. Felkaptam a fürdőnacimat meg a combig érő hosszú, világoskék pólómat – Harvard University –, és elhúztam.

Ebéd után ők (ŐK!) hamarabb elmentek az ebédlőből, mint mi. Az a szemét pincér nekünk hozta utoljára a sütit. Ők már megették, amikor mi megkaptuk.

Mondtam, hogy én nem kérem a sütit, inkább szétnézek a házban, de anya nem engedett.

– Megvárász minket. Nem fogok rohangálni utánad, hogy hol vagy.

A bátyám persze rőfögött befelé. De úgy, hogy halljam. Tudta, miért akarok elhúzni. De egyszer bevágok neki...! Protkója lesz, mint a nagyinak.

És még a sütitet is megette, pedig a kedvencem volt, lekváros rolád.

„Nem érdekes – gondoltam. – Az én gyönyörű ismeretlen ismerősömről minden sütiről lemondanék, amit még kapunk a két hét alatt.”

Vajon hol találom? Vajon hogyan ismerkedhetem meg vele?

Talán az üdülő előtt ül a parkban, az út mellett egy padon, és úgy csinál, mint aki olvas.

Persze engem vár.

„Szia! – szólítom meg. – Dávid vagyok. Leülhettek?”

„Persze! Engem így meg így hívnak.”

„Mit olvasol?”

(Mutatja. A két Lotti. Kästner.)

„Az szuper! – mondom. – Háromszor olvastam.”

(Néz rám. Nem szól. A szeme nedves lesz. Talán az enyém is. Nem, az enyém nem.)

„Hiszel abban...? – kezdi. – Hiszel abban, hogy első látásra...?”

„Igen! – mondom határozottan, mély, férfias hangon, ami majd lesz nekem, ha a mutálásom befejeződik. – Hiszek!”

És megfogom a kezét.

Na, persze...! Ahogy azt Dávidka elképzeli a harvardos pólójában!

„Ábrándozás az élet megrontója.” Nem t’om ki írta, de tükre igaza volt.

Persze az is lehet, hogy a szüleivel fociznak a parton, és kellene egy negyedik játékos.

Tegyük fel, éppen arrafelé sétálok.

„Hahó! – kiált oda. – Nem szállsz be?”

Persze hogy beszálok. Vele vagyok párban. Tönkreverjük a szüleit. Az apja ügyes, de az anyja pancser. Vagy szemüveg nélkül nem lát jól?

„A győzteseket meghívjuk fagyfaltozni” – mondja az apja a meccs végén, és akkor megismerkedünk.

Figyelem! Itt most egy eszméletlenül szép rizsa következik, amin állati sokat gyötörtem az agyam.

„Az alkonyati órán

már kézen fogva andalgunk az üdülő parkjában,

ahol a kavicsos út fölött mosolyogva ragyognak reánk a csillagok,

és a lombok alatt hívogató padok bújnak meg,

amelyekbe belevéssük a nevünket,

miközben a szívünk megmelegszik a hálától,

hogy egy jótét lélek a kerti lámpák összes villanykörtéjét kicsúzlizta.”

Na?! Király, nem? Tisztára Jókai! Csak jobb, mert én még nem vagyok kötelező.

Visszatérve a tengerhez, a beachre, csak annyit mondok:

„Álom, álom, édes álom, álomkép...” – ahogy a nagy nyomja a topnótáját, ha el akar zavarni otthonról.

Miért pont engem hívnának negyediknek? Valószínű már egy hete itt vannak. Az előző turnussal jöttek. Mindenkit ismernek.

Még az is lehet...

Még az is lehet, hogy ő már kavar valakivel? Jaj, ne!

Nem, nem! Egyáltalán nem okés a focisztori. (Mondjuk, a fociban se vagyok király, csak képzeletben. Bár ott lenyomom Ronaldót.)

Talán az lenne a legjobb, ha fuldokolna a tengerben.

Olyan közepes hullámok között fuldokolna szép nyugodtan, én meg kimenteném. (Mondjuk, egy kicsit leérne a lábam, mert annyira nem tudok úszni, hogy mélyebb vízből kimentsek valakit.)

A helyzetet nehezítené, ha éppen arra úszna egy cápa...

Na, menj te, Dávidka, a fenébe a hülye írói képzeleteddel meg a cápáddal együtt! Elég volt az álomból!

Végigszaladtam a folyosókon. Bordó szőnyeg, halványan világító lámpák, egyforma ajtók... Hú de be szeretnék lesni, hogy mit csinálnak mögöttük!

A nagy írónak tulajdonképpen láthatatlan embernek kellene lennie. Akkor mindent kileshetne, és mindig az igazat írná. Annyira gáz, hogy mindent folyton ki kell találni írás közben. Egy csomó olyasmit, amit sohasem láttunk. És úgy kell kitalálni, hogy az olvasók elhiggyék meg átérezzék. „Működjön a képzeleted!” – mondta Madaras nagyapja, aki költő. Jó vicc! Ha én elkezdeném működtetni a fantáziámat, és igazán meg őszintén leírnám, amit néha elképzelek, akármilyen pornó meg thriller, és mások elolvasnák, tuti, hogy rögtön pszichológushoz cipelnének, meg kirúgnának a suliból.

Négy emeleten futottam végig, meg a földszinten. Már arról álmodoztam, hogy hátha éppen ő is engem keres. „Ó, álom, álom, édes álom...!” – hogy a nagyit idézzem megint.

Butaság volt. Annak a valószínűsége, hogy engem keres, vagy ő is éppen akkor éppen azon a folyosón sétál: nulla! Na jó, nem nulla, de nagyon kicsi.

Mintha Bea nénit hallanám:

„Dávid! Ha Csalmati barátunk feldob két százas pénzermét egyszerre, mekkora a valószínűsége annak, hogy mindkét pénzdarab az írás oldalára esik? Semmi, tanárnő! Miért mondd ezt, Dávid? Mert csak az egyik pénz esik le. Nem értem. Hol lesz a másik? A Csalmati zsebében.” (Osztály röhög.)

Az előcsarnokban már nem szaladtam, hanem ide-oda pislogva sétáltam a kijárat felé.

Öreg bácsik ültek a fotelekben, fürdőköpenyben, és újságot olvastak, vagy a kütyüjüket nézegették. Volt, aki kávét ivott vagy sört. Apu meg anyu is ivott sört ebéd után. El is aludtak rögtön. Azért pattanhattam meg. Különben tuti, hogy nem engednek el egyedül. Ez a féltés az agyamra megy.

A szülők úgy őrzik a gyereküket, mint a börtönőrök a rabokat. „Nem mehetsz ki! Nem mehetsz le! Nem mehetsz fel!” Őket is így kellene őrizni valakinek, hogy ne csámborogjanak ide-oda az életben két hónapra valaki mással. Nem tudom, mit szólnának.

Tizenöt éves vagyok majdnem. Tudok magamra vigyázni.

A hátsó nagy üvegajtón léptem ki az épületből. Egy park választotta el az üdülőt a tengerparttól. A parkban fák, bokrok, napozóágyak és székek is voltak, meg egy medence. A medence azért, hogy aki nem akar a tengerben fürdeni, az abban pancsikoljon. Butaság! Nem áztatom a fenekem langyos pocsolyában, ha előttem a tenger végtelelje.

A medencében öregek üldögéltek, meg néhány gyerek hancúrozott, és pisilt bele éppen a vízbe, gondolom.

Mások a napozóágyakon feküdtek, olvastak vagy aludtak, de fejük felett ernyővel, mert nagyon tűzött a nap.

Még jó, hogy rajtam volt a sapka. Mondjuk, az mindig rajtam van. Csak evésnél veszem le. Vagy akkor se, ha nem szólnak rám.

Odébb egy játszótér volt hintákkal, forgókkal, homokozóval, lipityókával. Ott is voltak kisebb gyerekek, játszottak, hintáztak a tesójukkal vagy a szüleikkel.

Ő nem volt a parkban.

Akkor csak a parton lehet.

ELSŐ NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

végre sikerül megtalálnom, de mégsem tudok vele megismerkedni, mert hülye vagyok.

Az üdülő saját strandja egy öbölben, két élesen kiemelkedő sziklás, bozótos, bokros domb között bújt meg. A sétánytól a vízig finom homokos part húzódott, amelyen szabályos sorokban sorakoztak a napernyők. Minden vendégcsaládnak egy napernyő járt.

Odébb büfé volt, meg röplabdapálya. A part és két oldalon a sziklás, bokros szirtek keretbe foglalták azt a gyönyörűséget, amit úgy hívunk: tengeröböl.

A tenger, a hullámzó kékség, az örök mozgás moraja, a végtelen erő, és az izé... Na! Mit is akartam írni...?

Ha nagy leszek, úgy lefestem a tengert szavakkal, hogy beleszakad a szív! És ha az emberek tengerélményt akarnak, nem mennek az Adriára vagy Olaszba egy vagyonért, csak elolvassák, amit írtam, és minden utazási iroda csődbe megy. De most legyen elég ennyi.

Rögtön észrevettem őt. Na jó, először a szüleit pillantottam meg. A tengertől a második sorban, a negyedik napernyő alatt feküdtek a napozóágyukon. (A napernyőn kívül minden vendég kapott két napozóágyat.) Ő nem volt ott. Aztán az apja tekintetének irányát követve megláttam.

A vízben állt. Háttal állt, de rögtön megismertem. És nem csak a szőke csíkról a sötétbarna hajában.

Kék színű fürdőruha volt rajta, vékony zsinórral megkötve a nyakán. Kék színű volt a dressz, kék, mint a tenger. Nagyon csinos volt. Hogy lehet ezt pontosabban, szebben leírni? „Olyan volt a teste, mint a mélységesen mély tenger sötét mélyéből kiemelkedő sellő hableány...” Blablabla! Baromság!

Oltári csinos volt, és kész. Egyébként tudtam, hogy csinos. Mikor felállt az asztaltól a sárga rövidnadrágjában, láttam a derekát, a combját meg a... Igen, a popsiját is! Őrült kedves, gömbölyű csoda volt! Nem tudom elképzelni, hogy van a világon még egy ilyen vonzó popó! (Legfeljebb egy-két milliárd, de több egy száz se! – mondaná Papa a nagy humorával.)

De mért vagyok én ilyen szemérmes? A Madaras nagyapja szerint a költő vagy író nem lehet ennyire szemérmes, mert akkor egy rakás nagyon-nagyon szép, fontos dolgot nem tud rendesen, pontosan leírni. Az amerikai filmekben mindent kimondanak. Nem azt mondom, hogy a legcsúnyábban kell mindent megfogalmazni, azt én is utálok a gátlásaim miatt, de ha itt *popózom*, amikor az ő fenekéről van szó, hamis lesz az egész. Nem lehet mindent finomkodva körülírni. „Keble gömbölyűsége átsejlett a blúzán.” „Csókra nyíló ajka, mint a lilium szirma...” Röhej!

Néztem, ahogy áll a tengerben, és a hullámok lágyan csapkodják a derekát. Néha-néha felmarkolt egy-egy tenyérszi vizet, és a mellére lögyölte.

„Ó, bár hullám lehetnék! – gondoltam. – Ó, bárcsak tajték a hullám tetején!”

Állj, már le, gyerek! Nem akarsz rögtön a fürdőnácija lenni? Bevinné a gyomrocskád!

Háttal állt a partnak. Nézte a beláthatatlan messzeséget, mintha hajót vagy levegőbe ugró játékos halakat, delfineket figyelne. Vagy a láthatárt, ahol ég és víz összeér.

De az is lehet, hogy csak ábrándozva meredt a nagy kék semmibe. A tenger végtelenségébe vagy a kék égbe való bámulás nagyon alkalmas az álmodozásra, tudom.

Leültem egy napernyő alá, és erősen néztem.

„Fordulj meg! – suttogtam magamban. – Fordulj! Érezd, hogy nézlek! Nézlek! Láthatatlan energiákat sugározok feléd, érezd meg, érezd, és fordulj felém!”

Nem fordult.

Pedig olvastam, hogy olyan – hogy is mondják? – misztikus kapcsolat van az egymást szerető emberek között.

Olyan sugárzásféle. Egy anya ezer kilométerről is megérzi, ha a gyereke beteg. A gyerek pedig még azt is megérzi, ha az anyját bánat fogja érni. Például, mikor karót visz haza matekból.

Néztem, néztem, de ő nem fordult meg. Nem érezte meg a hullámaimat, vagy micsodát, amit sugároztam felé. Pedig a vételkörzetében voltam. Vajon nem elég érzékeny? Kizárt. Az ebédlőben minden néma üzenetemet vette.

Most mi legyen?

Menjek oda hozzá?

Na jó, esetleg odamegyek.

És mit mondjak?

„Hi! Szép a tenger. Jó meleg a víz. Jössz úszni? Láttalak az ebédlőben... Szia, Dávid vagyok...”

Nevetséges. Ha hülyén szólalok meg, egyszerűen ott-hagy. Akkor aztán állhatok a vízben, és nézhetem a nagy bűdös végtelen semmit, nem lesz második dobás.

Vagy csak egyszerűen sétáljak el mellette, és pillantsak rá szívből jövő, meleg mosollyal, ahogy a gödi nagyira szoktam, mielőtt pénzt kérek tőle? Ha rámosolygok, talán megszólít.

A fenébe is! Azt bezzeg nem tanítják az iskolában, hogyan ismerkedjen meg egy fiú egy lánnyal, csak azt, hogy x négyzet meg y négyzet...!

Vagy ezt nem is lehet tanítani?

Hirtelen előrelendült, ráfeküdt a vízre, és úszni kezdett.

Elszállt a perc.

Jól úszott. Azt hiszem, jobban, mint én. Vagy csak szebben? Na ja! Az ő testével én is szebben úsznék.

Vajon, ha valaki szép, mindent szebben csinál?

A szüleire néztem.

A mamáján már nem volt melltartó.

Az előbb még volt.

Néztem, néztem, de aztán gyorsan elkaptam a fejemet. Nem illik bámulni. Meg nem akartam, hogy felizgasson.

A tengerparton sok nő napozik melltartó nélkül.

Sőt! A tenger mellett vannak nudista strandok is, ahol mindenki pucér. Még nem voltam ilyen helyen, de szívesen megnézném, milyen.

Persze csak kívülről.

Nem kukkolni akarok.

Utálok a kukkolókat.

Csak kíváncsiságból nézném meg távolabbról messzelátóval.

Egy írónak a világon mindent meg kell ismerni, bármilyen ciki néha, mert lehet, hogy valamikor egyszer éppen arról akar írni.

Madaras nagyapja is azt mondta, hogy mindent alaposan tanulmányozzak, ha író akarok lenni.

Egy Maupassant (ejtve: *mópasszaaan*) nevű író is így tanult meg írni a nagybátyjától, akit Flaubert-nek (ejtve: *flóber*) hívtak, és ma érettségi tétel mind a kettő. Egy gyufásdobozról kellett a gyerekek dolgozatot írnia két-három órán át. (Nagy kitolás volt, nem mondom! „*Egy kis doboz. Címke van rajta. Sok gyufaszál van benne...*” Mit írhatnék még?)

Mióta Madaras nagyapja javasolta, én is tüzetesebben vizsgálom meg, amit látok, és igyekszem elraktározni az emlékezetemben.

Szerelmem mamájának például szép melle volt.

Szabályos kerek, mint egy kettévágott kis labda.

Azt hiszem, a tengerpartokon a legtöbb nő melle szép. Akinek nem szép, az nem is napozik melltartó nélkül. Bár láttam egy idősebb kövér nénit kicsit odébb félpucérra vetkőzve. Az ő mellét is elraktározom az írói memóriámban, de most hadd ne írjam le pontosan!

Vártam, hogy az én szép ismeretlenem kijöjjön a vízből. Nézegettem ide-oda, és reménykedtem.

A napozók között meg a büfénél felfedeztem néhány ismerős vendéget.

A repülőgépen vagy az ebédlőben láttam őket.

Azt hiszem, jó az arcmemóriám. Egy írónál az nagyon fontos.

A múltkor például felvillant egy ember rettentően ismerős profilja a sulival szemben. Éppen kivágtáztam a kapun, amikor észrevettem a fazont. A másik oldalon, a fodrászat bejáratánál beszélgetett egy szőke nővel. Csak félig láthattam a férfi arcát hátulról, mégis halálbiztosan tudtam, hogy ismerem valahonnan. Kicsit odább mentem, hogy jobban lássam. Apa volt.

A büfében egy fekete srác rázta a koktélshakert (keverőt, ha valaki nem tudná). Az tűnt fel, hogy folyton vigyorog. (A feketék meg a romák egyébként – úgy tapasztaltam – gyakrabban vidámak, mint a nem feketék és a nem romák. Nem tudom, mi okuk van rá.)

A pult másik oldalán dús, sötét hajú pasi állt térdig érő, fehér köpenyben vagy lepelben, nem tudom minek nevezni, és halál komor volt az arca. A feje búbján szoros kontyba fonta a haját. Gondoltam, ez vagy nagyon leburnult, vagy arab. Láttam már tálcával a napozóágyak között.

A vendégeknek helybe vitte a rendelést, ha kérték. Most a koktéltre várt. Állt, mint egy szobor. Lehet, hogy terrorista? Á, hülyeség! Akkor nem koktélokat hordana körbe...

Kint a sétányon egy idős bácsi ült a padon, és nézte a napozókat. Szerintem ő is a meztelen melleket figyelte. De nem látszott rajta, hogy felizgatja a látvány. A lábánál egy sárgás-barnás bundájú kutya feküdt. A strandra nem lehet kutyákat hozni. Ki van írva. De ez a kutya egyébként sem úgy nézett ki, mint aki be akar menni a vízbe. Pedig a kutyák általában szeretik a vizet. Bár nem mindegyik. Szoktatás kérdése, olvastam. Persze lehet, hogy ez a kutya már nagyon öreg volt, és örült, hogy él, és nyugodtan feküdhöz a napon. Igen, messziről is látszott, hogy öreg és korcs. Én ismerem a kutyafajtákat. Ha egy kölyköt két különböző fajta kutya nemz, az korcs. Erről jut eszembe, hogy Madaras nagyapja azt mondta, Magyarországon mindenki korcs. Mert itt átrohantak a besenyők, a németek, a tatárok, a törökök, az oroszok, és ahogy ő fogalmazott: „p... nem maradt érintetlen.” Megjegyzem, ez nagyon csúnya gondolat apa szerint, mert beszéltünk róla. Meg elég csúnya szó is.

A víz felé pillantottam, és megint elszorult a torkom. Ugyanúgy, mint az étteremben. Jött kifelé. Jött, ringott, erős, nagy lépésekkel húzta-vonta a lábát a hullámokban, hogy érezze a víz ellenállását, és élvezze a saját erejét. Én is így szoktam. Aztán megállt. Egy fiú állította meg. Magas, vékony fiú, majdnem térdig érő, csíkos nadrágban, hátul varkocsba kötött szőke hajjal.

Úristen! Hogy utálom én a szőke tahókat!

Álltak, beszélgettek, ő nevetett, és a fejem mintha telement volna vérrel.

Az írók ilyenkor azt írják, hogy „egy világ omlott össze benne”. Hát majdnem.

Így nevet egy másik fiúra? Így nevet mindenkire? Ilyen derűsen és kedvesen?

Megszólítják, megáll, és már nevet egy idegenre?

És ha nem idegen? Naná, hogy nem idegen!

Megismertem a srácot. Láttam az étteremben.

Lehet, hogy...!

Lehet, hogy már napok óta...?

Hogy ez a srác meg ő már napok óta járnak?

Lehet, hogy már volt is köztük valami?

Az ilyen üdülésben, nyaralásban az könnyen megy.

Nincs sok idő a totojázásra.

Délelőtt ismerkednek, délután csókolóznak, este meg már megy a kefeshow.

Undorító!

Én meg állhatok a hideg zuhany alá „egy szál f...ban”!

Nem én beszélek így! A disznó bátyámat idéztem.

De ha így történt, ha ők ketten már így vannak, akkor miért nézett úgy rám? Miért nézett úgy rám az étteremben? Miért fúrta a tekintetét a tekintetembe? Vagy nem is fúrta? Csak én akartam úgy gondolni, úgy érezni, hogy észrevett, és a pillantásával üzen valamit?

Ledobtam a székre a sapkám meg a pólóm, és elindultam a vízbe. Úgy éreztem, most bele kell vetni magam a hullámokba, sodorjanak, vigyenek a végtelen felé, merüljek el a tenger fenekére, váljak eggyé a vízzel, a mindenséggel, jöjjenek a cápák...!

Igen, azt éreztem, hogy meghalni volna jó!

Mikor az első hullámok elérték a lábamat, rápillantottam.

Mintha csak úgy véletlenül most venném észre, hogy: ni-csak, ki van itt! És éppen akkor ő is rám nézett. Rám nézett, rám mosolygott, és felemelte a kezét.

Intett. Igen, intett!

Intett, mint egy ismerősnek, akit üdvözöl.

Egyértelműen mosoly volt, meg intés volt, ezt nem lehet eltéveszteni.

És csak én voltam ott. Másnak nem inthetett.

Annyira megzavarodtam, hogy csak bambán pislogtam, mint Dezső a klotyón, ha nincs papír, aztán a tengerre kaptam a szemem, és beszaladtam a hullámok közé.

Micsoda barom vagyok!

Egy udvariatlan barom! Egy gátlásos magyar!

Most mit gondol...?

ELSŐ NAP DÉLUTÁN, MÉG KÉSŐBB

megismerkedem a hausza Gambóval, a periszkóp-fejű cseh Sámuellel meg a recepciós próbababával, és végül Gambó robogójával.

Mikor kijöttem a vízből, már nem voltak a parton. Sem ő, sem a szülei.

A szőke varkocsos fiú egy vörös hajú nővel frizbizett. A *bigén* (ez Papa ócska szlengje!) egészen vékony pánt volt a melltartó meg a naci. Ilyen zsinórral szokták az ajándékcsoomagot átkötni szülinapra.

Felvettem a pólót meg a sapkát, és a büféhez vonultam.

A kontyos most is ott állt a pult végén, és nézte a tengert. (Megjegyzem: szörnyű lehet olyan munkát végezni, ahol órákat kell állni tétlenül egy boltban, egy étteremben vagy itt. Vajon melyik osztálytársam szobrozik majd így tíz év múlva? A Gadó, a csupa kettes-hármasával tuti.)

A pulthoz ültem, a bárszékre.

– Hi! – mondtam a vigyorgó fekete srácnak. – Kaphatok ásványvizet? Nincs nálam pénz, de az üdülőben lakunk.

– Szia! Persze! Hányas szoba?

A srác egészen jól beszélt angolul, bár volt egy kis akcentusa. Tuti, hogy nem Londonban született.

Megmondtam a szobaszámot.

A fekete kitöltötte a vizet, és a pohárba dobott egy szívószálat.

– Grátis! A cég ajándéka! – vigyorgott.

– Kösz! – vigyorogtam vissza, mert tudtam, hogy a szívószál jár az italhoz.

A fekete látta, hogy a kontyosra pislogok.

– Mohammed – súgta. – Szíriából jött, és szerelmes.

– Arab?

– Mért? Japánnak néz ki? Láttad Christinát a recepción?

– Nem.

– Szőke. Bombázó. Lent a szálláson a szomszéd szobában lakik. Ha Mohammed átmegy, nem hagynak aludni.

Vigyorgott, vigyorogtam.

Láttam, hogy az órát kukkolja. Egy vízhatlan Seiko Chronograph volt. Papától kaptam a tizennegyedik szülinapomra. Volt rajta stopper meg naptár is.

- Szuper! – mondta.
- Nem eladó – mondtam.
- Nem is tudnám megvenni.

Néztük a pucér melleket, a labdázókat meg a tengert, aztán megkérdeztem:

- Te nem szoktál fürödni?
- Mért? Büdös vagyok?
- Mármint a tengerben...

– Tudom! – vihogott a fekete. – Szoktam. Ha a vendégek elhúzzák a belüket, és bezárok, megmártózom. Persze csak ha a főnök éppen nem toszogat, hogy menjek a konyhára segíteni. De hiába lubickolok, haver, ez a kurva sós víz se fehérit ki.

Röhögtünk. Láttam, hogy jó fej. Szerintem ő is látta rajtam. Nagyon bírom az ilyen laza gyerekeket. Talán azért, mert én egyáltalán nem vagyok laza.

Hatalmas orrcimpája remegett a nevetéstől, és széles, vastag ajkai közül elővillogtak fehér fogai. A fején fura, kerek, piros sapka volt, mint egy kis fazék.

- Dávid vagyok – mondtam. – Magyar.
- Csá, Dávid! Gambó. Hausza Nigériából.

Látta, hogy bambulok.

– Gambó a nevem. Hausza vagyok. Te magyar, én hausza. És Nigériában születtem. Oké?

- Oké! – mondtam, mert így már világosabb lett a homály.

Mondjuk, ezt a „hauszát” az életben nem hallottam még, de mindegy. Szerintem ő se tudja, mi az, hogy magyar.

– Gambó azt jelenti, hogy van egy ikertesóm, egy csaj, de orrhosszal én győztem.

Egy szót se értettem, de vihogtam és bólogattam.

– Nem érted, mi? – rötyögött.

– Nem – kacarásztam.

– Akkor miért bólogatsz, mint a pávián, ha kiveri?

Úgy röhögött, hogy majdnem beesett a pult alá.

Persze röhögtem én is. Azon röhögtem, ahogy ő röhögött. Akkora volt a szája, hogy belefért volna egy ananász pucolás nélkül. Muszáj volt röhögni.

Aztán elmagyarázta. Előbb született, mint az ikertestvére. Ezért hívják Gambónak.

„Ez jó – gondoltam. – Vajon a hauszáknál minden név jelent valamit a születésükkel kapcsolatban? Majd megnézem a Wikin.”

Gambó folyamatosan nyerített.

– És nemcsak idősebb vagyok a húgomnál – mondta –, de szebb és okosabb is.

Persze felröhögtem megint.

Ha Gambó így néz ki, akkor el tudom képzelni a húgát. Fiona a négyzetten.

Álmomban ne jöjjön elő!

Te jó ég! Lehet, hogy Gambó számára meg én vagyok a Shrek?

Mentem fel az üdülőbe, de nem találtam sem ŐT, sem a szüleit sehol. Sem a parkban, sem a hallban, és a társalgóban sem.

Anyáékkal találkoztam az ösvényen, vonultak a partra, kérdezték, hol voltam. Na, ugyan hol? Argentínában.

Mentem zuhanyozni.

A bátyám a tévé előtt ült. Eljön a tengerhez, és leül a tévéhez. Király!

– Na, megvolt a csaj? – kérdezte.

Nem válaszoltam. Ilyen kérdésre nem válaszolok.

– Megismerkedtetek? – kérdezte finomabban. Tudtam, hogy nagyon kíváncsi.

– Igen – mondtam.

Nehogy már azt higgye, nem mertem megszólítani!

– Honnan jött?

– Magánügy.

– Aha! Megint kuka voltál, mi?

Bementem a fürdőszobába.

– Felszedjem neked? – kiáltott utánam.

Jár a szája.

A kutyaszart, azt tudja felszedni.

Lili, az unokatesónk mondta, hogy két éve a születésnapin nem tudta kikapcsolni egy csaj melltartóját. Tuti, hogy még szűz! Jó, mondjuk, én is az vagyok. De azért egy kicsit előrébb tartok a bratyómnál.

Mesélhetnék!

Lefürödtem, írtam a naplót, megjöttek anyáék, aztán kongattak vacsorára.

Agyrohasztó, milyen lassan készülnek el a felnőttek az öltözködésükkel.

Mire bementünk az étterembe, a legtöbb vendég már az asztalánál ült.

Ők nem.

Később sem.

Mi történt? Csak nem mentek haza?!

Ha azt mondom, hogy nem volt semmi étvágyam, akkor nem mondtam sokat. Leginkább hányingerem volt a rémülettől.

Képes volt elmenni egy szó nélkül? Egy búcsúpillantás és címcseré nélkül? Vagy az a könnyű kézlegyintés a parton a búcsú volt?

Hülye bátyám persze rögtön észrevette, mi az ábra.

– Úgy látszik, most volt turnusváltás – mondta, és körbe pislogott, mint bagoly az ágon. – Az előző csoport hazament.

– Miből gondolod? – kérdezte anyám.

„Semmiből nem gondolja – gondoltam. – Csak engem szívat, amíg a fejére nem borítom a levest.”

Egy cseh házaspár ült az asztalunkhoz. Prágából jöttek. A férfi, magas, kék szemű, az ajka felett vékonyra nyírt bajusz. Folyton vigyorgott, és úgy forgott körbe a feje az étteremben, mint egy tengeralattjáró periszkópja, ami az ellenséges csatahajókat keresi. Újságíró!

Hasonlított ahhoz a sokat dumáló maffiafigurához, akinek a filmekben mindig szétverik a pofáját.

De ha nem verik, a film végén biztosan lelövik vagy vízbe fojtják.

– Sámuelnek hívnak, de szólítsatok Samnek – mondta, és lökte a rizsát egész vacsora alatt, míg a feje körbeforgott. Bip-bip-bip-bip!

Írhatnám azt is, hogy „nyomta a sódert”. Néha szlenget kell használni, mert a könyvemet fiatalok is olvashatják. Persze fogalmam sincs, hogy melyik kifejezés a legjobb ilyenkor. A szleng olyan gyorsan változhat, mint az időjárás áprilisban, vagy anya hangulata.

A rizsás felesége valamikor szép lehetett, azt látni egy nő szemén meg a száján, de így elhízva, meg krémmel vastagon bevakolva...

Nem is tudom.

Anya százszor szebb meg csinosabb, pedig már ő sem egy premierfilm.

Egyébként, szerintem minden nő szép volt valamikor.

Még a nagyfi is.

A nőt Klárának hívták. Persze náluk nem így kell leírni.

Ebéd után rögtön a recepcióra húztam.

A pultnál egy fiatal, szőke csaj merült el a képernyő bámulásában. Táskákat kukkolt. Ez a munkája?

A bőre olyan világos volt, mint egy svédnek. Te jó ég! Egy görög, aki sose megy ki a napra? Vagy nem görög? Nagy zöld szeme felett hatalmas műszempillák meredeztek. Mert azok nem lehettek igaziak, hacsak nem az az angol lovacska volt a faterja, amelyiknek seprű van a szeme fölött, hogy esőben is lásson. Mert a szigeten gyakran esik.

„Ohó! – jutott eszembe. – Vajon nem ez a szemseprős baba Christina, akire bukik a kontyos?!”

Érdekes. Valahogy nem tudtam Mohammeddel elképzelni. Már mint úgy. Ég és föld. *Hoppá! Most hibáztam. Ez előítélet volt. Jobb, ha én veszem észre magamat, mintha más.*

Nem mondom, Papa jó csajnak nevezné. Az ajkát olyan vastagra mázolta, mintha epres nyalókát szopogatott volna mostanáig. Az ilyen próbababák, ahogy apa nevezi őket, és ilyenkor mindig kuncog, anyu meg csúnyán néz nem t'om, mér', nekem nem szimpik, és én se jövök be nekik, szerintem. De ezt a pipit meg kellett szólítani.

– Bocsánat, megkérdezhetem, hogy...

A lány rám pillantott. A gödi nagy szomszédjában a pitbull szokott így rám nézni, de ott megvéd a kerítés.

– Mit akarsz?

– Bocsánat! Megkérdezhetem: ma sokan elutaztak?

– Néhányan. Mért?

– Összebarátkoztunk egy családdal, és apám nem találja őket.

– Hogy hívják?

– Dombai Antal.

A lány keresett valamit a gépen, és mondta a szobaszámmunkát.

– Ők még itt vannak.

Nyeltem egyet.

– Köszönöm. Jó tudni.

Christina (mert közben láttam a névkitűzőjét, tényleg Christina volt) visszabújt a képernyőbe a táskái közé, én meg elmentem a fejemet a falba verni, hogy milyen hülye vagyok.

Ha megszólítom a kedves ismeretlent ott a parton...!

Ha nem megyek be a tengerbe...!

Ha követem őket...!

Milyen okos tudok lenni, amikor már késő!

Alkonyodott. Körbejártam az épületet és szidtam magamat.

„Barom! Barom! Idióta! Seggfej! Barom!”

Nem túl nagy a szókészletem, ha saját magamat kell szidni.

– Mi van, gyerek, magadba' beszélsz?

Gambó buherált egy robogót a hátsó bejárat mellett, ahol a szállítók pakolnak, meg a szemetet hordják el.

A konyhások, portások, takarítónők és más dolgozók csak ott járhatnak ki-be. Nem ám elöl a cifra portán át! Személyzeti bejárónak hívják az ilyet.

Gambó emelte a kezét, és csináltunk egy saját spéci hausea köszöntést: ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, boks-boks, tenyér simít. Nagyon király volt. És tök olajos lett a kezem.

– Mi ez? – mutattam a mocira.

– Egy kacsá – mondta Gambó. – Donaldnak hívják.

Gambó robogója kábé negyvenéves volt, és kanárisárga. Ő mázolta sárgára, hogy a rozsdafoltokat eltüntesse. Ilyen csotrogányokat csak régi olasz filmekben láttam, amiket Papa annyira szeret, és kötelező vele megnézni. Ha jól értetem, Gambó egy nigériai dobos adott érte az egyik szakácsnak, aki már ki akarta rakni a robogót lomtalanításkor, mert nemcsak hogy nem működött, nem ment, de már tolni sem lehetett. Gambó rendbe hozta a mocit. Ez olyan nigériai képesség lehet, ami a magyarokban is megvan: csináld magad, mert nincs pénzed profira, aki úgyse csinálja meg jól.

– Bezárt a tenger, vége a napnak? – tettem fel a hülye kérdést, miután a mocit kitárgyaltuk.

– Nekem igen, de neked nem. Csupa ideg vagy. Mi a pálya? Elmondtam. Mindent. Miért ne? Gambó barát.

– Kislány sötét haj szőke csikkal? – nevetgélt Gambó, mert úgy látszik, ezeknek a feketéknek az arcáról csak a halál mossa le a vigyort. Vagy az sem.

– Ismered?

– Gambó mindenkit ismer, de Gambót senki sem ismeri – mondta, amit nem egészen értettem, de most nem is érdekelt. – Dorténak hívják. Dán. Egy hete vannak itt. Apja

szakállas, anyja szemüveges. Kedves, beszédes lány, tizen-
négy-tizenöt, de már világbajnok. Van ízlésed.

– Ma elutaztak?

– Igen – mondta Gambó, és azt hittem, rögtön megsza-
kad a szívem. – Elutaztak. Elutaztak a városba vásárolni.

– Hülye vagy? – kérdeztem. – Hülye vagy? – És én is rö-
högtem, mint egy fakutya. – Szóval nem utaztak el? Csak el-
mentek vásárolni? Bementek a városba vásárolni? Ember...!

– És belecsaptam a kinyújtott tenyerébe, meg jól megszo-
rongattam a kezét, de még a nyakába is ugrottam volna, ha
olyan barátkozásos meg ugrálós vagyok, mint a kis Vuk. De
sajnos nem olyan vagyok.

– Beszartál, mi, gyerek? Féltél, hogy elment a csaj, mielőtt
megmondhattad volna neki, hogy szereted, és úgy bele
akarsz bújni, hogy a lábujjad se látsszon ki?

– Igen! Igen! Igen! Igen! – kiabáltam, és azt hittem, rögtön
elsírom magam.

Miután elbaromkodtunk ott egymással vagy tíz percet,
Gambó megmondta, hogy Dortéék a 207-esben laknak,
a másodikon, és megmutatta, melyik fára másszak fel, ha be
akarok nézni az ablakukon.

Félelmetes, mennyi mindent tudott a csávó! Nem értem,
miért nem ő itt az igazgató.

*Na, persze, ezt csak viccből írom. A hausza Gambó Nigériából
nemigen lehet a görög tengerparton a Nemzetközi Újságíró-
üdülő igazgatója, hacsak nem veszi meg egy kőgazdag rokon az
egész kócerájt.*

ELSŐ NAP ESTE

felmászom egy fára, meg leászom róla, és ismét kiderül, hogy nem vagyok normális.

Anyám persze percenként hívott: „Hol vagy?” „Merre vagy?” „Mit csinálsz?” Én meg mondtam: „A társalgóban.” „A hallban.” „A könyvtárszobában.” „A recepciónál.”

Miért kényszerítenek hazudozásra?

Én olyan becsületes volnék, mint Csubakka, ha nem nyaggatnának. Megmondanám: „Beszélgetek az új haverommal.” „Várom a szerelmemet, hogy hazajöjjön: felmászom a fára, hogy láthassam...” De ez nem működik, mert anya agyvize rögtön felforrna, ledobná a fedőt, és utánam zavarná apámat, aki akkor is megtalál, ha békává változom, és elbújok a mocsárban, mint a mesében.

A fára mászás nem volt olyan egyszerű, mint otthon. Gyerekkoromban több fáról is leestem, és így volt lehetőségem megtanulni, hogyan kell fára mászni. De az otthoni fák nem pálmafák. A pálma törzsén tíz méteren át egyetlen ág sincs, amire ráléphetnénk. Mintha egy vastag, pikkelyes gendára másznál fel. Vagy egy dinoszaurusz nyakára.

Mondjuk, én tesiórán elég könnyen felkúszom a kötélre meg a rúdra, ha néznek a lányok, de az nem harminc centi széles!

Szerencsére a fa törzse ferde volt, mint akit pofán csapott egy vihar, és ott volt Gambó, aki megmutatta, hogyan kell pálmára mászni. Ebben ő tanár volt, mert ahonnan jött, ott a hatéves kölykök már úgy pattannak fel a magasba a kókuszdióért, mint a majmok.

Tudom, szemétség benézni egy idegen ablakon. De a szerelmeseknek néha megbocsátják a bűnüket. Rómeó például leszúrja Júlia unokatesóját, Tybaltot, láttam filmen, de a lány annyira bele van esve a pubiba, hogy csak tisztességből haragszik, és nagy sikerrel megtartják a nászészakát. Ez a sztori bejön nekem, pedig nem vagyok oda a klasszikusokért.

Na, szóval felmásztam a pálmafára.

Fent elbújtam a hatalmas levelek között, már amennyire lehetett, és jól megkapaszkodtam.

A szobák ablakait általában mind bezárták. Gondolom, a légkondi miatt. Szerencsére az én szerelmemnél (az egyszerűség kedvéért nevezzük így) tárva-nyitva volt. Szellőztetett vagy bírta a meleget, nem tudom. Dánia északon van. Hideg ország. Elképzelem, hogy semmi meleg nem elég nekik. Ilyenkor nyáron lent délen, Spanyoltól Görögig *bespájolnak*, ahogy gödi nagyi kifejezte magát, míg élt. Szóval: *tartalékolnak*.

Abból tudtam biztosan, hogy az ő ablaka van nyitva, mert láttam. Láttam őt. Egy nagy törülközőbe csavarva mászkált ide-oda, fésülködött, és gondolom, a tükörben nézegette magát, meg beszélgetett valakivel. Azt nem láttam, hogy kivel, de mikor megszólalt, oldalra pillantott újra meg újra. Abból lehetett tudni, hogy van ott valaki. Reméltem, hogy nem a magas, szőke srác.

A karom reszketett. Nagyon megkapaszkodtam, mert éreztem, ha ledobja a törülközőt, vagy lecsúszik neki akárhol, hát nemigen tudok uralkodni a biológián. Kimehet az izmomból az erő, lezuhanok, kitöröm a nyakamat. Azt a szégyent nem élném túl. Vagyis izé... Mindegy. Szóval nagy gáz lehetett volna.

Váratlanul megállt, és kipillantott az ablakon. Pontosan rám nézett. Egyenesen a szemembe nézett. Megérezte, hogy figyelem. Tudtam, hogy ez így működik néha (néha meg nem), ahogy már írtam is ugye: nézünk valakit, aki megsejti, hogy nézzük, és visszanéz. Szóval, tudtam, hogy ez így van, csak éppen akkor ott fent a pálmafán erre nem számítottam. Azt hittem, sötétben ülök. De itt délen nyáron este, ha sötét van, akkor is világos van, míg nem sötétedik be. Világos, nem?

Egy pillanatig azt gondoltam, kiabálni fog, botrányt csinál, vagy pedig éppen ellenkezőleg, mint egy jól nevelt kislány, udvariasan úgy tesz, mint aki nem vett észre, és becsukja az ablakot.

A harmadik változat jött be. Elnevette magát. Igen, nevetett, intett felém, és mondott valamit. Nem nekem szólt, hanem az anyukájának. Vele beszélgetett addig. Ezt abból tudtam meg, hogy a mamája az ablakhoz lépett.

– Helló! – nézett rám mosolygósan, de kicsit ijedten is. – Le ne ess onnan, guy!

„Úristen! – gondoltam. – Hogy én mekkora barom vagyok! A földön nincs nagyobb barom! Meg a világűrben sem. Most az egész banda tudni fogja... És Dorte tutira ki-röhög. Minek másztam fel? Minek? Hülye kérdés! Naná, hogy látni akartam őt!”

Nem tudtam, mit csináljak. Vigyorogni kezdtem. Azt hiszem, nagyon bambán vigyorogtam, és azt dadogtam angozul, hogy „jó estét, bocsánat, jó éjszakát!”. Mintha állati természetes volna, hogy valaki felmászik tíz méter magasra egy pálmafa csupasz törzsén jó éjszakát kívánni, és nem majom.

De ez még semmi.

Kinyílt a szomszéd szoba ablaka, és kinézett az apja. Naná, hogy Dorte szólt neki!

– Helló, fiú! – intett a szakállas. – Gratulálok! Szuper! Sportolsz?

Valamit nyökögtem, hörögtem, dadogtam vigyorogva, mint egy visszamaradott Tarzan Budapestről, és elindultam lefelé.

„Csak ezt éljem túl! Ezt éljem túl!” – ismételtettem magamban, és már nem mertem rájuk nézni, a fülem bedugult, nem hallottam semmit, mert csak a fa törzsére figyeltem, amin lovagoltam lefelé, meg a talpamra, amit a pálma oldalán kiálló pikkelyekre csúsztattam, ahogy Gambó mutatta. A fatörzs felénél voltam, amikor meghallottam a zajt, a zsi-bongást, a nevetést, a kiáltásokat, és felpillantottam.

Minden ablak nyitva volt.

Ingyencirkusz este tízkor.

Fellép Dombai Dávid artista és hősszerelmes. King Kong az Égei-tengernél. Színes szélesvásznú magyar elmebaj 3D-ben. Szemüveg a recepción kapható.

A vendégek kihajolva integettek, vihogtak és kiabáltak.

Nem tudom, hogyan jutottam le. Már csak azért imádkoztam, hogy anyámék ne hallják meg a nagy örömködést, és ne kukkantsanak ki.

Szerencsére valami idióta krimi ment a tévében.

– Hol voltál, kisfiam? – nézett rám anyám, amikor bees-
tem a lakásba, és kipillantott a szobájukból. – Tíz óra van. –
Aztán meglátta a lábamat. Csupa horzsolás meg vér volt. –
Te jó ég! Mit csináltál?

– Fociztam – morogtam, hogy mondjak valamit.

– Éjszaka? – kérdezte anyám.

– Igen. A parton. Ki van világítva – nyögtem, mert most
már éreztem azt az ezernyi kis sebet, amivel a pálmafa meg-
ajándékozott felmenetben meg lemenetben.

Gyorsan lezuhanyoztam, anya bekente szesszel a lábam,
sziszegtem, mint állat, aztán lefeküdtem.

Nem akartam arra gondolni, mi lesz holnap.

Persze más sem járt az eszemben.

MÁSODIK NAP

nagy nemzetközi sikerem van a reggeli svédasztal-
nál, csak nem elég tiszta az angol kiejtésem, mikor
köszönök.

Reggel természetesen a lábam volt a téma.

Szerencsére a bátyámnak fogalma sem lehetett, melyik
harctéren sebesültem meg. Gyanakodott, de kénytelen volt
elhinni a focit.

Csak azért szívózott, hogy mért nem hívtam őt is.

De majd este lemegy *Messi* is a pályára, és szétrúgja a kis pöcsök seggét.

Ez volt az ő szövege.

„A víz alá, oda mégy le, gyerek!” – gondoltam.

Tutira nincs kivilágítva a strand.

Nem akartam reggelizni menni. Megvolt rá a jó okom, hogy ne akarjak. De anya meg apa persze hallani sem akart róla, hogy kihagyjam a zabát. Nem érdekelte őket sem a lázam, sem a hasmenésem, sem a hasgörcsöm. Pláne, hogy egyik se volt.

– Csak nem képzeled...?! – mondta apám. – Ki van fizetve!

Igyekeztem anyáék mögé bújva bevonulni az ebédlőbe.

Most sem ártott volna, ha láthatatlan vagyok.

Azt rögtön kilestem, hogy Dortéék még nincsenek itt, de különben senkire se néztem. Annál többen néztek rám. Néztek, és kiabáltak összevissza.

– Megjött a dzsungel fia! Szervusz, Maugli! Mászásban indulsz az olimpián? Gratulálunk! Tudod, hogy feltalálták a lépcsőt?

Apámék a fejüket kapkodták, és úgy vigyorogtak meg köszöngettek ide-oda, mintha egy hangot is értettek volna a vidámkodásból.

Közben meg lökdöstek, böködtek:

– Mi van? Miről van szó? Mit beszélnek? Mit csináltál?

– Semmit – morogtam. – Felmásztam egy fára.

Jobb, ha én mondom el, mintha más, nem?

Anyám ijedten pislogott.

– Fára másztál itt? – kérdezte, aztán a lábamra pillantott.

Felfogta.

– De miért?

Ó, anyai szív, meg ne hasadj már, mert fára másztam!

– Fogadtunk egy sráccal – mondtam, és leültem a helyemre. – Fogadtunk, hogy fel tudok mászni a pálmafára, és megnyertem.

A bátyám persze bambult, mint kacsacsőrű emlős a hetvenszoknyás falusi nénire. Vagy a néni a kacsacsőrűre.

Mindegy.

Próbálta kitalálni, hogy ha hazudok, miért hazudok. Ha meg igazat mondok, miért másztam fel. Ismerem. A testvérem. Egy test, egy lélek. Mint Káin és Ábel a Bibliában.

A pálmafára persze apám is begörcsölt.

– Normális vagy, kisfiam? Egy pálmafára? Kitörhetted volna a nyakadat!

Erre mit mondjak? Látja, hogy nem törtem ki.

A bátyám persze megnyugtatta:

– Kötöttünk biztosítást, nem?

Hány évet kapnék...?

Szerencsére a szüleim meg a bátyám lerohanták a gazdagon megterített svédasztalt, és már nem foglalkoztak velem.

Aztán megjött Dorte az anyjával meg az apjával.

Igyekeztem baromira elmerülni a müzliválogatásban.

Volt gyümis, csokis, mazsolás meg sima. Igyekeztem nem dönteni, amíg ők a közelben kóvályogtak.

Váratlanul egy simogató kezet éreztem a fejemen.

– Legközelebb nem kell felmásznod a fára – mondta egy nő angolul. – Ha Dortéval akarsz találkozni, nyugodtan feljöhetsz hozzánk a lépcsőn.

Az anyja volt.

Úgy éreztem, tűzoltókat kell hívni a pofámhoz.

Égtem, mint a spanyol erdők augusztusban.

Aztán megéreztem, hogy Dorte áll mellettem. Esküszöm a hörcsögöm életére, hogy nem láttam, de megéreztem. Mondjuk, most nincs hörcsögöm, mert a múlt héten megdöglött, de éppen lehetne.

– Hi! – mondta. – How do you do?

Akkor ránéztem.

Így közlőrlől, egészen közlőrlől még sokkal, de sokkal...!

Hogyan fejezzem ki magam? Madaras nagyapja, a költő, azt mondja, a magyar nyelv csodálatosan gazdag, és szeretettel nevetve egyre eme verset emlegette: Mely nyelv merne versenyezni vele?

Szóval Dorte szép volt.

Nagyon szép volt.

Sőt! Még annál is szebb.

Csak néztem, néztem. Ő meg nevetett. Én meg néztem. Erre ő még jobban kacagott. Akkor végre eszembe jutott, hogy nekem is illene köszönnöm. Csak valami kaparta a torkomat.

– Hördöjödőjödő? – kérdeztem tőle udvariasan a *How do you do?* helyett, de valahogy éreztem, hogy nem volt elég tiszta a kiejtésem, úgyhogy ismét nekifutottam:

– Hördöjödőjödőhördő?

– Én meg Dorte Frank vagyok – mondta és nevetett.

Bólintottam.

– Én is – mondtam. – Vagyis én nem. – És meg akartam mondani a nevemet.

De nem jutott eszembe.

Ő meg állt, várt és nevetett.

– Dávid! – szólt oda anyám. – Ha befejezted az udvarlást, rakd meg a tányérodát, jó?! Mert nem fogunk a parton a drága büfére költeni, mikor tele az asztal. Az ablaknál ülünk.

Jó, ha az ember szülőanya otthon van a lelki finomságok terén.

Szerencsére Dorte nem értette, csak a nevemet.

– Dávid? – ragyogott rám a két fekete szem. – Szép név. Oroszok vagytok?

– Nem, kínaiak – bukott ki belőlem a poén, fogalmam sincs, miért.

Ő persze nevetett, és odasúgta:

– Az öbölben találkozunk. – Majd odébb lépett.

Randit adott!

Esküszöm, randit adott!

Mit mondjak?

Egy falat se ment le a torkomon.

A müzlit és a két szendvicset a sonkával, meg a meggyes sütit és végül a banánt úgy kellett letuszkolnom.

MÁSODIK NAP DÉLELŐTT

kiderül, hogy nem az az öböl az öböl, amit Dorte öbölnek nevezett, hanem egy másik öböl az öböl, amelynek meglátogatását gátlási okokból mellőzöm.

Reggeli után azonnal leszaladtam a partra.

Már nem bántam, hogy előző este olyan hülye voltam. Már nem bántam, hogy felmásztam a pálmafára, és kiröhögtettem magam. Nem bántam a horzsolásokat, meg azt a rettenetes csípő érzést sem, amit a szesz okozott, amikor a sebeket anya fertőtlenítette.

Megtervezni sem lehetett volna szebben az ismerkedésünket.

Na jó, nem volt valami romantikus, hosszú szemezésekkel, izgatott mosolyokkal meg látszólag közömbös, halk beszélgetéssel teli közeledés, amit átizzított volna az egymás iránti heves érdeklődés meg a zaklatott érzelmek lobogása, hogy aszongya:

- Szeretem a hullámokat...
- Ahogy végtelen egyhangúsággal...
- Jönnek a messzeségből...
- És egymásra buknak...
- Mikor kiszaladnak a partra...

– Ahol a homok szomjasan...

– *Beissza őket... Stb.*

Nem így történt, de úgy volt jó, ahogy történt. Úgy volt a legjobb.

Szóval lerohantam a partra, hogy újra lássam Dorte gyönyörű fekete szemét, rövid sötétbarna haját a szőke csíkkal, na meg mindent, amit a fürdőruha látni enged és nem enged.

Csakhogy Dorte nem volt a parton.

Sem ő, sem a szülei nem voltak a parton.

Nem értettem.

Azt mondta: „Az öbölben találkozunk.”

Ez egy öböl. Jobbra-balra szirtek, közrefogják a tengert. Ezt hívják öbölnek a lexikon szerint. Vagy van egy másik öböl is? Mondta volna.

Lehet, hogy még nem jöttek le a partra? Reménykedtem.

Gambó most is a büfében, a pult mögött állt, és vigyorgott.

Odasomfordáltam.

Éppen kiszolgált.

Nem akartam zavarni a munkában, mert négyen-öten vártak rá, de nem sokáig bírtam.

– Helló! – mondtam a pult végéről, mint haver, akinek meg van engedve, hogy beleugasson a sorállásba.

Gambó dobott egy vigyort, de közben az előtte álldogáló hájas pasinak nyomta a szöveget, ahogy szokta, és öntötte a lét meg adta a szendvicseket, mint akinek négy keze van.

A kaja-pia egy része tálcára került, azt Mohammed vitte ki a lustább vendégeknek. A szír kontyosnak most is olyan komor volt az arca, mint tegnap. Lehet, hogy az anyja arab

volt, de az apja tutira az egyiptomi szfinx. (Igaz, ha én arab menekült lennék, még az övénél is komorabb pofát bírnék vágni. Pláne, ha még magyar is volnék közben!)

Nem akartam Gambót zavarni, meg közönség előtt érdeklődni Dortéről, de most várjam meg, amíg az egész üdülőt kiszolgálja?

– Nem láttad? – kérdeztem.

– Kit? – vigyorgott rám.

Naná, hogy tudta, kit!

Szívatott.

Elhúztam a számat.

– Ja? A nagy Őt? – kérdezte, és a pult előtt álló fülelőkre vigyorgott.

Azok meg rám. A szemükben láttam, ahogy csúszom lefelé a fáról.

Csodás!

Kösz, Gambó!

Miért nem rajzolod rögtön az égre egy repülőgép fehér kondenzcsíkjával az átlótt szívbe, hogy „Dávid & Dorte szerelmesek!”?

Jóbarát! Vajon milyen lehet ellenségnek?

Persze tudtam, hogy csak viccelődik. Szórakoztatja a hordát. Mert olyan baromi vicces, hogy egy srác halálosan szerelmes egy lányba, ugye? Meg főleg olyan ritka. Az emberiség hét és fél milliárd tagjából hatmilliárd szerelmes. Másfél milliárdnak pedig nincs kajája meg ivóvize, és pillanatnyilag nem a dugáson jár az esze. Vagy ki tudja? Még sose éheztem.

– Szerintem odaát vannak – mondta aztán segítőkészen, és kacsintott.

Elég bambán pisloghattam rá.

„Odaát?” Hol? Cipruson?

– Nudiznak – mondta végül Gambó, és a pultos vendég-seregnek megint fülig ért a szája.

Észből nem sok van Európában, de képzelőerőből egy kamionnal.

Kábé annyit tudtam nyökögni, mint történet az első világháborúról. („Mikor Hitler hatalomra jutott...” – kezdtem, mire Zoli bá' beírta a karót.)

– A szirten túl van egy öböl – magyarázta a hájas férfi magas, éles hangon, mintha egy nő bújt volna el a tüdejében. – Ott napozhatsz textil nélkül. Jó hely! Menj nyugodtan! A vendégeknek ingyenes. Mi is oda megyünk.

– Szuper. Kösz! – morogtam, és végignéztem rajta.

Nyugodt partszakasz lehet a nudi.

Ha ez levetkőzik, a cápák elmenekülnek.

Vagy odagyűlnek ebédelni.

Elindultam a napozóágyak felé.

Az agyam nem nagyon működött.

Ott van Dorte a szirten túl, és meztelen?

Ott van az anyukája meg az apukája is ugyanúgy, *textil nélkül*, ahogy ez a zsírtank mondta?

Valahogy nem tudtam elképzelni.

Illetve éppen az zavart, hogy el tudtam képzelni.

Le kellett ülnöm egy napozóágyra.

Azt mondta a reggelinél, hogy *az öbölben találkozunk*. Azt gondolta, hogy *ott* találkozunk?

Azt gondolta, hogy odamegyek, és leveszem a gatyámat én is, meg ő is, ahogy mindenki, és lógatom a kukimat, mint egy valóságshow-ban?

Ez náluk Dániában természetes?

Hát nálunk nem!

Csak ültem, és néztem a labdázókat meg a frizbizókat meg a napozókat meg a tengert, meg néha a szirtre pislogtam, ami mögött ott volt az a bizonyos öböl. Néztem ezt, néztem azt, de csak őt láttam. Őt láttam, és persze *úgy!* Hasra kellett feküdnöm.

Lehetséges, hogy ott napozik, úszik, labdázik, és mindenki kukkolhatja?

Mikor kicsi voltam, úgy nyolc vagy kilenc, láttam egy operát, mert anyanagyi két ingyenjegyet kapott rá, és a barátnőjének epegörce volt szerencsére. Akkor még nem értettem a sztorit, de nagyfi elmagyarázta. Egy fekete férfit csúnyán megvezet egy *genya* pasi. (Ez a nagyfi kifejezése!) Azt hazudja neki, hogy a felesége, aki szőke meg fehér, mással *kavar*. (Ez is nagyfi!) A fekete olyan féltékeny lesz, hogy megfojtja a nőt.

Emlékszem, nemcsak az állandó éneklés idegesített, amittől nem lehetett rendesen érteni a szöveget, hanem az is, hogy már kölyökésszel felfogtam: a pasi hülye. Először is bekapja a horgot, és elhiszi, hogy a felesége megcsalja, másodszor meg annyira berág, hogy megöli.

Most megértettem, mit érzett a feka.

Mondjuk, nem tudnám megölni Dortét, mert még nem ismerjük egymást annyira, de a fejem szétrobbant a féltékenységtől.

Azóta persze megismertem a sztori eredetijét. Shakespeare írta, és telitalálat a címe: Ó, te ló! (Ez vicc volt! Naná, hogy tudom, mi a címe!)

MÁSODIK NAP DÉLBN

hazudok egy nagyot, aztán félreérték egy mutogatót, úgy kell nekem!, de végül mehetek mellette a hegyre.

Ebéd előtt futottunk össze teljesen véletlenül.

Még csak másfél órája váraкоztam az üdülő bejáratánál, amikor megérkeztek az öbölből. Már mint *abból az öbölből*.

Rögtön láttam, hogy Dortét mindenütt alaposan megfogta a nap. Gondolom, ott is, ahol nem láttam. Whoopi Goldberg lehet ilyen éjfélkor, ha áramszünet van a filmstúdióban.

– Szia! – mondta. – Nem jöttél.

– Ja, bocs! – mondtam. – Anyámat kísértem fogorvoshoz.

– Ó! Sajnálom. Jobban van?

– Igen. Betömték.

– Ebédnél találkozunk – intett, és ment a szülei után.

Ahogy jött, ahogy beszélt, ahogy intett, ahogy indult és ment, az maga volt a természetesség. A természetesség és a könnyedség. A virágok nyílnak így. A lepkék repkednek ilyen természetesen. Miért nem tudok én ilyen könnyed és természetes lenni? Miért görcsölök folyton? Miért szorongok a nuditól, a meztelenségtől, a féltékenységtől, a bunkó vendégektől, de néha még Gambótól is?

Miért hazudozom itt összevissza anyámról meg a fogorvosról?

Miért nem állok elébe, és mondom meg, hogy

„Drága Dorte, én egy gátlásos magyar srác vagyok, egy gyáva szorongó, aki nem mer levetkőzni mások előtt, és elkapja a pillantását, ha meglát egy fütyit vagy egy puncit. Én nem tudok laza lenni. És ha az érzelem lángja lobog bennem, szólni sem tudok, nyúlkálni se merek, mert így neveltek, mert anyáékat is így nevelték, és ezt a görcsöt nem lehet olyan könnyen feloldani, mint négy szem kockacukrot, amennyivel a teát iszom, és ezért viselkedem olyan nevetségesen, és ezért hazudozom a fogorvosról.”

Ráadásul anyám délben farkasétvággal evett, mint aki- nek nem a fogát, hanem a protézisét tömték be.

Az ebéd végén, mikor mentek kifelé, Dorte felém emelte a mutatójúját.

Nem értettem. Mire figyelmeztet? Még nem csináltam vele semmi rosszat. Legfeljebb tervezem. Meg egyébként is: nem rossz az.

Vagy ez az ujjfelmutatás csak afféle játékos gesztus volt a jövőre nézve? Hogy ne másszam fel a fára, meg ilyesmi?

Bambán rávigyorogtam.

A bátyám látta az egészet.

– Mi van? Már benyúltál neki?

– Nyasgem – mondtam apa szokásos szövegét, amit valami híres könyvből nyalt.

Persze halkán mondtam, hogy anya ne hallja.

Ebéd után azonnal mentem sétálgatni a pálmafa körül fél óráig, és pislogtam fel az ablakára, hátha lepillant. Közben

persze szemmel tartottam a bejáratot is. Aztán felügettem a folyosójukra, és az ajtajuk előtt gyalogoltam ide-oda. Nem sokat, csak úgy két-három kilométert, hátha kinéz. Végül lementem, és leültem a bejárati lépcsőre.

Majdcsak lejön egyszer! Vagy ki tudja? Lehet, hogy alszik, tévét néz, olvas, netezik...

Aztán végre lejött, mert nyilván megérezte, hogy másfél órája várom.

Egy combközépig érő óriási ing volt rajta, két nagy zsebbel a mellénél.

Azt hiszem, délben az apján láttam ezt az inget.

– Miért ülsz itt? – nevetett rám. – Mért nem jöttél fel?

– Hova fel? – pislogtam.

– Hozzánk fel. Nem láttad, hogy hívtalak? Mutattam, hogy gyere.

Elég bambán nézhettem rá, mert elég bambán tudok nézni, ha valami nagyon meghökkent. Felkacagott.

– Óriási vagy! Mit gondoltál, mit mutatok?

Megrántottam a vállam.

– Nem tudom. Nem gondoltam...

Mit mondhattam? Azt, hogy a felemelt mutatóujj nálunk figyelmeztetést jelent? Sőt! Fenyegtetést! De semmiképpen sem azt, hogy menjek fel hozzá. Egy lány ilyet nem mutathat. Vagyis mutathat, de ahhoz már nagyon-nagyon jól kell ismerniük a fiúval egymást, meg együtt járni, együtt lenni, bizalom, közös jelzések, jelek, love, gyakori felmenések egymáshoz... Vagy ha mindez nincs, akkor a felfelé mutogató lány olyan izés... Hogy is hívják? Piromániás? Nem. Kleptomániás! Nem. Nimfomániás, na! Hát szóval olyan, hogy sose elég neki a jóból.

Mindegy. A lényeg, hogy a legszívesebben ott rögtön fel-
pofoztam volna magamat. Hogy én mekkora barom va-
gyok!

Felmehettem volna. Tuti, hogy külön szobája van.

Ott lehettem volna mellette, vele!

Te jó szagú úristen! Lehet, hogy a szülei nem is voltak
már az apartmanban...?!

„Én leszúrom magam – gondoltam. – Még jó, hogy ott-
hon hagytam a vadásztőrömet.”

– Jössz velem? – kérdezte, és a gyönyörű szeme, mosolya
olyan volt, mint a szilveszteri pezsgő: bugyborékkolt, hab-
zott, elkábított. Forgott velem a világ.

A legszívesebben azt válaszoltam volna, hogy „naná,
hogy megyek, gyerünk”, de türtőztettem magam.

– Persze, menjünk – mondtam. – Hova érdemes? Még
nem voltam, csak a parton.

– Akkor hajrá! – indult előre. – Bemutatlak egy barát-
nőmnek.

Nem tudtam, hova akar vinni, de a világ végére elmen-
tem volna vele, ha az a kívánsága, és nincs messze.

Mentünk, mentünk, beszélgettünk, de nem tudom, mi-
ről, mert csak a haját láttam, meg a kedves kicsi fülét, a pi-
ros száját, a kis fitos orrát. No meg, ha egy lépéssel lema-
radtam, márpedig gyakran lemaradtam, amíg felkapasz-
kodtunk a köves úton a bokros, fás dombra a tenger felé,
a hatalmas ing sejtelmes kilengéseit meg kidudorodásait
kukkoltam gyönyörrel. Az apja ingét, ami néha félreleb-
bent, és ha aláleshettem, láttam leburnult combját, amelyen
apró pihék remegtek, és megpillanthattam két combja kö-
zött a fürdőruháját.

De gyönyörűséggel legeltettem a szemem a lábszárán, a bokáján meg a sarkán is, ami olyan piszkos volt, mintha egy hete nem mosta volna meg, de mindegy. Mindent boldogan néztem rajta, mert mindene csodálatos volt.

Azt hiszem, az iskolájáról beszélt, meg arról, hogy teniszezik, és nincs testvére. Olyan egyszerűen és természetesen beszélt mindenről, hogy én csak hallgattam és hallgattam, és nem tudtam, hogy ki és mikor beszélt velem ilyen természetesen és őszintén. És én kivel s mikor hasonlóképpen.

Anyáék még mindig gyerekeknek néznek, és nem mondhatok el nekik őszintén semmit, mert biztosan kioktatnának, vagy ami még rosszabb, kinevetnének. A tanárok szemében csak diákok vagyunk, akiket tanítani kell, és akkor sem lehetünk okosabbak náluk, ha mi vagyunk az új Einstein.

A haverokkal meg az osztálytársakkal sem beszélhetünk meg titkos dolgokat, mert tuti, hogy másnapra tudja *János meg az egész város*, ahogy anyanyelvi kifejezte magát amúgy régiesen. A bátyámról ne is beszéljünk, ha az őszinteség van terítéken!

Valójában csak a titkos naplómmal lehetnék őszinte, de még azzal is sok a kockázat. Életem felét nem írhatom bele: a legtitkosabb gondolataimat, az álmodozásaimat, mert ha a családban valakinek a kezébe kerül...! Hú! Még rá gondolni is rémület.

Dortéval beszélgetés közben felértünk a domb tetejére, és elindultunk a tenger felé. A hullámok szüntelen vándorlása már fel-felvillant a fák között.

Azt mondom, beszélgetés, de az az igazság, hogy csak ő beszélt.

„Beszélj, mint az eső, hadd hallgassalak!” – gondoltam.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN

Dorte megtanít csókolózni, aztán bemutat a betonbunkerben lakó barátnőjének, akinek karjában rövid életem kis híján véget ér.

Aztán Dorte hirtelen abbahagyta a csicssergést, megállt, szembefordult velem, és azt mondta:

– Na jól van, Dávid! Csókolj meg! Látom, hogy nem tudsz figyelni rendesen, mert folyton kukkolsz, és az jár a fejedben, hogy mikor és hogyan tudnál hozzám érni, megölelni, megcsókolni meg minden. Csókolj meg, és akkor a dolog el van intézve, nem ezen fog forogni az agyad, és a kapcsolatunk rögtön bizalmasabb meg szorosabb lesz. Jobban tudsz majd figyelni rám, mert tudhatod, hogy bármikor megcsókolhatsz, ha éppen kedved van, nem kell iz-zadni rajta. Oké?

Ha Dorte mindezt a sziklaszirt szélén mondja el, Saraghina bunkere felett, ahova hamarosan érkezettünk, akkor tuti, hogy beleszédülök a tengerbe, és a gödi nagyfi megint felveheti azt a csinos, csipkével díszített fekete kosztümöt, amit az egyik barátnője férjének a temetésére vett a turiban baromi olcsón. Így azonban, a fák között, a tengerhez vezető ösvényen csak egy kicsit megszédültem, meginogtam,

amit Dorte közeledésnek gondolt, hozzám lépett, és a szája megnyílt, mint egy bársonyos pipacs.

Én már csókolóztam. A szomszéd lánnyal két éve, meg Lilivel, az unokatesómmal tavaly, és két születésnap bulin is az akkori szerelmeimmel, akik – ma már tudom – nem voltak szerelmeim. De csak most tudtam meg, hogy nem tudok csókolózni.

Dorte kedves közeledése, óvatos irányítgatása, elnyíló ajkának alkalmazkodása az én ügyetlenkedéseimhez, a kapkodásom visszatartása nyelve hegyének egyetlen finom mozdulatával a boldog béke szigetére vitt.

Ha a csók tantárgy lenne az iskolában (bárcsak lehetne!), akkor Dorte volna a szaktancsi, én meg kapnék egy kettést – gondolom.

Éreztem a mellét. Nagyobb és sokkal puhább volt, mint gondoltam. Bizsergett meg ágaskodott mindenem. A kezem szinte önkéntelenül tapogatózott lefelé, mígnem Dorte, könnyöke egyetlen apró mozdulatával, megállította. Aztán lassan elvonta tőlem a száját, fejét a mellemre hajtotta, és bár erősen ölelt, azt suttozta:

– Ne! Most ne! Menjünk!

És mentünk. Illetve ő ment, én meg botladoztam kavicsról kavicsra.

A fákon, bokrokon keresztül végül azokhoz a sziklákhöz értünk, ahonnan már látszott az egész tenger, ahogy a végtelenben összeolvad az éggel.

Olyan gyönyörű volt, hogy majdnem elájultam!

Úgy látszik, a szerelem mindent megszépít, és boldoggá tesz, ha a másik is szeret. Milyen jó volna, ha mindenki mindig szerelmes lenne! Senki se inná a bűdös pálinkát

meg keserű sört, hogy elfelejtse a bánatait, meg nem szedné a dilibogyókat, ahogy anyanagyi nevezte a nyugtatókat, és a gyógyszerrel vidámító tablettákat.

Ha az orvoshoz menne egy depis, a doktor csak felírná a receptre: „Szerelem! Naponta háromszor egy kiskanállal. Étkezés előtt.”

Anya meg apa is voltak szerelmesek, tudom, mondták, de ma már ez nem látszik rajtuk.

A sziklaszirt kinyúlt a víz fölé, mi meg egészen a szélén, arccal a tengernek ott álltunk párban, szinte szoborként, kéz a kézben, és hallgattuk a kövekhez csapódó hullámok robaját.

Na, éppenséggel onnan szédültem volna le, ha szívyszerlemem akkor jön elő a csókolózás ötletével.

Néztük a kékeszöld, örökmozgó csodát, aztán Dorte lemutatott a sziklaszirt oldalába, és megláttam a bunkert.

A második világháborúban építhették betonból, két keskeny lőréssel a tenger felé ezt az izét, hogy ha jön az ellenség, innen lőjenek rájuk.

Ügyes építmény, az biztos! Mondjuk, én baromira utálok, hogy az emberek mindenfélét kitalálnak egymás meggyilkolására, de gyerekkoromban nekem is volt vízipisztyolyom, kis tankom, kardom, és Assassin's Creeddel meg Gears of Warral már több ezer ürgét kinyírtam.

A bunkerből könnyen le vadászhatják, aki hajóval vagy csónakkal közeledik, de a tengerről célozva nagyon nehéz pontosan betalálni a szűk nyílásba. Ahhoz szerintem már mesterlövész kell. És akkor se tuti, hogy eltalálja a bent bujkáló krapekot, ha az éppen lehajol, hogy megvakarja a lábát.

A kerek betonépítmény úgy nézett ki a két hasítékkal, mint egy hatalmas ókori római harcos sisakja a szemnyílásokkal. Sziklából kivájt lépcsők vezettek hozzá fentről, a szirtről, és letről, a tengerpartról. A bejárati nyílás oldalt volt, védett helyen. Persze ajtó nélkül.

Elindultunk lefelé.

Akkor hallottam meg az énekhangot.

Egy nő énekelt.

Vagyis nem énekelt, hanem dúdolt. Csakhogy olyan hangosan dúdolt, ahogy mi sose szoktunk dúdolni, mert vagy tudjuk a nóta szövegét, és akkor üvölthetjük is, vagy nem tudjuk, és akkor csak dudorásszuk a dallamot.

A dúdolás nagyon hangos, mély meg reszelős volt, mintha egy asszonyhangú részeg férfi danolászott volna.

Eddig talán azért nem hallottam meg, mert Dorte és a tenger betöltötte a szívemet, és eltömte a fületem. Vagy a beton nem engedte hozzánk a hangot?

A csaj ugyanis a bunker tenger felőli oldalpárkányán ült. Ült, és üvöltve dúdolt a hullámoknak.

Ekkora nőt én még életemben nem láttam. Pedig már nagyon sokat láttam, mert minden nőt megnézek az utcán vagy a plázában, akin van mit nézni.

Fentről is felfigyeltem rá, hogy mindene milyen hatalmas, a feje, a karja, a melle, a lába, de amikor észrevett minket és felállt, meg bambásan mosolyogva felénk indult, egy pillanatra kővé dermedtem. Olyan magas volt, mint egy kosárlabdázó, és olyan széles, mint egy japán szumóbirkózó.

– Kicsit *retardált* – mondta halkán Dorte –, de nagyon kedves. – Aztán integetni kezdett, és kiáltott: – Hi, Saraghina! Hogy vagy?

– Mi? Visszamaradott? – motyogtam, mert csak találgattam a szó jelentését.

Aztán megértettem. Gyogyós. Gyagya. Dilis. Nálunk így mondják.

A hatalmas nő, akit Dorte Saraghinának hívott, valóban különösen vigyorgott, és furán beszélt.

– Jo-jól vagy! Kökösz! Észteészte?

– Én is jól vagyok – mondta Dorte. – Gyere! Hoztam neked finomat. – És inge mindkét zsebéből kivett egy-egy szalvétába csomagolt süteményt.

Á! Szóval azért éreztem a mellét puhának!

Ha a hülyeség fájna...!

Csókolózás közben összenyomhattam a sütit, de így, gyurmázottmassza-állapotában is megismertem: ez volt ebédnél a desszert.

Saraghina nagyon örült. Nagyokat kacagott, és amint elénk toppant hatalmas lábain, azonnal kiragadta Dorte kezéből a finomságokat. De nemcsak kiragadta, hanem rögtön kibontotta és be is falta mind a kettőt apróbb szalvétadarabkákkal együtt, miközben azt fuldokolta, hogy „Kökösz! Kökösz!” Látványnak sem volt utolsó!

Hosszú, loboncos fekete haja a válláig ért. Furán csillogó, tengerzöld szeme felett vastag, sötét szemöldök meredezett.

A szája pedig...!

Nem is tudom, miképpen írjam le, hogy ne legyenek ízléstelen. Vastag ajka még vastagabbra volt festve vörössel, és mikor kinyitotta a száját, mintha egy kútba pillantana az ember. Lent, Gödön, apanagyiék udvarán volt ilyen ijesztően mély kerek kút. Nagyiék mosáshoz, mosakodáshoz

abból húztak fel vizet, mert inni a nyomós kútról hoztunk. Kisgyerekként nem mertem a közelébe menni, mert félttem, hogy magába szippant, ha fölé hajolok.

Saraghina testének többi részét nem festem le részletesen, mert félek, hogy akkor csak tizennyolc éven felüliek olvashatják a regényemet, pedig nem nekik írom. Elég legyen annyi, hogy áttetsző kék blúzban (melltartó nélkül!) és egy combközépig érő, virágos szoknyában állt előttünk a pucér negyvennyolcas lábával. A kebléhez hasonló dinnyét pedig még nem láttam a piacon, pedig már tízkilósat is vettünk apával. És ez csak az egyik melle volt!

– A barátom! – mutatott rám Dorte.

Már éppen motyogni akartam valami illendő bemutatkozásfélét, amikor azt észleltem, hogy *szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik*, én meg kalimpálok a levegőben, és a tudóm, plusz teljes belső berendezésem úgy össze van szorítva, hogy nem jutok oxigénhez, pedig anélkül Lenke nyanya szerint nincs élet.

Miss Schwarzenegger két kézzel megragadott, felkapott és magához ölelt, ahogy egy csecsemőt szoktak. Csókra nyílt szája előtti utolsó gondolatom az volt, hogy vajon az iskolai kötelező baleset-biztosításom kiterjed-e ilyen esetekre, és ki örökli a digitális rajztáblámat, amit a születésnapomra kaptam. Reméltem, nem a bátyám.

Aztán szilárd talajt éreztem a talpam alatt.

Dorte kacagott.

„Na ja! Nagyon humoros, ha valaki elveszti éppen csak megtalált szerelmét!” – gondoltam, de nem mondtam semmit, csak letöröltem az arcomról a sütemény morzsáit meg egy fél liter nyálat, és igyekeztem mosolyogni.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

teát iszunk az óriásnőnél, próbálom megérteni, amit nem merek megérteni, majd egy zombi beszél a lőrésen, és a frászt hozza rám.

Aztán Saraghina behívott minket a palotájába.

A fura és ismeretlen szagokat leszámítva egészen elviselhető volt. Először is jól működött a légkondi, vagyis kellemesen hűvös volt a vastag beton miatt. Másodszor egészen kulturált volt a berendezés ahhoz képest, ahogy Saraghina kinézett. Az egyik lőrés mellett a földön nagy, vastag matrac hevert pokrócokkal, a másik alatt egy alacsony szekrényke állt, *komódnak hívják*, mellette polc meg egy kis tűzhelyféle, piros gázipalackkal. A bunker közepére kerek asztalt helyeztek két vasszékkal, és még egy hatalmas fotel is a falhoz fért, szemben a komóddal, amelyen a tévé volt.

A tévé zsinórantennája kikúszott az ablakon.

A komódon kalitka állt, de ajtó nélkül. A kalitkában az egyik kis tálkában víz csillogott, a másikban magok voltak. Madarat nem láttam.

Az egyik falra egy tengert ábrázoló festmény másolatát ragasztották: békésen hullámozó vízen úszik a vitorlás hajó. Alatta nagy műanyag kannák sorakoztak tele vízzel.

A kannák mellett kis szék állt, *apanagyiék ezt hokedlinek hívják*, azon mosdótál, vagyis lavór.

„Igazán kellemes kis fészek” – gondoltam. Azt nem mondom, hogy ötcsillagos hotelnek el lehetett volna adni, de voltunk már pocsékabb panzióban is otthon.

A fotel mellett a falnál, terítővel letakart dobozon bekeregetett kép állt Máriáról meg a kis Jézusról. Plusz két gyertyatartó. A doboz előtt a földön vastag párna, gondolom, térdeléshez. Házi oltár. Dédinél láttam ilyen.

Le kellett ülnünk az asztalhoz. Saraghina teát főzött, és közben folyamatosan beszélt hozzánk. Fogalmam sincs, mit beszélt, mert nem tudok görögül, de Dorte bólogatott, mint aki perfekt.

– Hogy tetszik? – kérdezte, amikor látta, hogy ide-oda pislantok.

– Funny! – bólogattam. – Funny!

Mit mondhattam volna? Hogy Saraghina ide-oda lendülő mellét figyelem, nehogy véletlenül az egyik pofán kapjon, és lerepítsen a székről?

– Itt él? – kérdeztem aztán, mert elég nehéz volt elképzelni, hogy valaki télen-nyáron egy huzatos tengerparti betonbunkerben tanyázzon, ha nincs háború.

– Nem – mondta Dorte. – Nem itt él, hanem Hollywoodban, Robert Pattinson meg Beyoncé rezidenciája között.

– Komolyan? – bámultam az óriásnőre, mert ha zavarban vagyok, akkor hülye is vagyok ezerrel.

Dorte nevetett.

– Mégis mit gondolsz, kedvesem, hol élne?

Égtem kicsit, de a „my dear” nagyon szívmengető volt.

– És miből...? – kérdeztem ismét Dorte-t. – Miből él?

Mert nem tudtam elképzelni, hogy elmegy valahova dolgozni, vagy lemegy a vízre halászni. Ugyanakkor konzerveket láttam a polcon, meg kenyeret. Lejebb italokat. Egy üveg olyan whiskyt is, amelyet apa évente csak egyszer, a születésnapjára kap. Azt nem ingyen adják.

– Abból él, amiből tud – mondta Dorte, de ettől nem lettem okosabb.

Lop? Vagy kirabolja az erre járó turistákat? Esetleg meg is öli őket? Ezt nagyon el tudtam képzelni. Fegyverre sincs szüksége. Felemeli a szerencsétlent, mint engem, magához szorítva tartja két percig, aztán elejti. Feküdne csórikám, mint akin átment az úthenger.

De nem, nem hiszem, hogy ez a nő akarattal megölné valakit. Legfeljebb szeretetből, véletlenül.

Talán abból él, hogy sok olyan barátja van, mint Dorte. Ellátják kajával.

Váratlanul berepült egy kismadár a lőrésen. A szárnya meg a farka fekete volt, a teste többi része krémszínű, a hasa kicsit barnás. Mintha hazajött volna, berebbent a kalitkába, és eszegetett, iszogatott. Dorte meg Saraghina némán vigyorogva nézték a vendéget.

„Aha! – gondoltam. – Hát ezért nincs ajtaja a kalitkának! Ide mindenféle madarak csak úgy beszállhatnak.”

A madár kirepült, ahogy berepült.

Iszogattuk a teát. Mi az asztalnál, Saraghina pedig a földön heverő matracon félig ülve, félig fekve.

Igyekeztem nem odapillantani, nehogy Dorte kukkolásnak nézze a kukkolásomat. Miss Schwarzinak ugyanis mindene kilátszott, amiről az év egyetlen szexuális felvilágosító óráján Lenke nyanya, a biosztanárunk beszélt.

– Helló, Saraghina! – hallottunk hirtelen kintről egy hörgő, mély hangot, mire csupa libabőr lettem a rémülettől.

Nem tudom, miért vagyok ilyen ijedős. Teázgatok egy nehézsúlyú órúttal meg a szerelmemmel, húsz méterrel a tenger felett egy félhomályos betonbunkerben, aminek nincs ajtaja, az ablakán pedig a kutyánk se férne ki, és egy zombi rekedt torokhangon felhörrent hellójától kiráz a hideg. Mi a gond?

– Helló, Saraghina! Egyedül vagy? – szólalt meg odakint ismét az ismeretlen angolul, és Miss Schwarzi barátságos vi-sítással válaszolt:

– No! No! Várj! Vendégek, vendégek!

Ami magyarra torzítva úgy hangzott volna körülbelül, hogy „Vén dögök! Vén dögök!”.

– Oké! – hallatszott kintről egy állati morgás. – Várok. De nincs sok időm. És várnak mások is.

„Vár? És várnak mások is?” Mi ez itt? Pislogtam, mint székely a teknősbékára: ilyen állat nincs.

Dortéra néztem. A meglepetés legkisebb jelét sem vettem észre rajta. Ez a lány valamit tud, amit én nem.

Megitta a teáját, aztán felállt.

– Mennünk kell, Saraghina!

– Ne, ne! – mondta a bunker asszonya. – Férfi várhat.

– Menni kell! Anya-apa keresnek minket.

Az „anya-apa” valami varázsszó lehetett a bunkerben, mert Saraghina rögtön megnyugodott, és megölelte Dortét. Érdekes. Őt nem ragadta meg, és nem emelte fel, mint egy asszonytestbe préselt anakonda, hogy halálra szorítsa a mellén. Óvatosan átkarolta, és az arcához dugta az arcát.

– Saraghina szeret Dortét! – mondta.

Aztán felemelkedett, és rám szegezte a mutatóujját.

– Te is szereted, mert kikapsz!

Igyekeztem barátságosan bólogatni és vigyorogni, miközben Dorte háta mögött a bejárat felé óvakodtam.

Nem szegény magyaroknak való az ilyen izgalom, ahogy Papa szokta mondani. Persze ő mindig hozzáteszi, hogy „német, tatár, törököm, meg oroszok *ölögön*, tele van már a tököm”, ami igen csúnya versike, és anya előtt sosem ismétlem.

Kint, a sziklába vájt lépcsőn egy magas, agyontetovált, izmos, kopasz férfi ült átizzadt, szürke ingben, térdig felhajtott nadrágban, és itt-ott kiszakadt szandállal a mocskos lábán. Egy nagy műanyag zacskó volt mellette, meg egy karton ásványvizes palack.

Mikor meglátott minket, felkászálódott, kicsit bambán pislogott, de nem viszonzta Dorte köszönését meg az én motyogásomat.

– Gyere, gyere! – mondta Saraghina a férfinak. – Hoztál csokis nápolyi?

– Naná! – morgott a pasas. – Mondtad, hozzak. Hoztam.

És bementek a bunkerbe.

Akkor vettem észre, hogy lejjebb is ül egy ürge a vízhez vezető lépcsőn csíkos pólóban, fehér matrósapkában, és hátát a sziklának támasztva néz minket.

– Szervusz, Joe! – kiáltott Dorte.

– Szervusz, Dorte! – mondta Joe, és mosolygott. Elöl hiányzott két foga. Vagy három.

Volt egy sejtésem, hogy miből él Saraghina, és mit akarnak tőle a férfiak, de magamnak sem akartam elhinni.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN, MÉG KÉSŐBB

megértem, amit eddig is sejtettem, aztán rohanunk vacsizni, és a periszkópfejű lebukik.

Némán siettem Dorte mögött fel a szirtre, ahonnan olyan szép a tenger, és próbáltam megérteni, amit nem értettem. Fent Dorte leült a szikla szélére, a lábát lógázta, és Saraghina dallamát dúdolta. Óvatosan én is mellé telepedtem, de nem mertem átkarolni. Féltem, hogy egy ügyetlen mozdulat miatt mindketten lezuhanhatunk, és anya sose fogja megérteni, miért lettünk öngyilkosok, mint Rómeó és Júlia.

– A bunkerben... – dadogtam, és szívyszerelmemre pislogtam. – A bunkerben Saraghina azt csinálja, amit gondolkodok?

– Miért, mit gondolsz? – kérdezte Dorte.

– Jött egy férfi... És lent várt még egy férfi...

– Igen, sokan járnak hozzá – mondta Dorte. – Szeretik.

Láthattad, milyen kedves. Boldoggá teszi a férfiakat, akik hálásak. Hoznak neki enni, inni, meg szappant, sampont, krémet. Néha fehérneműt, ruhát, cipőt és kendőket is, mert a kendőket Saraghina különösen szereti. Megcsinálják, ha valami elromlik.

– Hányan? – kérdeztem, mert nem tudtam mit kérdezni.

– Nem tudom. Én ismerem Joe-t, mert egyszer beszélgettem vele, amíg várt. Ő matróz volt. Most rakodómunkás, mert az élettársa elköltözött egy másik matrózhoz, és Joe megutálta a hajózást meg az örök vándorlást. Azóta ide jár. Meg egy Theo nevű öreget ismerek. Dokkmunkás volt, de beteg lett. A felesége meghalt. Fiatalabbak is járnak ide, de velük nem lehet beszélgetni. Ha meglátnak, megállnak és elfordulnak. Nem akarják, hogy esetleg felismerjem őket lent a parton.

– Saraghina tulajdonképpen... hogy is mondjam...? – kezdtem, de nem mertem kimondani, ahogy bunkó osztálytársaim, különösen Gadó, neveznék Miss Schwarzit nagy K betűvel. Mert valahogy nem is éreztem annak.

Dorte rám nézett, és alaposan megformálva a szavakat – *egy írónak ezt úgy kell kifejeznie, hogy: artikulálva* – ezt mondta:

– Saraghina egy szegény, visszamaradott lány, aki intézetben nőtt fel, és onnan szökött meg, hogy szabadon éljen. Most szabadon él a bunkerben a tenger felett. A férfiak vigyáznak rá, és gondoskodnak róla. Egyébként mit akartál mondani?

– Hát... izé... éppen ezt... – dadogtam, mire Dorte a mélység felett, a szirten ülve egy mozdulattal hátradöntött, rám fordult, és lassan, hosszan megcsókolt.

„Az sem érdekel, ha most lezuhanok – villant fel agyamban az utolsó előtti értelmes gondolat. – Jobb csókkal meghalni, mint csók nélkül élni.”

Hoppá! De jó szöveg! Csak el ne felejtsem!

Mondjuk, azzal tisztában voltam, hogy hanyatt fekve egy sziklán a lezuhanás nem annyira egyszerű. Pláne, ha valaki rajtad hasal.

A csók után, mert sajnos más *említésre méltó eseményről* nem számolhatok be, rohantunk haza.

Ha nem érünk az étterembe időben, mindenki sejteni fogja, mi történt.

Sőt, sokkal többet sejteneek majd, mint ami történt.

Az órákra néztem. Hat volt. Már vonulnak vacsira.

– A francba! – mondtam magyarul, de aztán gyorsan lefordítottam angolra: – Oh, shit! – Amiért kaptam egy kokit.

A portát kerülve hátravezettem Dortét a személyzeti bejárat felé, ahol Gambóék laktak.

Senki sem volt ott. A barátom meg az arab szfinx még kint rohadtak a strandon, gondolom.

Beosontunk a sötét és szűk folyosóra. Itt sorakoztak az alkalmazottak szobái. Csak a folyosó végén, az előtérbe vezető lépcsőnél derengett némi fény.

Az egyik ajtón mintha láttam volna Gambó meg Mohamed nevét.

Dortéval már majdnem elértük a lépcsőt, amikor megtorpantunk, mert hirtelen kinyílt egy ajtó, és a szobából kaja-szomszédunk, a cseh pasas lépett ki. A periszkópfejű. A Samuel, akit Samnek kellene nevezni.

– Bye, sweetie! – szólt vissza, aztán becsukta az ajtót, és nekifutott a lépcsőnek.

Hál' istennek – ahogy anyanagyi mondta mindig – nem vett észre minket a félhomályban.

Mit összepofázott meg röhögcsélt volna ez rajtunk az asztalnál...!

Ámbátor talán nem.

Az ajtó nyílásán át ugyanis egy pillanatra láttam a lányt.

Azt a lányt a recepcióról. A seprős szemű Christinát, akibe Mohammed szerelmes.

Tök pucér volt. Én még ilyen pucér nőt nem láttam élőben. Félmeztelent, ugye, már igen, a parton, azt említettem, de ennyire totál telibe csak a neten, ha nézegetem.

Na jó, anyut már láttam véletlenül régebben, de az más. Ő az anyám, én pedig kicsi voltam.

A csaj a hátán feküdt az ágyon.

„Ajtó, ablak, nyitva-tárva” – ahogy apa szokta mondani, ha egy viccben vagy sztoriban meztelen csaj szerepel.

Az ajtót csekkoltam, de melyik lehet az ablak?

Hátrapillantottam Dortéra, hogy látta-e, amit én láttam.

Láthatta, mert egy grimasszal azt jelezte, hogy *van ilyen, na bumm!*

Naná, hogy *van ilyen*. Én is tudom, hogy *van ilyen*. De én azt is tudom, hogy egy Mohammed nevű arab szfinx szerelmét láttuk az ágyon.

„Vajon ez is ásványvízért meg kolbászért csinálja, mint Saraghina?” – kérdeztem magamat, miközben siettünk tovább.

Dorte még elkapta a szüleit a liftnél, és velük együtt vonult az ebédlőbe, de az én családtagjaim már az asztalnál ültek, hogy le ne késsék a gíroszt.

Sámuel a felesége mellől vigyorgott rám, mikor anya megkérdezte:

– Hol voltál, kisfiam?

– Megettük a vacsorádat! – tréfálkozott a periszkópfejú angolul, mert sejtette, mit kérdez anya, és vihogott hozzá.

Néztem a nyüzügét.

Őrült kedvem volt letörölni a pofájáról a vigyort.

Két rövid mondatba került volna.

„Dugod a Christinát? Láttalak kijönni tőle.”

Paff! El tudtam képzelni, hogy a pasi műfoga megakad a torkán, fuldoklik, a felesége hátba vágja, a protézise telibe találja a bátyámat, aki eldől a székével, apa meg röhög, ahogy szeretem, ha röhög, mikor az én vicceimen röhög.

A képzeletem turbódízel.

De persze hallgattam.

Miért hallgattam?

Nem tudom.

– Hol voltál, kisfiam? – kérdezte anya ismét. – Hívogattalak egész délután. Ki voltál kapcsolva.

– Lemerült – hazudtam tágra nyitott szemmel anyámra nézve, mert hazudni úgy kell. – Sétáltam a környéken.

– A Dorteval? – érdeklődött a bátyám sunyin vigyorogva és olyan dallamos hangsúllyal, amivel egyértelműen azt kérdezte: dugtatok?

(A Madaras nagyapja azt mondta, hogy a szavak általában nem azt jelentik, amit jelentenek. Minden a helyzettől meg a hangsúlytól függ. Közömbös, hűvös hangsúllyal még a „szeretlek” is jelentheti azt, hogy utállak. Kezdem érteni.)

Nem válaszoltam hülye bátyámnak. Úgy tettem, mint aki nem is hallja a kérdést. De azt megjegyeztem, hogy tudja Dorte nevét. Kémkedik utánam.

– Miért kerestél? – kérdeztem anyát. – Történt valami?

– Nem, kisfiam – mondta anyám –, csak kíváncsi voltam, merre vagy. Aggódtam.

– Hány éves vagyok? – kérdeztem az én drága jó édesanyámat. – Tizenöt. Tudok magamra vigyázni.

Szerencsére hozták a gíroszt, és így a szokásos kioktatás

a szülői felelősségről és a gyermeki felelőtlenségről elmaradt.

Csak a periszkópfejű cseh rontotta el az étvágyamat az idióta vicceivel.

„Két mondat, és lemoslak!” – gondoltam. De nem mostam le.

Néha a feleségére sandítottam.

Vajon tudja? Sejti? Vagy fogalma sincs?

Néztem és sajnáltam a bocikát.

Vibrált előttem a tök pucér lány (*a retinámra égett a képe, ahogy ezt a nagy írók írják*), és közben néztem Klárát.

Az egyik bombázó, a másik egy néni.

Ez nem tisztességes verseny. Egyáltalán nem tisztességes verseny.

MÁSODIK NAP ESTE

Gambóról kiderül, hogy tudja, kicsoda Beethoven meg Picasso, és közben dobol, énekel, amíg nem jön Mohammed.

Este Dortéék bementek a városba, mert valami hangverseny volt. Beethoven. Említette délután.

Mi ilyenekre nem járunk.

Huszonöt euró egy jegy.

Beethoven anyáéknál egyébként sincs műsoron, csak ha kutya egy filmben.

Ténferegtem az épületben, aztán elmentem hátra, hátha ott van Gambó.

Ott volt. A mociját barmolta.

– Hi, guy! – kiáltott vidáman, és emelte a kezét.

Ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, bokszt-bokszt, tenyér simít. Mehetek kezet mosni.

– Dorte? – kérdezte.

– Kultúra – mondtam.

– Beethoven? – kérdezte, én meg csak néztem, és vágtam a pofákat, mint aki meglepődik, hogy ő ismeri ezt a celebet.

Felhős lett az arca.

– Figyelj, gyerek! Feka vagyok, nem hülye. Gyere velem!

Megmutatta, hogy hol lakik. A bejárat mellett nyílt a vévés fürdőszoba, úgyhogy rögtön kezet mostunk. Aztán vonultunk tovább. A szobában két ágy, két szekrény, két szék meg egy asztal volt.

Mutatta, melyik az ő ágya, sarka, szekrénye.

Azt hittem lepetézek. Az ágya felett az a Picasso volt, amit Timiné mutatott: bikafej, lófej, anya halott gyerekkel, fekvő harcos, törött kard. Ez Picasso háborúellenes képe, mondta Timiné, amit egy spanyol város lerombolása után festett. Ott volt alatta a cím: Guernica. Ez a város neve, amit a szemét fasiszták lebombáztak.

– Hú, apám, király! – mondtam Gambónak, és kezet fogtunk, ahogy szoktunk.

De nem csak ez volt a „hú!”. Gambó szekrénye tele volt albumokkal, könyvekkel, fotómagazinokkal.

– Ezt fogom tanítani, ha hazamegyek – mondta. – Művészettörténet.

– Ne már! – vigyorogtam rá, mert azt hittem, viccel, de láttam, nem. – Oké! Értem. De akkor mit csinálsz itt?

– Túlélek, haver. Tudod, mi az a Boko Haram?

Tudtam, hogy hallottam már ezt nevet. Valami durva dolog. Gyilkosok, ilyesmi. De nem akartam butaságot mondani.

– Terroristák – mondta Gambó. – Azt mondják, ők az iszlám, ölnek, robbantanak, és iskolás lányokat rabolnak el. De nem ők az iszlám. Az iszlám én vagyok. Ül csak le!

Leültem a székre. Gambó elővett egy dobra hasonlító hengert, amin bőr feszült, és azt mondta: *kalangu*.

Aztán törökülésben az ágyra telepedett, és elkezdett dobolni meg énekelni.

Furcsa volt. Monoton dob és nyivákolás magas hangon. Gambónak egyáltalán nem ilyen a közönséges hangja. Majdnem elnevettem magam, de tudtam, hogy szemétség volna. Ez az ő népzeneje. Megjegyzem, ismerek egy csajt, aki a magyar népdalokat is nyivákolásnak hallja.

Nyílt az ajtó, bejött Mohammed.

– Sokáig csinálod? – kérdezte. – Tudod, hogy Christina hülyét kap tőle. És az én tököm is lekókad.

Fura volt a kiejtése, de értettem.

Gambó hirtelen ritmust váltott, és más nyelven, de ismét le-fel sikló hullámvasutas hangon énekelt.

Ez is valami afrikai zene lehetett. Vagy arab.

Mohammed mozdulatlanul hallgatta.

Én persze zavart és feszült voltam. Egy idegen szobában ülök, az ágyon a fekete haverom nyikorog, és veri

a tamtamot, mellettem egy terroristagyanús arab álldogál komoran, miközben szemben a falon a rémséges Guernica függ, a szomszédban meg Christina pucérkodik, akit a periszkópfejú Sam is kefél.

Nem vagyok én olyan erős idegzetű, mint amilyennek látszani szeretnék.

– Ne csináld, Gambó! – mondta halkan Mohammed. – Tudod, hogy Christina ezt sem szereti.

Gambó abbahagyta a zenét.

– Én a helyedben... – kezdte mondani, de Mohammed közbevágott.

– Nem vagy a helyemben, ember. Szeretem Christinát. Feleségül veszem, és akkor majd megszereti a zenénket.

– Úgy legyen! – mondta Gambó, aztán leszállt az ágyról, és eltette a dobot. Vagyis a *kalangut*.

Mohammed pedig odament az ágyához és levett a polcáról valamit. Pontosabban nem valamit, hanem egy doboz gumit. Óvszert. Azt sem tudtam, hova nézzek.

„De ciki! – gondoltam. – Hú de ciki! Bár nem is tudom... Lehet, hogy Dorte ezt nagyon természetesnek tartaná.”

Mohammed megfordult és kiment.

Gambót néztem. Most mondjam el neki, amit Christináról tudok? Mondjam el neki Sámuel? És ha csak keverem vele a szart? Hú de ciki!

– Mi van, haver? – vigyorgott rám a barátom. – Nyögd ki, amit mondani akarsz! Csak őszintén! Nem tetszett a zenénk, mi?

– Hát... Furcsa volt. Érdekes. Meg lehet szokni – dadogtam, aztán halkán kinyögtem: – Dortéval délután láttunk valakit kijönni Christinától.

Gambó arcáról rögtön leolvadt a vigyor.

Most láthattam, hogy egy fekete is bír nagyon komor lenni.

– Mohammed nem tudhatja meg – suttogta, mintha a beszéd áthallatszhatna a szomszéd szobába. – Te nem ismered. Veszélyes.

Gambó nyelt egyet, és folytatta:

– Tudom, hogy ide-oda rakja a fenekét a hülye kis szuka, míg rá nem fázik – mondta halkán, aztán hirtelen váltott, és vigyorgott megint. – De nálad ilyen gond nincs, ugye? Jól megvagytok.

– Az biztos! – vigyorogtam én is. – Édesebb, mint a baklava.

– Csak óvatosan azzal a baklavával! – kiáltott Gambó. – Megfájdulhat a hasad. Meg az övé is! Ha érted, mire gondolok. Vigyázz a Dortédra! Tedd a páncélba fent a portán. És csak neked legyen hozzá kulcsod.

– Nem kell bezárni – nevetgéltem. – Ő nagyon tisztességes.

– És te? Te is tisztességes vagy?

– Szerinted?

Szó nélkül nyújtotta a kezét.

Ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, boks-boks, tenyér simít.

A HARMADIK NAP

Dorte oda akar menni, ahova én nem akarok, de nincs választásom, így aztán hatalmas kínokat kell kiállnom életem legszebb látványa közben.

Másnap reggeli után Dorte széles szalmakalapban, combközépig érő köpenyben, tollas felszereléssel meg napozógyékénnyel jött, és azt mondta, hogy menjünk az öbölbe.

Rögtön tudtam, melyik öbölre gondol, de hülyének tettem magam.

– Oké! Menjünk! A szüleim is jönnek a strandra. Szeretnének megismerkedni veled.

Fogalmam sem volt, anyáék hova mennek, és kamuztam a megismerkedést is, de nudizásról szó sem lehetett.

Dorte szelíden rám mosolygott. Azt olvastam a mosolyában, hogy ő olvas az enyémben.

A csajoknak röntgenszemük lesz, ha egy srác hazudik. Ha ezt be tudnám bizonyítani *egzakt kísérlettel*, ahogy Lenke nyanya (biológia–fizika) fogalmaz, ölembe ugrana a Nobel-díj. Kábé háromszázmlkó. Mondjuk, el tudnám költeni...

Dorte rögtön tudta, mi az ábra. Én is tudtam, hogy nem úszom meg a textil nélküli happeninget, hacsak nem akarok konfliktust a szívszerelmemmel.

– Dávid! – suttogta. – Drágám! Hidd el, csak két percig furcsa. Aztán megszokod.

Nem hittem el. Én még anya előtt sem vetkőzöm le már vagy két éve. És a hülye bratyóm előtt se szeretem mutogatni, mert rögtön hasonlítgatni kezdi, hogy kié nagyobb.

De mit tehettem volna? Elvettem tőle a gyékényt, és mentem utána.

Papa mindig azt nyomja, hogy a férfi a teremtés koronája. Ádám volt az első, Éva a második. De ha így van, akkor miért folyton a nők döntenek a fontos dolgokban? Tapasztalom otthon is eleget. Talán lenyúlták a koronát?

– Én nem szeretnék oda menni... – próbálkoztam ismét az úton, mire Dorte csendesen bevitt egy balegyenest:

– Oké! – mondta. – Kérem a gyékényt! Ebédnél találkozunk.

Na, ezzel engem ki lehetett számolni.

Pontosan tudta, melyik a legérzékenyebb pontom.

Máshova menni, amikor vele lehetek?!

Hát ha piros masnit kell kötni a kukimra, és a Himnuszt dalolva végigfutni az Égei-tenger partján, az Unió kacagása közben, akkor se szakadok el tőle!

Millióba, hogy pszichológus lesz a csaj. Vagy politikus.

Hallgattam és mentem.

Egy alacsonyabb dombon, bokros, fás területen át vezetett az út a nudista strandra.

Azt hittem, kerítés lesz, meg kukkolókat elzavaró örök, de semmi.

Ugyanolyan volt a strand, mint odaát: homokos partszakasz sziklás magaslatokkal körbevéve, csak éppen jóval kisebb.

Amint kibukkantunk a domb alján, megláttam a nudizókat. Heverték a homokban, etették a kölyköket, vagy a vízben álltak, úsztak.

Kevesen voltak, hat-hét pár meg három család gyerekekkel, és nem tudtam hova nézni.

Egy pokrócon ülő csaj hátát a pasasa kenegette, akinek a fütyije úgy lógott, mint egy kókadt banán.

Elkaptam a fejem.

Két lány labdázott, egyikükön nadrág volt. Hoppá! Akkor mégsem kötelező a textilt levenni?

Dobálás közben úgy pattogott a melle le-fel, mint két gumilabda. A másik csaj melle helyesebb volt, mert kicsi.

De nem a mellük miatt szökött arcomba a vér.

„Úristen! – vágott belém. – Ha most merevedésem lesz...!”

És végig se gondoltam, már lett.

Kapásból elfordultam, és azzal a lendülettel kigöngyöltem, majd ledobtam a két gyékényt a homokba.

– Ide terítem, jó? – mondtam Dorténak, miközben hasra vágtam magam. – Szuper ez a homok! Jobb, mint odaát. Persze később forró lesz – dadogtam, és úgy bámultam a tengert, mintha most láttam volna először.

Ó, ti hűvös hullámok látványa, csillapítsatok le, könyörögöm! – néztem a végtelenül vonuló vizet, a felcsapó habokat, a milliárdnyi szikrázó gyöngyöt, de persze fél szemmel Dortét.

Láttam, amint ledobja a köpenyét, ami alatt nem volt semmi, csak a bugyija, de abból is rögtön kibújt.

Ó, Monte Cristo! (*Olvastam! Dumas!*) Mi volt a te szenvedésed húsz évig If várában az enyémhez képest?!

Úgy éreztem, rögtön átfúrom a földet, és a másik oldalon jövök ki.

„Gondolj a focira, egy izgalmas meccsre! – mondta Papa, mert vele ezt is megbeszéltük, mikor elmondtam, milyen ciki az ilyesmi a suliban tesiórán vagy felelés közben. – Vagy gondolj jeges hómezőkre, befagyott tengerekre!”

A szemem előtt az Északi-sark jegén játszották éppen a világbajnoki döntőt, Portugália–Franciaország 1:0, de hiába.

Dorte rám nézett.

– Szép vagyok? – kérdezte. – Tetszem?

Hevesen bólogattam. Nem szólaltam meg, mert a toromba szorult egy szilvás gombóc. Vagy kettő.

– Megyek a vízbe – mondta. – Remélem, nem akarsz délig gatyában itt feküdni.

– Máson is van – hörögtem, és a labdázó lányok felé pislantottam.

– Ja?! – mosolygott rám a drága. – Megjött a havid?
Az más. Ha elmúlik, majd gyere utánam!

Tudtam, hogy tudja, mi a szitu. Tudtam, miért mondja, hogy menjek utána a hűvös hullámok közé.

Minden magyar vihogott volna az ő helyében. Ő nem. Csak mosolygott szelíden, aztán megfordult, és elringott a víz felé. Azt hittem, kipattan a szemem, mint egy biliárdgolyó, ha megütik dákóval. Olyan volt a teste, mint egy álom. Csak fel ne ébredjek! Néztem, néztem, és úgy éreztem, minden vér a fejembe száll. Ez persze nem lehetséges, mert a nagyobb adag lent gyülekezett.

Ahogy voltam, fekvé lehuzigáltam a gatyámat.

Dorte már a habok között sétált befelé.

Visszanézett, intett, és ment tovább.

Felugrottam, és rohantam utána. Nem néztem a többiekre, csak azon imádkoztam, hogy nagyon el legyenek foglalva a dolgaikkal. Valószínűleg megdöntöttem az ötvenméteres sulirekordot. De lehet, hogy a magyar ifjúsági csúcst is. Ha az osztályból valaki lát, még száz év múlva, a temetésen is azzal élcelődött volna a szónok, hogy „Dávid szakította át a célszalagot! Füttyibedobással győzött!”.

Amint belecsattogtam a vízbe, előrevettem magam.

Ó, hideg hullámok! Ó, sok kemény, éles kavics meg kagyló! Ó de fáj, a francba!

Utolértem Dortét, úszkáltunk, csapkodtunk, játszottunk, de mindig kisiklott a kezemből. Csak egyetlenegyszer ölelt át hirtelen, de akkor is hátulról, és húzott le a víz alá úgy, hogy majdnem megfojtott.

Mikor kimentünk, már szinte egyáltalán nem érdekelt, hogy mindenki meztelen.

Dorténak igaza volt. Meg lehet szokni.

Arra gondoltam, hogy az ember mindent meg tud szokni, mindenhez tud alkalmazkodni, és ezért tudott életben maradni százezer évig. Nem tudom, hogy ez mikor jó és mikor rossz, de az biztos, hogy Lenke nyanya bevésne egy ötöst, ha kifejteném neki.

Hasra feküdtem a gyékényen. Dorte a hátára.

Behunyta a szemét, én meg néztem, néztem, néztem mozdulatlanul, mint anakonda az áldozatát, talpától a feje búbjáig, feje búbjától a talpáig, és megint vissza.

Ha szemmel fel lehetne falni valakit, akkor szerelmem szegény szülei ezer évig kereshetnék a kislányukat, nem találnák meg, mert én szőröstől-bőröstől lenyelném, az biztos.

A HARMADIK NAPON DÉLBEN

szívatom a bratyómat, aztán pedig Dortéval elmegyünk egy rúzsért öt kilométert meg vissza, és kezdem megérteni az életet.

– Hol barnultál le így? – bambult rám anya, mikor hazaértem, és mentem zuhanyozni.

Tudtam, hogy király, ahogy kinézek: tetőtől talpig Mohamed. És most nem is szégyelltem magam. Ha negyvenötven ember előtt meredni merek, akkor az anyám előtt miért ne kókadnék? Úgy tudom, ő szült.

– Nudiztam – vettem oda, és láttam, hogy a bátyámat görcsbe rántja a kíváncsiság meg az irigység.

Na ja! Ez volt a cél.

– Voltál a pucér strandon, és nem szóltál? – kapkodott levegő után.

– Már mér’ szóótam vóna, gyerek? – játszottam az eszem.

– Tudod, hol van. Nincs belépő – vettem oda, és csekkoltam, ahogy apa és anya szeme elismerően összevillan.

Ők, szegények, nem nudiztak, mióta az eszemet tudom.

Naná, hogy nem!

Anya már apa előtt se szeret levetkőzni, mert folyton azt hiszi, hogy meghízott.

Pedig apa szereti anya kis pocakját. Néha éjszaka halom, ahogy mondogatja: „poci, pocikám!”, mikor elhúzó az ajtajuk előtt a klotyóra, és véletlenül megállok hallgatózni.

Ebéd után Dortéval lementünk a kikötőbe.

Én persze inkább Saraghina felé akartam venni az irányt, a jó kis bokros, fás bűvőhelyek vidékére, de Dorténak nem lehet ellentmondani. Illetve lehet, de akkor esetleg egyedül mehettem volna a hegyre, ami csekély élvezet, és nem nyerő.

A kikötő alig öt kilométerre volt az üdülő strandjától. Hajtós menetben egy óra, sétálva kettő.

Hatalmas tengeri hajók álldogáltak közel a rakparthoz, míg az öböl másik oldalán jachtok villogtak több sorban.

– Talán nekem is lesz egyszer egy hatalmas jachtom, ha híres író leszek – mondtam Dorténak, mert már elárultam neki, mi az életcélom. – Ha lesz jachtom, azon fogom járni a tengereket. Égei-tenger, Földközi-tenger, Atlanti-óceán... Jössz majd velem?

– Az a helyzet, Dávid – mosolygott rám Dorte –, hogy én nem szeretek hajókázni.

– Nem?

– Nem. Nem bírom a nagy hullámzást.

– Oké – mondtam. – Akkor egy Mercedesem lesz. Azt bírod?

– Persze! – nevetett Dorte, és megcsókolt. – Néha olyan édes vagy, mint egy kislány.

Paff! Ez otthon, a suliban akkora sértés lett volna, ami nem hagyható megtorlás nélkül. Most csak vigyorogtam az én szívyszerelmemre. Ha azt mondja, hogy én vagyok a kis-

tehén, és ülök a fa tetején, akkor estig múúúztam volna a kedvéért.

Óriásdaruk dolgoztak a víz mellett. Ki-be pakolták a hatalmas konténereket, és a csomagokkal, zsákokkal teli raklapokat. A hajók gyomrából a rakpartra, a rakpartról a hajók gyomrába. Úgy csúsztak, forogtak, hajoltak, mint hatalmas fémállatok vagy acélszörnyetegek egy animációs filmben.

Dorte az egyik raktár felé sietett.

– Tulajdonképpen hova megyünk? – kérdeztem.

– Joe-hoz. Emlékszel rá? A csíkos pólóban...

– Emlékszem – mondtam. – És mért megyünk hozzá?

– Felhívott, hogy Saraghina rúzsa elfogyott. Ő most egy-két napig nem tud elszabadulni a melóból. Megvette a rúzsot, és megkért, hogy vigyem fel a bunkerbe.

Pislogtam egy kicsit, mert szövegértésben néha még nem vagyok király, ha Dorte mond valamit.

Próbáltam összerakni. Joe felhívja Dörtét. Az óriásnőnek rúzs kell. Legyalogolunk öt kilométert. Átvesszük a rúzsot. Felvisszük a bunkerbe. Tíz-tizenkét kilométer egy rúzsért.

Most vagy én nem vagyok normális, vagy *én nem vagyok normális*.

Persze csekkoltam, hogy akad ebben a dologban valami értelem vagy érzelem, csak nem tudtam, mi az, és hol van.

Úgyhogy vettem egy mély lélegzetet, és megkérdeztem.

– Téged mobilon hívogat a Joe?

– Nem hívogat, csak felhív, ha szükséges.

– Aha, értem – mondtam, de nem értettem. – Te egy szakadt topláknak megadtad a számodat?

– Nem, Dávid, drága, nem adtam meg. Kitalálta. Gondolatolvasó. Persze hogy megadtam! Ő minden második nap

felmegy a bunkerbe, és megbeszéltük: hív, ha valami gond van. Tudod jól, hogy szeretem Saraghinát. És féltém őt.

Hallgattam.

A Papa azt mondta egyszer: „Ha nem érted a nőt, akit szeretsz, akkor hallgass!” És még hozzátette: „Ha nem szereted, az persze más.”

Én szeretem Dortét.

Joe a raktárban éppen zsákokat cipelt egyik raklapról a másikra. Nem tudom, mi volt a zsákokban, de Joe izmaiból meg a görnyedtségéből százkilósra saccoltam a súlyukat.

Talán én is fel tudnék emelni egy ilyen zsákot.

Egyszer.

Hogy bírja ez a főszer ilyen robot után még *meglátogatni* Saraghinát? Én a cipzárt nem tudnám lehúzni a sliccemen.

„Ezt a poént meg kell jegyezni” – gondoltam, miközben Dorte mellett egyik lábamról a másikra álltam.

Aztán jött Joe. Izzadt volt tetőtől talpig, de azért én kezet fogtam vele.

Ideadta a rúzt.

– Kösz. Mondjátok meg neki, hogy bocsánat, és csókolom – mondta, és ment vissza pakolni.

Indultunk a bunkerhez. Dorte megszorította a kezemet.

– Most láthattad, kik járnak Saraghinához egy kis örömet keresni. Joe-nak nagyon nehéz élete van, Dávid, kedvesem. És a többieknek is. Mi, az újságíró szüleinkkel, a meleg összkomfortos otthonunkkal, a laptopunkkal meg a görög nyaralásunkkal nehezen érezzük át, amit ők éreznek. Nehezen értjük meg, amit ők gondolnak. De meg kell próbálni.

Bólintottam.

Kezdett kibontakozni előttem ez a bonyolult és zavaros történet Saraghináról, a melósokról meg az életről.

Csak azt nem értettem, Dorténak miért olyan világos azonnal minden, ami nekem homályos.

Azért, mert ő dán? A magyarok se buták.

Vagy az élet megértéséhez nem ész kell?

Akkor micsoda?

A HARMADIK NAP DÉLUTÁN

a bátyám a bandájával belénk köt, aztán átadjuk a rúzszt Saraghinának, és Dortéval alaposabban elmélyedhetnénk egymásban, ha nincs Mozart.

Mentünk Saraghinához. Vittük a rúzszt.

A strand közelében találkoztam a bátyámmal.

Két német sráccal meg egy orosz lánnyal fagyaltozott. Ismertem mindhármukat az üdülőből. A németek testvérek, azt hiszem, ikrek voltak. A lány kicsit kövérkés és nagyon szőke. Papa az ilyen típusra azt mondta, hogy két férfit fogyaszt reggelire, és délben már éhes. Lehet. Papának vannak ilyen benyögései. De igazából nem tudom, hogy a nagy mellett valóban sok tapasztalata volt-e a nőekkel, vagy erős a képzelete.

– Hova mennek a szerelmesek? – kérdezte a bátyám.

– Ahova akarnak – mondtam.

Röhögött.

– Ja. Képzelem! – És mutatott valami szemétséget.

A többiek röhögtek. Elöntötte az agyamat a vér, és az út mellől felkaptam egy vastag ágat.

A bátyám persze rögtön ugrott hátra, mert ismer: ha felhúznak, nem látok, nem hallok.

Egyszer úgy feldühített, hogy hozzávágtam egy csészét. Be kellett varrni a homlokát.

– Dávid, ne! – kiáltott rám Dorte. – Ne! – És kivette az ágat a kezemből.

A bátyám röhögcsélt a többiekkel együtt, de tartotta a száját. Érezte, hogy túl messzire ment.

Felmentünk a bunkerhez, és odaadtuk Saraghinának a rúzt. Nagyon örült neki.

– Kökösz! Kökösz!

Megúsztam az ölelését meg a teázást is, mert vendége volt.

Nem tudtuk, kicsoda. Nem jött ki a bunkerből.

Fiatal lehetett, a hangját hallottuk. Gyorsan, pattogva, hangosan kiáltott valamit, szerintem görögül. Nem értettem, mit mond, de a hangsúlyából feszültség és sürgetés hallatszott.

Saraghina visszakiabált az ő dadogós hangján. Azt hiszem, káromkodott is. Aztán elbúcsúzott tőlünk, megszilta Dortét, és bement a bunkerbe.

Lent a lépcsőn egy öregember álldogált, pipázott, és mosolygott ránk.

– Ő Theo – mondta Dorte. Intett az öregnek. – Hi, Theo! Hogy vagy?

Az öreg bólogatott, hogy jól.

Kezdttem megszokni Saraghinát, a bunkert, no meg a férfiakat, ahogy jönnek-mennek, sorba állnak, de azért mégis furcsa érzés volt. Az ember nem tudja úgy ledobni a neveltetését, mint a gatyát a nudin. De ami tegnap még meghökentett, azt ma természetesebbnek és elfogadhatóbbnak éreztem.

Vajon Dorte miatt? Azért, mert ő elfogadja, és én szeretem őt?

Vagy ilyen az élet? Ilyen gyorsan meg lehet szokni valamit, ami tegnap még nagyon nem tetszett? Hiszen délelőtt is erről meditáltam egy szál... nadrág nélkül.

Talán. Talán, mert még fiatal vagyok.

Fent a szirten, lábunkat lelógatva, ismét csodáltuk egy kicsit a tengert. Ilyenkor délután más színe volt, mint reggel. Kicsit zöldebb, mintha haragosabb volna.

„Mi is folyton változunk” – gondoltam, mert egy leendő írónak mélyen kell gondolkodnia az életről.

„Semmi sem örök, csak a szerelem” – gondoltam megint egy bölcsét, de gyorsan javítottam, mert eszembe jutott, hogy én már voltam más lányba szerelmes, ha nem is anynyira, mint Dortéba.

„A szerelmesek változnak, de a szerelem örök” – gondoltam újra, és ezzel meg voltam elégedve.

Aztán megint csókolóztunk a szirt szélén, mint egy élő hamburger, de most én voltam felül.

Már éppen új fejezetet akartam nyitni a kapcsolatunkban, és Dorte mellére csúsztottam a kezemet, amikor mintha hangokat hallottunk volna az erdős, bokros domb hát felől.

Persze rögtön kikászálódttunk egymásból, és feltápáskodtunk. De nem láttunk senkit.

– Messzebről is idehozza a hangot a szél – mondta Dorte. – Vagy a víz.

Én folytattam volna, amit elkezdtünk, de Dorte kézen fogott, és elindultunk lefelé.

– Ma érjünk vissza időben, kérlek! – mondta. – Apáék várnak. Hatra jön a taxi. És nekem még át kell öltözni.

– Hova mentek megint?

– Mozart, Varázsfuvola. Szabadtéri előadás.

– Imádom Mozartot! – morogtam, és egy kanál vízben meg tudtam volna fojtani az ürgét a varázsfuvolájával együtt. – Nem is vacsoráztok?

– Majd bent eszünk valamit koncert után. Hamar ott kell lenni, hogy jó helyünk legyen.

Nem örültem. Dorte látta. Igyekezett vigasztalni, ezért néha megálltunk csókolózni.

Persze nem durcáskodtam. Ahogy Papa mondaná: amit ma csókolhatsz, ne halaszd holnapra.

Az egyik ölelés közben mintha ismét hallottam volna valami halk kuncogást, de már fentről, mögöttünk.

Nem érdekelt. Fontosabb dolgokkal voltam elfoglalva.

A HARMADIK NAP DÉLUTÁN

kiderül, hogy a bátyám meg a bandája hülyébb, mint gondolnánk, de megérdemlik, amit kaptak, és lehet, hogy Gambónak van igaza.

Néhány perccel hat után sétáltam be az ebédlőbe.

Dortéék helye természetesen üres volt.

Anyáék pedig az asztalnál ültek, és a periszkópfejű cseh is ott vigyorgott a Klárájával.

De a bátyám nem jött.

Már a desszertet hozták, és még mindig nem volt sehol.

Anyu ideges lett. Hívta mobilon. Elérte.

– Azt mondja, nem éhes. Fent van a szobában. Felvisszük neki a kaját.

A két német fiút sem láttam.

Az orosz lány jött, de egyáltalán nem mosolygott. Sőt, komor volt az arca, és a szája széle vérzett. A szülei veszekedtek vele. Ő meg felém pislogott állandóan. Tudtam, hogy valami baj van. És kezdtem is sejteni, mi történhetett. Nem tudom, miből gondoltam, de felvillant az agyamban, hogy smárolás közben őket hallhattuk fent a hegyen.

Szerintem ezt nevezik írói érzékenységnek.

Amit az író nem tud, azt megérzi.

Vagy jó a füle.

A német fiúk szülei odamentek az orosz családhoz, beszéltek a lánnyal, aztán kisiettek. Sámuel persze ugrott, ment, szaglászott.

Újságíró!

Öt perc múlva mindenki tudta, mi történt.

– A tengerparton valami kövér prostituált lakik egy bunkerben – jött a hírrrel izgatottan vigyorogva a cseh. – A srácok gyanútlanul arra sétáltak, amikor a kurva hirtelen megtámadta őket.

– Ez baromság! – szaladt ki a számon, mert tudtam, hogy nem így történt. Így nem történhetett.

– Hogy beszélsz, kisfiam? – kérdezte anyám, mert csak *az illetlen kifejezés* jutott el a tudatáig, a szó értelme nem.

– Nem így történt, az biztos! – morogtam, és rohantam fel a szobánkba, hiába szólt utánam apa kétszer.

A bátyám az ágyon feküdt.

Az arca bal felén, a szeme alatt volt egy zöldeskék folt, a nyakán meg egy sebtapasz.

– Mi történt? – kiáltottam rá. – Ott voltatok, mi? Utánunk jöttetek! Mit csináltatok?

A bátyám gúnyosan röhögött, de nem mondott semmit. Tudta, hogy ezzel felhúz.

Nekiugrottam volna a szemétnak, ha nem vagyok kíváncsi, mi történt valójában, és nem tudtam volna, hogy egy perc múlva itt lesznek anyáék. Úgyhogy fékeztem magam.

– Öreg! Tudom, hogy ti szemétkedtetek Saraghinával, és nem ő kezdte! Joe meg Theo leverik a vesédet, ha megmondom, hol találunk. Majd akkor legyen nagy pofád!

A bátyám vigyorgott, de zavaros volt a szeme.

Sikerült ráijeszteni, még ha nem is tudta, hogy kiknek a nevét mondom, és nem is hitte el, hogy valakit ráuszítok.

– Láttunk benneteket, gyerek, ahogy nyaljátok egymást – vihogta. – Még mindig nem tudsz csókolózni?

Tudtam, mellédumál, hogy elterelje a figyelmemet.

Közben megérkeztek apáék.

– Úristen! – sikoltott jóanyám, amikor meglátta a genyát szemén a tiplivel, nyakán a sebtapasszal. – Te is ott voltál a hegyen?

A bátyám persze rögtön előadta az ártatlan, megbántott kisgyermek drámáját, akit megtámadtak.

– Hazudik! – kiáltottam. – Hazudik! – És kirohantam a folyosóra, le a lépcsőn, az előtérbe, ahol láttam a portánál a periszkópfejűt, ahogy éppen vihogtatta Christinát, végül kiszaladtam az udvarra, mint akit kergetnek.

Nagyon ki voltam bukva.

Nem attól, hogy odamentek.

Saraghina meg tudja védeni magát.

Az meg végképp nem érdekelt, hogy megverték a brattyómat, meg nyilván a két német gyereket is. Beleütötték az orrukat más dolgába, megérdemelték.

De akkor mitől voltam ideges? Nem tudom, nem tudom... Dehogynem tudom. Néha nagyon nehéz bizonyos dolgokat bevallani magunknak.

Attól voltam ideges, hogy meglestek minket.

Az ember azt hiszi, hogy nem látják, mikor ezt vagy azt csinálja, olyan intim dolgokat, mint a csókolózás, kamatyzolás, mert az ember akkor olyan, mint a szükségét végző vadállat. Persze hogy ideget kap, ha kiderül, hogy kukkolták!

Pláne, ha a saját testvére lesegeti meg, aki elpofázhatja családtagnak, ismerősnek, akárkinek.

Szuper volna, ha erről a szorongásról le tudnék szokni!

Ha nem érdekelne, mit mondanak, gondolnak, beszélnek rólam mások.

De létezik olyan ember, akit ez nem érdekel? Akiről leperregnek a csúfolások, a gúnyolások, a megjegyzések, a dumák?

Gambó nem volt hátul.

Bekopogtam hozzá. Ha itt van, itt van. Ha Mohammed van, elmegyek.

– Gyere! – hallottam Gambó hangját.

Az ágyon feküdt és olvasott.

– Hi! – mondtam, és odahajoltam hozzá: ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, boks-boks, tenyér simít. – Mit olvasol?

Valami H betűs írta, azt láttam.

– Odüsszeia.

– Ne már! Most fogjuk tanulni. Nem unalmas?

– Nekem nem. Ő is utazott a tengeren át, ahogy én. Ő is majdnem ottmaradt a vízben, ahogy én. És ő is hazaérkezett végül, ahogy én is haza fogok menni.

– Aha! – bólogtam. – Majd elolvasom. Kár, hogy kötelező.

Gambó lemászott az ágyról, letette a könyvét, és ahhoz a pulthoz ment, ahol egy főzőlap meg edények, dobozok voltak.

– Kávé? – kérdezte, de intettem, hogy nem kérek.

Aztán eszembe jutott, hogy miért jöttem.

– Hallottad, mi történt?

– Mire gondolsz? Sok mindent hallok kint a büfében. Hallottam például, hogy egy magyar gyerek bele van esve egy dán lányba, mint légy a tejbe.

Gambó vihogott. Tudom, hogy szemétség, de egy majom villant fel a képzeletemben.

Az vihogott így az állatkertben. Sajnálom. Nem tehetek róla, ha valami hirtelen eszembe jut.

– Nagyon humor! – mondtam, aztán a tárgyra tértem. – Saraghináról tudsz?

– Ezek szerint te is tudsz.

– Dorténak jó barátnője.

– Igen? Ez igen! Kezdem becsülni a csajodat. Beleváló. Meglátogattátok a bunkert?

– Persze. De ma volt valami zűr. Felmentek néhányan innen az üdülőből. A bratyóm is, meg még hárman. Valamit csinálhattak, mert Saraghina megverte őket.

– Biztosan megérdemelték. Nem kell más dolgába ütni az orrunkat.

– Jó-jó – morogtam –, de nem lesz ebből valami baj? Nem kellene odamenni?

Gambó megrántotta a vállát.

– Saraghinához? Minek? Az ügy le van zárva. Hülye kölykök megkapták a magukét. Többet nem mennek fel.

Kis idő múlva még hozzátette:

– Én egyébként sem ugrálhatok. Egy migráns bármilyen jó gyerek, és bármilyen jól dolgozik, rögtön sáros lesz, ha belekeveredik valamibe. Jobb a zűrös ügyektől távol tartani magam. Ha kiutasítanak, és haza kell mennem, a Boko Haram elvágja a torkomat.

– Oké, te tudod – mondtam.

De azért egy kicsikét gyávának tartottam Gambót. Ha eljön a bunkerhez szétnézni, azzal még nem követ el semmit.

Persze lehet, hogy nem volt igazam.

Lehet, hogy tényleg jobb, ha nem piszkál bele mindenféle kakiba.

Nem tudom.

Lehet, hogy neki van igaza.

Még sose voltam migráns.

Remélem, nem is leszek.

A NEGYEDIK NAPON

a periszkópfejűről ismét kiderül, hogy szemét pasas, és Dortéval azonnal fel kell rohannunk a bunkerhez, ahol rossz hír vár bennünket.

Reggel robbant a bomba.

Ó, az én próféta lelkem!

Hogy tudtam! Tudtam, mondtam Gambónak, hogy abból a verekedésből még baj lehet.

Késve mentem be az ebédlőbe, mert megpróbáltam Dortéval találkozni reggeli előtt. Lementem a másodikra, az ajtajuk előtt hallgatóztam, de tökre csönd volt.

Mint később kiderült, éjjel egykor jöttek haza. Koncert után meglátogattak egy vendéglőt: népzene, tánc, meg amit akartak. Reggel persze elaludtak. Dorte még azt sem tudhatta, mi történt Saraghinánál.

Mikor beléptem az étterembe, anyáék meg a két cseh, a németek, az oroszok, szóval egész Európa már a svédasztal körül kergette egymást.

És közben ment a szöveg egymás szavába vágva, hogy alig tudtam kibogozni, mi a szitu.

Aztán kibogoztam. És akkor tényleg elment az étvágyam. De annyira elment, hogy nem is ettem semmit, hanem felrohantam Dortéékhoz, és bekopogtam az ajtón.

Vannak az életben helyzetek, amikor nem lehet udvariaskodni.

Dorte apja nyitott ajtót. Már fent volt, de még alsógatyában.

– Bocs, hogy nem hívlak be, de a lányok még nem keltek fel – mondta, mikor eldaráltam, hogy Dortéval kell beszélnem, de azonnal, mert baj van.

Jött Dorte egy lepedőbe csavarva, és látszott, hogy most ébredt.

– Te jó ég! – szaladt ki a számon. – Te pucéran alszol?

– Meleg van – pislogott álmosan. – Mi a baj?

Elmondtam a helyzetet három mondattal.

Egy írónak nagyon tömören kell tudni fogalmazni. Aki száz szóval mondja el, amit tízzel is el lehet mondani, az nem író, hanem a nagymamánk.

– Várj meg! Jövök! – ébredt fel rögtön Dorte, amikor felfogta, hogy mi van, és fordultában már dobta is le magáról a lepedőt.

Még jó, hogy nudiztunk, mert ha most látom először pucéran, befolyok az ajtóresen.

A helyzet, amitől az ebédlőben elment az étvágyam, és ami miatt fel kellett ébresztenem a Frank családot, tragikus volt. Az az idióta-barom-seggfej-szemétláda Sámuel bejelentette a rendőrségen a tegnapi verekedést. Bejelentette, és mint afféle nagy pofájú firkász, felelősségre vonta a görög zsarukat, hogy miként működhet kupleráj egy tengerparti bunkerben a Nemzetközi Újságíró-üdülő közelében.

Hogy oda ne rohanjak! – mint Papa szokta mondani.

– És azonnal szüntessék meg ezt az állapotot! – fogalmazott a bunkó. Legalábbis így idézte saját magát, miközben a többiekkel együtt rárontott a libamájra. Hogy akadna torlán a csont! Mondjuk, a libamájban sajnos nincs csont, de jön még kutyára dér. (Ez a gödi nagy szólása.)

Elszállt az agyam.

Ez a pondró jelenti fel Saraghinát? Ez a feleségcsaló periszkópfejű f...kalap? És ha én kikiáltom az ebédlő közepén, hogy láttam kijönni a meztelen Christinától, tanúm van rá? Ott hugyozza össze magát a nyílt színen!

Dorte jött. Megint az apja egyik inge volt rajta. A vörös-fehér nagy kockás. (Nem értem: ezeknél nincs külön a női meg a férfi? Egymás cuccát hordják?) A kockás ing Dorte térdéig ért. Reméltem, felvett alá valamit. Pontosabban (ez az igazság!), azt reméltem, hogy nem vett fel. (Felvett.)

– Gyerünk! – mondta, és a kezemet megragadva már rohant is.

A tudómet kiköptem, mire felértünk a szirtre.

Mikor onnan lepillantottunk a bunkerre, rögtön tudtuk, hogy nagy baj van.

Nagyon nagy baj van.

Saraghina néhány kendője, ruhadarabja, asztala és az egyik széke összevissza szabdalva, törve hevert a lépcsőn.

– Saraghina! Saraghina! – kiabáltunk, és lerohantunk.

– Nincs itt – jött ki a bunkerből Joe. – Elvitték.

Álltunk, mint akik összecsinálták magukat.

Sejtettük, hogy ez a helyzet, de nem akartuk tudni.

Néha nagyon utálok az igazságot. Fáj, mint egy felrúgás a meccsen. Jó lenne néha nem ismerni, mi a való. Nem tudni, hogy akit szerettünk, meghalt. Nem tudni, hogy anya két hónapra elment, és valaki mással élt, amikor kicsi voltam. Nem tudni, hogy hülye vagyok a matekhoz.

Mondjuk, ezt elég nehéz eltitkolni...

Joe háttal a tengernek nekitámaszkodott a korlátnak, és rágyújtott.

– Tegnap valami kölykök feljöttek ide, és be akartak menni a bunkerbe. Theo meg Saraghina persze kirohantak félpucéran. Az öreg mesélte, hogy a kölykök nekik támadtak bottal, kővel. Theót meg is ütötték. Megsérült a feje. Saraghina akkor elkapta egyiket-másikat. Kieresztette a karját, és kiosztott néhány pofont. Ismeritek. Ha ő valakit megfog, arra rá lehet számolni.

Bólogattam. Ez, mondjuk, tény. Joe folytatta:

– Theo este megkeresett, és elmondta, mi történt. Reggel jöttem, ahogy tudtam, de már későn. Saraghinát lent a parton hatan cipelték a mentőhöz egy hordágyon. Elkábították. Egy ismerős rendőr mondta, hogy az újságírók jelentették fel, mert megverte a kölykeiket. Visszaviszik az intézetbe. Nem nyúltak volna hozzá, ha nincs feljelentés. Tudták, hogy itt van. Mindent tudtak róla. Én is tudtam, hogy

tudják. Nem nyúltak volna hozzá, ha nincs ez az ügy. Senkit nem zavart. Sose jött le a bunkerből. És csak mi jártunk hozzá.

Joe a cigaretta végére ért. Eldobta a csikket. Aztán elmosolyodott.

– Nem volt könnyű dolguk a zsaruknak. Ezeket itt, az asztalt meg a széket Saraghina hajigálta hozzájuk. Aztán be-
menekülhetett, de ott még nehezebb volt vele, gondolom, míg el nem kábították az elektromos sokkolóval. Alapos fel-
fordulást csinált. Nézzétek meg!

Dorte bement a bunkerbe. Mentem utána.

Mintha egy tornádó száguldott volna végig odabent.

A komód a földre borítva, széttörve, a tévé képernyője bezúzva, mellette a fotel bélése kilógott, és minden a földön, a gyertyatartók, a szentkép darabokban, a konzervek, a liszt összekeveredve a cukorral, plusz törött csészek.

Érdekes, a whiskynek semmi baja nem volt, az üveg lent hevert a földön. „Isten vigyáz az értékes dolgokra” – mondaná Papa ironikusan.

A falon lekvár- és olajfoltnyomok látszottak. A kalitka egyik oldala behorpadt, teteje ki volt szakadva.

Joe is bejött.

– Rendet kell csinálni. Pótolni kell, ami tönkrement. Egy hét múlva Saraghina ismét itt lesz, és mindennek úgy kell állnia, ahogy megszokta.

Dortéra pislogtam, de ő rám se nézett. Nekiállt összekaparni a cukros lisztet.

– Honnan tudja...? – kérdeztem Joe-t, miközben megke-
restem a szemeteslapátot. – Miből gondolja, hogy egy hét
múlva itt lesz?

– Itt lesz. Itt szokott lenni – kacsintott rám a matróz, aki rakodómunkás lett, miután a felesége elhagyta egy másik matrózéért.

A NEGYEDIK NAPON DÉLBE

egy kis hazugsággal majdnem lebukom anya előtt, aztán tanúja vagyok a csehek vitájának, és Gambóval is dumálunk, aki sokat tud Saraghináról.

Ebédre hazaértünk.

Tudtam, hogy anya tiszta ideg.

Hívott háromszor.

Mondtam, hogy a nudin vagyunk, és mindenki pucér. Sejtettem, hogy ott nem keres.

A hazugság néha nemcsak minket véd meg, hanem azt is, akinek hazudunk.

De a lebukás akkor is kínos.

Nem számítottam rá, hogy a bátyám veszi a bátorságot, elmegy a nudira, és képes a gatyáját ledobni, hogy meglessen minket.

Mikor felmentem a szobába lefürödni meg átöltözni, mert a bunkertakarítás után totál mocsok voltam, Robi azal fogadott, hogy: vajon láthatatlanul heteygettünk kint az

öbölben? Mert anya azt mondta, ott vagyunk. De ott nem voltunk.

Hosszan ránéztem, mint Lenke nyanya szokott, ha azt ál-lítom, hogy tanultam, és mégsem tudom a leckét, aztán azt mondtam:

– Megsokkolták Saraghinát a rendőrök, és visszavitték a rácsok mögé egy zárt intézetbe. Most jól vagy?

Megrándult az arca, mint aki vissza akar vágni, de végül csak nyelt.

Mentem a zuhany alá.

Kiderült, hogy anyáéknak nem árulkodott. Mármint nem mondta el, hogy nem a nudin voltunk.

És egész ebéd alatt hallgatott. Pedig lett volna mit cikiz-nie, mert végig lestük egymást Dortéval. És Dorte úgy né-zett, mint még soha. Talán azért, mert volt valami titkunk. Valami, ami összekötött bennünket. Jobban összekötött, mint a szerelem meg a csók meg a meztelenkedés. A titok címe: Saraghina visszajön!

A periszkópfejű alaposan elkésett az ebédről. Csak a má-sodik fogás után érkezett.

– Bocsánat! Bocsánat! – vigyorgott. – Fontos telefon!

A felesége fojtott, halk hangon veszekedni kezdett vele. Nem tudtam, miről van szó, mert csehül hablatyolt, de ha valaki veszekszik, az szövegértés nélkül is kiderül.

Hirtelen a nő kiejtette Christina nevét.

A pasasra ugrott a tekintetem. Félrekefe Samuka elvörö-södött, felállt, bocsánatot kért, és távozott.

Néhány pillanat múlva a felesége is elment. Otthagyták a kaját, hál' istennek. Narancsos gyümölcskenyér volt a desszert, amit imádok.

Anyáék persze nem tárgyalták ki előttünk a jelenetet. Bár láttam, hogy szörnyen csiklandozza őket a kíváncsiság. No de hát *a gyerekek előtt*, ugyebár, mégsem lehet ilyen dolgokról, ugyebár...!

Kuncogtam magamban. Ha csak sejtenék, hogy én sokkal többet tudok erről a történetről, mint amit ők valaha megtudhatnak, elsápadnának, mint a bratyóm, ha vért vesznek tőle.

Láttam Dorte szeme villanásán, hogy csekkolta a csehek távozását. Aprót bólintottam. Ebből értette, hogy Klára aszszony valamit sejt.

Hát nem óriási?! Mi már félpillantásokból is értjük egymást! Mint egy házasságban!

Dorte egyébként elmondta a szüleinek, amit én anyáék-nak nem mondhattam el. Már mint hogy mi történt Saraghinával, és hol voltunk délelőtt, és mi a helyzet, meg mi a teendő.

Úgyhogy ebéd után ő és a mamája elindultak beszerezni azokat a cuccokat, amelyek a bunkerből hiányoztak.

Én meg lementem Gambóhoz a partra, hogy beszámoljak Saraghináról.

Nem kellett. Gambó már tudta. Nem tudom, honnan.

– Figyelj, Gambó, nem vagy te terrorista? Szerintem a titkos adódon kapod a híreket – vigyorogtam, de ő nem mosolygott.

– Ilyesmit sose mondj – suttogetta. – Európában nem tudhatod, hova rejtettek poloskát, hogy lehallgassanak. Lehet, hogy a dugóhúzóban is van egy.

Nem tudtam, hogy komolyan beszél vagy hülyéskedik.

A szám elé emeltem a dugóhúzót, és belesziszegtem:

– Engedjétek ki Saraghinát, mert szétrúgom a tökötetek!
Erre Gambó szintén odahajolt a dugóhúzóhoz, és csak annyit suttogott:

– Mondta Dávid Dombai, Nemzetközi Újságíró-üdülő – és elröhögte magát.

– Hülye! – mondtam.

– Hülye vagy te! – mondta.

– Te vagy a hülye! – mondtam.

– Mind a ketten hülyék vagyunk – mondta, és aztán elárulta, hogy egy nyomozótól tudja, mi történt. – Jóban vagyok vele. Mindig fürdőnaciban meg köpenyben kószál. Figyel, gyűjti az infókat. Vigyázni kell neki. Itt külföldiek is vannak.

– Hú, Gambó! – kaptam hátra a fejem. – Te téгла vagy?

– Mindjárt a fejedhez vágok egy hamburgert, ember, csak ilyeneket mondj! Egy migránsnak mindenkivel jóban kell lenni, akivel lehet, mert a migránssal sokan nincsenek jóban.

Ezt nem egészen értettem, de egy kicsit gondolkodtam, és megértettem.

– Na, és hova vitték Saraghinát? – kérdeztem, mintha nem tudtam volna.

– Be a városba. Egy zárt intézetbe. Ahol nem lehet veszélyes sem magára, sem másra.

Jött egy vendég, vékony, magas, vörös férfi. Két doboz sört kért.

Akkor vettem észre, hogy Mohammed nincs a parton.

– Mohammed? – kérdeztem Gambót. – Hol van?

– Egyet találhatsz – vigyorgott a barátom, és kacsintott. – Azt mondta, mindjárt jön. És nála a „mindjárt” egy óra, ha becsajozik.

Megvártam, míg a vörös elmegy.

– Mért mondtad, hogy Saraghina veszélyes magára vagy másra?

Gambó a vállát húzogatta.

– Ezt nem én mondom. Ezt ők mondják, a zsaruk.

– Hülyeség! – mondtam.

– Persze hogy hülyeség – mondta Gambó –, de valamivel indokolniuk kell, hogy egy embert, aki senkinek sem árt, rács mögé dugnak.

– És onnan nem tud megszökni? – adtam a hülyét, mintha nem tudnám, hogy Joe szerint visszajön.

Gambó hallgatott. De úgy hallgatott, mint aki tud valamit erről a dolgról.

– Mondd már! – mordultam rá. – Haver vagyok, nem?

– Haver vagy, jó haver vagy – vigyorgott rám a barát. – De éppen ezért nem kotyogok neked. Van egy régi hausza közmondás: amit nem eszel meg, az nem árthat, amit nem iszol meg, attól nem hányhatsz, amit nem szeretsz meg, attól nem fájhatsz, és amit nem tudsz, arról nem pofázhatsz.

– Nagyon bölcs! – gúnyolódtam. – Király! De ezt a hauszák nélkül is tudom.

– Akkor menj, mert egy másik hausza mondás szerint: maci van a málnásban!

– Mi?! – kaptam fel a fejem, és megláttam a szívyszerelme-
met a park szélén a bátyámmal. Jöttek a beachre.

Káromkodtam, pedig nem szokásom idegenek előtt, csak a suliban, mert ott mindenki kiereszti a gózt.

A NEGYEDIK NAPON DÉLUTÁN

Dorte a bátyámat búvöli, bár nem tudom, miért, aztán nekem magyarázza meg Robi viselkedésének okait, és végül megtörténik, amit persze sejthettem volna.

Dorte és a bátyám leültek egy napernyő alá a heverőre. Nagyon el voltak merülve a beszélgetésben. Csak akkor vettem észre, amikor lefékeztem mögöttük.

– Helló! Mi van? Már bevásároltatok? – kérdeztem Dortét.

Hülye kérdés volt. Az ember többnyire ilyen hülye kérdéseket tesz fel, ha nem tud mit kérdezni, vagy nem kérdezheti meg, amit szeretne. Persze hogy bevásároltak, ha itt van! De mit kérdezhettem volna?

„Hogy ülhetsz le dumálni ezzel a genyával, aki miatt elvitték Saraghinát?”

Ezt? Sose beszélnék így a bátyámról más előtt.

De miért is nem?

Mert: nem!

– Mindent megvettünk, amit felírtam – húzott le maga mellé Dorte. – Gyere! Beszélgetünk Robival.

Leültem, de nem volt jókedvem. „Beszélgetünk Robival.”

A bratjómnak ez valami újabb szemétsége lehet.

Rászáll a csajomra?

Én tényleg széttöröm a telóját! Meg a fejét is!

– Ezt nem tudtam – pislogott a bátyám. – Honnan tudtam volna?

Mit nem tudott ez? Mit játssza meg magát?

– Meséltem neki Saraghináról – mondta Dorte. – Meg a férfiakról, akik hozzá járnak. Akik ellátják ennyivalóval meg ruhával. Meséltem Joe-ról meg Theóról.

Hallgattam. Tudtam, ha megszólalok, tutira rosszul szó-lalok meg. Csak azt bírtam volna kérdezni: Ennek beszélsz? Ennek, aki utánunk osont a haverjaival? Aki megleste a csókolózásunkat? Aki megtámadta Saraghinát?

Persze én jól nevelt kisfiú vagyok.

Én nem csinállok botrányt.

Vagyis... Ez nem egészen igaz. Nem ezért nem küldtem el a közös mamánkba a bátyámat, mert nem csinállok botrányt mások előtt. Ha elszakad a cérnám, vagy elgurul a gyógyszerem, ahogy Papa mondja, nem ismerek se istent, se embert. Bizonyítottam ezt néhány látványos verekedéssel a suliban meg otthon.

Azért hallgattam, mert ismertem Dortét. Tudtam, hogy megharagudna. Nagyon megharagudna, ha kiengedném a dühömet. Ha durvaságokkal vezetném le a feszültsége-met. Ha ráborítanám a bátyámra a bilit, aki most éppen a tétova és megszeppent kisfiút játssza, miközben Dorte megpróbál a szívére meg az értelmére hatni, ami Robinak nincs!

– Most bevitték abba a borzalmas intézetbe, ahol felnőtt – mondta Dorte. – És talán ott lesz élete végéig a rácsok mögött. Hacsak nem történik valami csoda.

Amikor Dorte ezt mondta, rám nézett.

Aha! Szóval azt nem árulja el, hogy hamarosan megszökik a csaj. Vagy valahogy kiszabadul. Nagyon helyes! Ne is mondja! Ez a genya képes beköpní.

– Sajnálom – mondta a bátyám. – Nem tudtam, hogy ő így él... Meg az intézetet sem... Honnan tudtam volna? – És beharapta a száját.

Mi a fene? Akkor szokott ilyen pofát vágni, ha majdnem elsírja magát. Ismerem. Mikor a Tóth Lizi elhagyta, meg amikor anyanagyi meghalt... Pont így kezdte.

– Bocs! – mondta hirtelen, és felugrott. – Mennem kell. Anyáékkal megbeszéltem, hogy találkozunk...

És elrohant. „Egy francot beszéltél te meg anyáékkal!” – gondoltam. Anya meg apa bementek a városba, mert apa szandálja elszakadt, és venni akarnak egy újat.

Ez tényleg elbógi magát? Nem értem.

Dorte megfogta a kezemet.

– Szeretném, ha nem marnátok folyton egymást a bátyáddal... – kezdte, de közbevágtam.

– Te nem ismered. Te nem tudod, mit szokott mondani...

– De tudom.

– Nem tudod, milyen szemét módon képes viselkedni!

– De tudom.

– Most csak megjátssza magát!

– Dávid! A bátyád azt hiszi, hogy a szüleid téged jobban szeretnek.

– Mi? Mi? Dehogy! – dadogtam.

– A bátyád minden szeretetet megkapott, amikor kicsi volt. Aztán megszületted te. És mert te voltál a kisebb, veled kellett többet foglalkozni. És ő úgy érezte, hogy már nem szeretik annyira. És ez az érzés nem múlik el, ha nem öleled

meg, és nem mondod neki, hogy „szeretlek”! És nem ismétled meg, hogy: „Szeretlek, szeretlek! Szeress, kérlek, te is! A testvérem vagy. Szükségem van rád. Gátlásos vagyok. Rengeteg problémám van. Te vagy az idősebb. Te tudnál segíteni.”

Hallgattam. Megnémultam és lebémultam. Egyszerűen nem tudtam mit mondani. Dorte úgy beszélt, mint Lenke nyanya, ha pszichológiát nyom százzal. De Dorte ráadásul még bele is könyökölt a lelkembe ezzel a sok „szeretlek”-kel. Totál összezavart.

– A bátyád szemtelensége, szívózása csak egy rossz modor – folytatta Dorte, és közben szorította a kezemet. – Ezzel védekezik az érzése ellen, hogy kevésbé szeretik. Illetve ezzel támad téged, aki, szerinte, kiszorítottad őt a szülők szívéből. Védekezik és támad.

Nem tudtam, mi a fenét mondhatok erre. Nem is értettem egészen, mit akar ezzel a támadó védekezéssel Dorte. Meg azt sem értettem, honnan tudja ő ezt az egészet, mikor ugyanannyi idős, mint én. Sőt! Fiatalabb négy hónappal.

Meg is kérdeztem:

– Te ezt honnan tudod? Nem is ismered őt annyira. Meg anyáékat se.

Azt nem mertem mondani, hogy engem se. Mert az már sértés lett volna. Pedig tuti, hogy engem sem ismerhet annyira. A szerelem nem jelenti azt, hogy ismerjük a másikat. Sőt, ha belegondolok, a szerelmesek általában egyáltalán nem ismerik egymást! Szerelmesek százzal, és totál nem érdekli őket a másik igazi gondolkodása, meg ilyesmi. Ha a szerelmesek igazán ismernék egymást, nem volna ennyi pocskék házasság meg válás.

De hagyjuk! Ez túl messzire vezetne.

Szóval csak annyit mondtam neki, hogy: „Te ezt honnan tudod? Nem is ismered őt annyira. Meg anyáékat se.”

Elengedte a kezemet. Azt hittem, megsértődött, és rögtön megbántam, hogy pofáztam. Gyakran meg szoktam bánni, amit mondok vagy csinálok. Nem tudom, más hogy van vele.

De nem sértődött meg, csak nézte kicsit a tengert, talán gondolkodott, és aztán válaszolt.

– Nem tudom, honnan tudom. Érzem. Éreztem. Kérdezhetek valamit?

– Persze!

– Ti mindent megbeszéltek egymás között otthon a családban? Úgy értem: nyíltan.

– Mire gondolsz? – kérdeztem, pedig sejtettem, mire gondol.

– Akármire – mondta. – Mindenre.

Szívtam egyet az orromon. Adott egy papírzsepit.

Méghogy megbeszélünk-e mindent? Micsoda kérdés!

Anyáék arról sem tudtak, mikor a Kerekes Ildibe szerelmes lettem negyedikben. Arról meg végképp nem tudtak, hogy nem használtan vettem a telót harmincért, hanem újonnan százharmincért, és Papa adott pénzt rá. Én meg azt nem tudom a mai napig, hogy nyolc-tíz évvel ezelőtt miért lépett le anya, és kivel volt két hónapig. Amikor anyanyagi haldoklott egy éve, akkor se mondták meg nekünk az igazat. Azt mondták, hogy biztosan felgyógyul.

Amikor pedig először ragacsos lett a gatyám éjszaka, nem mertem a szennyesbe dobni, hanem kiöblögettem és kiakasztottam.

Reggel anya megkérdezte, hogy miért mostam ki.

„Nem mostam ki – hazudtam –, csak véletlenül beleesett a vízbe.”

Semmit nem beszélünk meg, ami fontos.

– Mindent meg szoktunk beszélni, ami fontos – mondtam Dorténak.

– Az helyes – mondta Dorte. – Mi is mindent megbeszélünk anyáékkal. Van, amit anyával, és van, amit apával. És van, amit mind a kettőjünkkel. Anyának például elmondtam, hogy milyen ügyetlenül csókolóztál először...

– Ne már! – kiáltottam fel.

– Miért? – nézett rám Dorte, és értetlenül mosolygott. – Miért ne mondhattam volna el? Ami velem történik, az egy kicsit vele is történik, és ami vele történik, az velem is.

Erre nem tudtam mit válaszolni, csak felálltam, mert nem bírtam ülni tovább.

Az eszem megáll!

Elmondja az anyjának, hogy ügyetlenül csókolóztam?

Képzelem, mit gondolt rólam! „Ez egy balfék!”

Hát ezért mosolygott rám annyira akkor este!

Bár, mondjuk, mindig mosolyog...

Te jó ég! Ha megfogom a micsodáját, Dorte arról is be fog számolni?

Ez annyira gáz!

– Dávid! Dávid! – hallottam a bratyóm hangját, és amikor megfordultam, láttam, hogy felénk fut és kiabál.

Kicsit ideges lettem. Ezt most már nem lehet lerázni? Be akartam menni a szerelmemmel a vízbe kicsit úszkálni, meg ez, meg az, himi-humi, ami adódik, kézimunka, és akkor berobban a képbe!

– Az arab megkéselte a csaját! – üvöltötte magyarul meg angolul. – A kontyos! A kontyos!

Megszédültem. Mindig azt hiszem, hogy nekem sokkal nagyobb önuralmam van, mint másoknak. Egy frászt! Én sem tudok uralkodni a testemen! Talán nem is lehet.

Dorte felugrott, és rohant az üdülő felé. Gambóra pillantottam. Vajon hallotta Robit? Hallotta, mi történt?

Láttam, hogy komoran áll a törlőkendővel a kezében, és int, hogy menjek. Értettem. Nem hagyhatta ott a büfét.

Sprinteltem Dorte meg a bratyóm után.

A NEGYEDIK NAPON KÉSŐ DÉLUTÁN

bekövetkezik a tragédia, ami nagyon elszomorítja Dortét, mert az hiszi, hogy a történeteket megakadályozhattuk volna, ami persze talán butaság.

A mentőautó éppen elszirénázott, mikor az üdülő mögé értünk, Mohammed pedig bent ült egy POLICE feliratú kék-fehér autóban. A hátsó ablakon át láttam a kontyát. Ugyanolyan feszesre volt csavarva, mint máskor.

Néhány vendég álldogált körben. Gondolom, a szobájukban voltak, meg a bárnál ittak, ott hallották a szirénát.

A többség lent hentergett a parton.

– Meghalt a csaj? – kérdeztem a bátyámat.

– Nem hiszem – mondta. – Ha meghal, nem viszik szirénázva.

– Igaz, persze... – morogtam. – Hogy történt, tudod?

– Nem, csak azt, hogy megkéselte. Csupa vér volt, látam.

Lefordítottam Dorténak, de ő nem kérdezett, és nem szólt egyetlen szót sem. Érdekesek ezek a dánok. Tudják, mikor kell beszélni, és mikor kell hallgatni. Mér' nem tudtam én dánnak születni?!

A bátyám hirtelen felszisszent:

– Odas! A Samu! Mit keres ez itt?

Kefetóni egy nyomozónak látszó rendőrrel jött ki a hátsó bejáraton.

Rögtön össze tudtam rakni, mi történt.

Dortéra néztem. Láttam, ő is képben van.

Mohammed elkapta őket. Rajtakapta őket. Múvelten ezt úgy hívják, hogy *in flagranti. Tetten érve*. Megnéztem.

Nem értettem, az arab miért nem szúrta le a periszkópfejűt. Arra gondoltam, Szíriában az a szokás, hogy csak a csajt büntetik, a pasit nem. Csak a nőt tartják hibásnak. Kár.

Álltam Dorte mellett, néztem Mohammedet az autóüvegen át, és próbáltam megérteni a tettét. El akarta venni feleségül Christinát, mondta. Azt hitte, a menyasszony hűsége itt is kötelező: minden úgy van, mint otthon. Hát nem úgy van.

Sámuel gesztikulálva magyarázott a rendőrnek. Magyarázni, azt tud. De most legalább nem röhögcsélt. Biztosan arcára fagyott a vigyor, amikor Mohammed belépett. Reméltem, úgy találta őket. Nagyon el tudtam képzelni az én

leendő írói képzelőerőmmel. Láttam már néhány ilyen durva pornófilmet, hiába tiltotta le apa a laptopomról. Ketyónál nincs letiltva.

Éppen fűrészelnek, amikor nyílik az ajtó.

A csaj odapillant, sikolt, Samu kiszáll belőle, legurul az ágyról, kapkodja a cuccát...

(Másnap Gambó megtudta az ismerős zsarutól, akinek a téglája, vagyis nem a téglája, csak az ismerőse, hogy Samu már gatyában volt, amikor a kontyos belépett. És jó volt a reflexe. Mezítláb, félmeztelen kipattant az ajtón, és felrohant az előtérbe. Ott persze mindenki látta. A zsaruknak nem volt nehéz megtalálni a gazdátlan cuccok tulajdonosát.)

Reméltem, hogy a zsaruk elviszik Samut, megfingatják, és jól bezárják. Nagyon megérdemelte volna szerintem. Tudta, hogy kinek a kijét keféli. De nem vitték el. Kidumálta magát. Vagy a görögök sem tartják bűnösnek a pasit ilyenkor?

Nem jól van ez így.

Kíváncsi voltam, milyen pofát fog ez vágni a vacsora alatt. Titokban persze reménykedtem, hogy nem jön le. Vagy átül egy üres asztalhoz. Kíváncsi vagyok mindig, de utálok a kínos helyzeteket.

Dorte megfordult, és bement a parkba. Mentem én is. A bátyám meg jött utánam.

Mit akar ez? Mért nem tűnik el az életünkből?

Leültünk egy padra. Én Dorte mellé, Robi meg a fűbe elénk.

Hallgattunk. Dorte maga elé bámult, mi meg ide-oda.

– Megölnél? – szólalt meg végül Dorte, és rám nézett.

– Mi? Mi? – dadogtam, ahogy szoktam, ha értek valamit, de még úgy csinállok, mint aki nem érti, mert gondolkodnom kell, hogy jobban megértsem, mielőtt válaszolok.

– Ha rajtakapnál valakivel, megölnél? – bővítette a kérdést Dorte.

Tudtam, hogy a válaszom: nem. Robira néztem. Ő is tudta, hogy én nem ölnék. Mi nem vagyunk gyilkolós fajták.

– Nem – mondtam. – Biztosan nem.

– Tényleg nem – mondta a bátyám. – Csak nagyon szomorú lenne. Tök depressziós.

– Kérdezett valaki? – néztem rá.

Dühös voltam, hogy beleugatott, de igaza volt.

Totál összeomlanék, ha úgy találnám Dortét valakivel *in flagranti*, tetten érve, de nem ölném meg. Még ha nálam volna a töröm, vagy lenne egy pisztolyom csőre töltve, akkor se. A pasit se. Csak nagyon szomorú lennék.

– Gondoltam – bólintott Dorte.

Aztán váratlanul idegesen azt mondta:

– Szólni kellett volna, hogy mi a helyzet!

Ezt most nem értettem. Láttam, Robi meg még annyira se érti.

– Kinek kellett volna szólni? – kérdeztem.

– Milyen helyzet? – pislogott a bátyám.

– Szólni kellett volna a csajnak, hogy ne csinálja, mert gáz lesz. Vagy Samunak, hogy hagyja abba.

– Bocs, Dorte, ezt nem gondolod komolyan... – kezdtem, de a bátyám közbevakkantott:

– Hogy mi? – kérdezte, és hol rám nézett, hol Dortéra. – Mi? Miről kellett volna szólni?

– Láttuk Samut kijönni Christinától – tájékoztattam a tudatlan bambát magyarul. – Láttuk a csajt is. Tök pucér volt. Ajtó, ablak – tudod! –, ahogy apa mondani szokta. Éppen azon a folyosón voltunk. Samu nem vett észre minket, mert sötét volt, de mi mindent láttunk.

Dorte tudhatta, miről beszélek, úgyhogy folytatta az agy-menését. Már bocsánat, de annak tartottam.

– Szólhattunk volna akár Mohammednek is óvatosan. Vagy a cseh pasi feleségének. Vagy az üdülő igazgatójának... Tehettünk volna valamit. És akkor lehet, hogy nem történik meg ez a szörnyűség.

Szétártam a karomat, mint aki nem is tud mit mondani erre a butaságra. Aztán a jobb kezemet Dorte háta mögé a padra tettem. Mégiscsak az én szerelmem. Robi hiába kukkolja ezerrel.

– Szólni a csajnak vagy Mohammednek? – kérdeztem, és próbáltam apró nevetéssel jelezni, milyen örületnek tartom az ötletet. – A csaj elküldött volna minket a francba. Talán Mohammed is egy jó nagy pofonnal. Vagy leszúrja a csajt már tegnapelőtt.

– Ha tudtatok a kamatyról a cseh meg a baba között – mondta a bátyám angolul –, akkor tényleg lehetett volna szólni... Legalább a cseh pasasnak. Meg lehetett volna zsarolni, hogy köhögtek, ha nem hagyja abba.

– Te mit szólsz bele? – csattantam fel magyarul. – Te mit szólsz bele?

Ideges lettem, mert tudtam, hogy csak Dorténak műsorozik itt ezerrel.

Szimpatikus akar lenni. Fúzi. Ő se állította volna falhoz a periszkópfejűt. Ismerem.

– Nyugi! – tette a combomra a kezét Dorte, mert sejtette, miért kaptam fel a vizet. – Csak beszélgetünk.

– Még hogy szólni a Samunak! – morogtam angolul. – Letagadja az egészszet, és elküld minket a fenébe. És ha a feleségének elmondjuk, ez történik dettó. Mellesleg a felesége tudta, mi a szitu, mert hallottuk az asztalnál, hogy mondta Christina nevét, mikor veszekedett.

– Ez igaz – mondta Robi. – Én is hallottam, csak nem tudtam, miről van szó.

Dorte bólintott.

– Akkor az igazgatónak kellett volna elmondani, amit tudunk. Megfenyegethette volna a csajt, hogy kirúgja, ha folytatja a viszonyt.

Ebben egyáltalán nem voltam biztos, de nem akartam már ellentmondani Dorténak.

A bátyám is hallgatott.

Szerintem ő is arra gondolt, hogy az igazgató nem szállt volna rá Christínára.

Mert akkor szembekerülhet egy újságíró vendéggel.

Pláne egy ilyen barommal, aki képes volt feljelenteni Saraghinát is.

Azt hiszem, Dorte látta rajtunk a véleményünket. Úgy-hogy sóhajtott egyet, és csak annyit mondott:

– Valamit tehattünk volna.

– Gambó, a fekete, tudta, mi a helyzet – mondtam. – Tudta, hogy Christina félrekefél. Gambó egy szobában lakik... vagyis lakott Mohammeddel. De ő se csinált semmit.

Aztán hozzátettem, mert mint leendő nagy író már foglalkoztam filozófiai témákkal:

– Ez úgy történt... olyan volt, mint egy görög tragédia.

Elektra, Oidipusz meg ilyesmi. A sors ellen semmit sem tehetünk.

– Ne haragudj, Dave – mondta Dorte –, de ez marhaság. Mindig megpróbálhatunk tenni valamit. Bár most lehet, hogy nektek van igazatok. Felnőttek dolgába gyakran még felnőttek sem üthetik bele az orrukat.

Aztán felállt.

– Fel kell mennem. Vacsoránál találkozunk.

És elment.

Láttam, a bátyám is utánanéz.

– Nagyon csinos – mondta.

– Igen, de ne légy szemét! – mondtam. – Nehogy rá merj szállni!

– Hülye vagy? – kérdezte. – Csak irigyellek. Azt lehet, nem?

Erre mit mondjak?

Megrántottam a vállam.

Persze hogy lehet.

Sőt!

A bátyám néha nem olyan hülye, mint amilyen máskor. De ez a jó állapot nem szokott sokáig tartani.

A NEGYEDIK NAPON ESTE

a periszkópfejű meg a felesége már nem vacsorázik velünk, Dorte megpuszil anyáék előtt, Gambó pedig egyet-mást elárul Christináról.

A vacsoránál az asztalunk másik oldala üresen maradt. Anya mondta, hogy a csehek elutaztak. Klára már délután taxit hívott, és kiment a repülőtérre. Nem búcsúzott senkitől.

Samu a kihallgatása után füstölt el. Apa találkozott vele az előtérben, amikor jött le a csomagjaival. Samu mosakodott apának: elmondta, mint férfi a férfinak, hogy ő nem tehet róla, így meg úgy, az arabok örültek, gyilkosok, hát nem? De apa erre nem válaszolt semmit. Legalábbis nekünk ezt mondta.

– Miért nem hagytad ott? – dühösködött anya. – Pofon is vághattad volna!

Apa anyára nézett, és ebben a nézésben minden benne volt. Az is, hogy vacsora közben, étteremben halkan sem beszélünk magánügyekről. Az is, hogy a kamatyolás két felnőtt között a két felnőtt dolga. Az is, hogy ha egy kolléga el akar mondani valamit, azt hagyni kell, hogy elmondja, de semmiképpen sem *inzultálni*. (Megpofozni.) Milyen joga? Az is, hogy a meghallgatás nem egyetértés. És persze egy

kicsit az is, hogy anya is elment két hónapra egyszer. De még őt sem ütötte meg apa soha.

Persze egész este mindenki a cseh pasasról, Christináról meg az arabról beszélt. A legrohadtabb az egészben az volt, hogy csak az arabot hibáztatták. Bizonyítva látták a véleményüket a gyilkos migránsokról. Nem állítom, hogy nekem Mohammed szimpi volt. Furcsa volt az arca, különös a kontya, és taszított a komorsága is. De én tudtam, hogy szerelmes volt. És én is szerelmes vagyok. Tudom, milyen a szenvedély. És azt is tudtam, hogy a periszkópfejű egy sunyi szemét. A Christina meg, finoman szólva: kurva.

Nyilván nem a cseh volt neki az üdülőben az első. És nem is az utolsó.

Még az is lehet, hogy pénzért csinálta. Vagy ajándékokért.

De hát Saraghina is azért csinálja! Mi a különbség?

Talán az, hogy Christina titokban csinálja, nem nyíltan. És a férfiak azt hiszik, hogy csak velük kamatyo!... Mohammed is azt hitte.

Persze lehet, hogy nem is kap pénzt vagy ajándékot. Csak úgy, magáért a dologért csinálja ezzel-azzal.

De hát egy csomó férfi is *Kefetóni*, tudom a filmekből meg az életből. Mi a különbség?

Ha én nem volnék szerelmes, és jönne két-három csaj, hogy tetszel nekem, dugjunk, én talán azt kiáltanám, hogy „Nem, nem! Én szűz akarok maradni! És csak az igazi szerlemmel fogok szeretkezni!”?

Ahogy magamat ismerem... Miért ne valljam be? A Madaras nagyapja azt mondta, hogy amelyik író nem őszinte, az nem író. Ha a csajok hívnának, vörös lenne a fejem, és rohannék.

Csak azt nem értettem ebben az egész Christina-dologban, hogy ha a csaj kefélt jobbra-balra, miért etette Mohammedet azzal, hogy hozzámegy feleségül. Annyira jó volt a pasi? Vagy csak annyira érdekes? Vagy tetszett Christinának, hogy menyasszony lehet?

Vagy talán nem is gondolta, hogy Mohammed számára ő annyira fontos? Talán azt sem tudta, hogy az arab el akarja venni feleségül?

Nem, nem. Azt Mohammed nem titkolta.

Nem értem. Ez is olyan dolog, amit nem egészen értek.

De tuti, hogy nincs igazuk, akik csak Mohammedet hibáztatják. Mindenki hibás volt. Egy egészen picit talán én is, mi is. Lehet valami igaza Dorténak.

Ő egyébként este már nem jött le a szobájából.

– Bocs! – mondta, mikor odaköszönt vacsora után. – Egyedül akarok lenni egy kicsit – súgta a fülembe, miután üdvözölte anyáékat.

Megpuszilt, és ment.

Persze oltári zavarba jöttem. Anyáék előtt engem még nem puszilt meg idegen lány. Már mint olyan, akibe szerelmes voltam. Meg mások is láthatták. De anyáék mosolyogtak. Tetszett nekik Dorte. Remélem, nem csak azért, mert dán. Remélem, akkor is tetszett volna nekik, ha bolgár vagy albán. A magyarok néha térdre esnek egy nyugati előtt, de elfordulnak, ha egy balkáni szól hozzájuk. Néha a szüleim is ilyenek.

Megkerestem Gambót. A hátsó bejárat lépcsőjén ült.

– Tudtam, hogy ez lesz – mondta. – Még rosszabb is történhetett volna.

– Ennél rosszabb?

– Christinát megoperálták, összevarrták. Túléli. Mohammed a combjába szúrt, aztán a karjába, mikor a csaj védekezett. Büntetni akarta, nem megölni. Ha meg akarta volna ölni, megöli.

Értettem. Megértettem.

– És most mi lesz Mohammeddel?

– Mi lenne? Elítélik, aztán ha leüli a büntetést, ami minimum négy-öt év, kiutasítják.

– A cseh pasast csak kihallgatták – morogtam. – Elutazhatott.

– Persze – mondta Gambó. – Nem ő volt a hunyó. És nem is ő volt az egyetlen. Christina mindenkivel lefeküdt. Néha az igazgató is felhívta magához, hogy *beszámoltassa*. De ezt nem mondtam.

Ültem Gambó mellett, és gondolkoztam az emberi természetben meg a világ folyásán. Fent olyan sok csillag ragyogott, mintha valaki ma este dupla adagot szórt volna az égre. Még sose láttam ennyit.

Milyen parányi a Föld! És milyen messze vannak ezek a csillagok! És mennyi titkot rejtenek! Talán némelyik már nem is létezik, csak a fényét látom. Talán némelyik közelében egy bolygón emberek élnek. Vagy emberhez nagyon hasonló élőlények. Talán ott is van egy újságíró-üdülő. És ott is ül hátul egy ilyen fekete gyerek, mint Gambó, meg egy olyan fehér, mint én, csak ott, mondjuk, a fehér a menekült büfés, és a fekete az újságíró gyereke. És ott is éppen megszurkáltak egy lányt féltékenységből kifolyólag. Vajon ők, azok ketten ott fent, mit gondolnak erről a történetről? Szerintük meg lehetett volna előzni, meg lehetett volna akadályozni?

Ilyen szép gondolatok jártak a fejemben, miközben Dorte fent szomorkodott, Christina az intenzíven szenvedett özszevarrva, és Mohammed meg Saraghina a rácsok mögül nézte a csillagokat.

ÖTÖDIK NAP DÉLELŐTT

hiába haldoklom anyáéknak, a romokhoz kell menni, és bár délben rohanok vissza a szerelmemhez, Dorte nincs az ebédlőben.

Tudtam, hogy be vagyunk fizetve valami ókori romokhoz. „Azt meg kell nézni – mondta apa –, ha már itt vagyunk.”

Hogy oda ne rohanjak! Mit kell megnézni öt lerombolt oszlopon meg tíz lépcsőn? Vagy egy templomon, ami háromezer éve áll. Ha eddig ott állt, húsz év múlva is ott fog állni. Majd akkor megnézem. Nem mondom, ha nincs Dorte, meg nem akad más dolgom, meg unom már a tengert, akkor megyek, aztán megnézem, mert író leszek, és az írókat biztosan érdekli az ilyesmi. Vagy megnézem, hogy otthon el tudjam mondani, például törtiórán, és legyen a tanerőnél egy jó pontom. DE MOST?! Most, amikor itt van

Dorte? Amikor fel kellene mennünk Saraghina bunkerét rendbe tenni? Amikor Dortéék két nap múlva hazautaznak, és ki tudja, látjuk-e még egymást az életben?

– Fáj a gyomrom, anya! Pokolian fáj! – görnyedtem össze reggeli után.

– Voltál vécén?

– Voltam, de nem megy...

A bátyám rám pillantott. Tudom, tudta, hogy nem a gyomrom fáj, hanem valami más, de nem szólt, csak elfordult.

– Adj neki a cseppekből – mondta apa. – És vegyél be görcsoldót. De siessünk, mert lekéssük a buszt.

– Én nem tudok menni – görnyedtem össze, és olyan fájdalmas arcot vágtam, mint akinek bevágtak egyet abban a filmben, ahol a ferde szeműek kínozzák az amcsi foglyot, de persze megmenekül.

– Ha tényleg ennyire fáj, és nem tudsz jönni – mondta apa –, akkor anya meg Robi felülnek a buszra, mi pedig elmegyünk az orvoshoz. Aztán utánaatok megyünk taxival. Nem lesz két fillér, de az ókor egyik legnagyobb csodáját nem hagyjuk ki. És nem dobok ki százhusz eurót, mert felelőtlenül összevissza zabálsz mindent.

Még hogy én zabálok összevissza? Mióta a bátyám meg a szüleim az üdülőben reggeliznek, államcsőd van Görögországban.

Apa mindig megtalálja azt a megoldást, ami neki a legjobb. Semmi kedvem nem volt orvoshoz menni. Pláne úgy, hogy Dortét ki kell hagynom délelőtt, de a romokat nem.

Úgy tettem, mint aki beveszi a gyógyszereket, és gyorsan meggyógyultam.

Dorténak persze még Christina megszurkálása előtt mondtam tegnap, hogy be vagyunk fizetve a romokra, de kijelentettem, hogy hat ökörrrel sem tudnak odahúzni.

– Menj csak! – mondta. – Csodálatos hely! Ott az egész emberi kultúra bölcsője.

– Most nem a bölcsők érdekelnek – mondtam, és mélyen a szemébe néztem, ha a hangsúlyomból nem tudná esetleg, hogy mi érdekel jobban, mint öt oszlop meg tíz lépcső.

De tudta. Megfogta a kezem, és hozzám simult a folyosón reggeli után, ahol nem volt senki.

– Délután megkérjük Theót, hogy vigyen ki bennünket a szigetre. Van ott egy titkos öböl, ahol búvárkodhatunk – súgta olyan hangon, ahogy csak lányok tudnak súgni, ha azt akarják, hogy a fiúk elveszítsék a fejüket. Persze hogy én is átmentem kocsonyába.

Sose fogom megtudni, hogy ezt a technikát az anyjuktól, a nagyjuktól vagy a barátnőjüktől tanulják. Esetleg ezzel a képességgel születnek?

– Majd együtt lemerülünk – folytatta Dorte –, és hidd el, olyan csodálatos élményben még nem volt részed.

Csodálatos élmény? Nem tudtam, Dorte pontosan mire gondol. Félttem, hogy csak a merülésre. Nyilván a mélyvízi világ a halakkal meg a növényekkel az a bizonyos csodás élmény az öbölben.

De hoppá! Honnan ismeri ő ezt az öblöt? Én már nem vagyok féltékeny, mióta olyan hevesen ledöntött és megcsókolt a szirten, de felvillant bennem a kérdés, hogy honnan tud ő egy titkos öblről. Meg miből gondolja, hogy Theo kivisz oda minket? Talán már volt vele ott? Vele meg mással? De elfojtottam a gyanakvásomat, mert ismét

elzsbasztott Dorte két kidudorodása elöl, amelyek most tutira nem a Saraghinának vitt sütik voltak ebédről.

(A Papának igaza volt, mikor kedvenc íróját idézte: „A férfiak a problémáik kétharmadát megtakaríthatnák, ha nem vinné őket kalandos utakra a...!” És Papa kimondta, hogy mi visz minket rossz utakra mindig.)

Mentünk a romokhoz. Nagyon szép romok voltak. Olyan romos romok. Ókoriak. Talán két- vagy háromezer évesek lehettek szerintem, de persze pár évet tévedhetek.

Ókori romnak nevezzük azokat a romokat, amelyek köveiből letörik egy csomó darab, és már nem lehet használni az egészet semmire, csak turisták megfejésére.

Szépen rendbe voltak hozva az oszlopok meg a lépcsők is: lecsiszolva, portalanítva.

Gondolom, mindennap takarítottak, separtek, felmostak a görögök, az látszott. Megéri nekik. Jönnek a turisták, gyűlik a money.

Kár, hogy Magyarországon nincsen ennyi ókori rom. Szerintem építeni kellene néhányat.

Nem mindegy egy turistának, hogy tegnap építették, vagy kétezer éve romlik?

Elmúlt dél, mire a busz visszavitt minket az üdülőhöz. Rohantam az ebédlőbe.

Dorte nem volt ott. Az apja meg az anyja között üres volt a szék.

Úgy éreztem, mintha egy Vízszemű Idegen a mellembem markolna, és kitépné a szívemet. Hol van? Kivel van?

Most hirtelen megértettem „Ó, te ló!”-t. Aha! Ezt érezte. „Megöllek, Dezdemóna! Megcsaltál este óta!” *(Mondjuk, ezt nem Shakespeare írta, hanem én, de elég jó. Rímel.)*

Oda kellett mennem a szüleimhez megkérdezni, hogy hol van a lányuk.

– Helló! How are you? Csak nem történt Dorteval valami baj? – kérdeztem udvariasan, mert így szokás ilyenkor fogalmazni.

Mégsem mondhattam, hogy azonnal árulják el, kivel és hova ment a lányuk, mert különben beleköpök a leve-sükbe!

– Hamarosan jön – mondta a mamája. – Telefonált a bunkerből. Azt hozzák rendbe a fiúkkal.

– Ja, aha! – mondtam, és megpróbáltam tántorgás nélkül visszatalálni az asztalunkhoz.

„A FIÚKKAL? MILYEN FIÚKKAL?”

Aztán eszembe jutott, hogy Dorte mamája Joe-t meg Theót nevezi „fiúknak”.

Kicsit megnyugodtam.

Hülye vagyok. Hát persze hogy velük van. Tudtam, hogy felment a bunkerhez.

Nem akarok „Ó, te ló!” lenni.

Férfiasan nyugodt európai uniós akarok lenni, mondjuk, dán vagy belga, aki bízik a másikban, bízik a szerelmében.

De ez nagyon nehéz, ha az ember néha saját magában sem bízik.

ÖTÖDIK NAP DÉLUTÁN

nyilvános csókkal pecsételjük meg a szerelmünket, aztán befejezzük a bunkerben a takarítást, és Theóval elindulunk a sziget felé, bár ezt a csodálatos élményt szívesen kihagynám.

Aztán megérkezett Dorte. Örömben felugrottam, elé siettem, és megpusziltuk egymást mindenki előtt. Csak sima puzi volt, nem nyelves, meg nem is tapadtunk, de azért látszott, hogy összetartozunk meg imádjuk egymást.

Valamelyik hülye elkezdett tapsolni, meg éljent kiáltani, és többen csatlakoztak.

Zavarban voltam, gyorsan elengedtem Dortét, de ő magához húzott, és szájon csókolt. Vissza kellett csókolni.

Azt hiszem, olyan lett a fejem, mint egy tilosat jelző közlekedési lámpa a körúton.

Erre persze még jobban tapsoltak a bunkók.

Vagy nem is bunkók?

Mióta Dorte van, én már nem tudom, mikor mit lehet csinálni és kik előtt.

Teljesen összezavarodtam.

Apáék is vigyorogtak, amikor visszamentem az asztalhoz, de ismerem anyát, tudtam, hogy a derűje nem felhőtlen.

– Azért ez túlzás volt, kisfiam, nem? – mondta halkán, miközben mosolygott, mert nézték. – Van, ami nem tartozik másokra.

Kicsit agyamba futott a vér. Majdnem megkérdeztem, hogy mikor ők megcsókolják egymást apával az utcán vagy a strandon, és apa keze véletlen anya fenekére téved látványosan, az nem túlzás-e. Vagy ha papírunk van róla, akkor lehet csókolni, ha meg nincs papírunk, akkor nem lehet? Vagy életkortól függ, hogy szabad vagy nem szabad? Öt-évesen lehet, mert kis hülyék vagyunk, tizenöt évesen nem lehet, mert nagy hülyék vagyunk, és húszéves kortól már mindent szabad a nyilvánosság előtt, esetleg még dugni is, ha celeb vagy egy valóságshow-ban.

Ebéd után magunkhoz vettük a bűváruszonyunkat, és tűztünk fel a bunkerbe.

– Egészen tipp-topp! – mondtam Dorténak, mikor beléptünk az ajtó nélküli nyíláson.

A kis szekrény hiányzott még, ami összetört, amikor Saraghina ellenállt a rendőröknek, meg a házi oltáron nem volt ott a kép Máriáról meg a kisdedről, mert Saraghina meg a zsaruk bunyójában az üveg betört, a kép meg elszakadt. No és a falon is ott díszelgetek a lekvár- és olajfoltok.

– Ma jön két hapi, és kifestik a bunkert rózsaszínűre – mondta Dorte. – Saraghina mindig rózsaszínű falakat szeretett volna. Holnap hozza Joe a szentképet. Theo is jön, megcsinálják a szekrényt. Mi meg aztán kitakarítunk, és befejezzük a munkát, jó?

– Holnap lesz az utolsó napunk – sóhajtottam, mint aki jelzi, hogy nem éppen bunkerrobottal képzeltem el a búcsúzás óráit.

– Szép napunk lesz, hidd el! – nyomta fejét a fejemhez, mellét a mellemhez Dorte. – Egész nap együtt leszünk, dolgozatunk Joe-val meg a többiekkel, aztán halat sütünk, úszkálunk, csokolózunk...

Vártam, hogy még mond valamit, és a felsorolásnak nincs vége, de csak megpuszilt.

Hallgattam.

Nem az a típus vagyok, aki ilyenkor az asztalra csap, és azt mondja, hogy: „NEM! Az utolsó napot kettesben töltjük, és azt csináljuk, amit én mondok.”

Igaz, ha csapkodós lennék, Dorte már a második nap lelépett volna.

Gyenge vagyok?

Vagy éppen ahhoz kell több erő, hogy az ember meghallgassa és megértse a másikat, és elfogadja a javaslatait? Ahhoz kell erősnek lenni, hogy tudjon engedni, kiegyezni, öszszehangolni? Szerintem igen. Azzal biztatom magam, hogy gyöngye létemre így vagyok erős.

Lementünk a lépcsőn a vízhez.

Theo már ott várakozott a csónakkal.

A homloka bal oldalán nagy ragtapasz virított. Oda kaphatta az ütést az orosz csajtól vagy a németektől. Mert az biztos, hogy a bratyómtól nem. Robi barom tud lenni, de egy öreget sose ütne meg. Nem olyan családból valók vagyunk mi!

– Szervusz, Theo! – nevetett az öregre Dorte. – Kösz, hogy eljöttél.

– Ha Theo valamit megígér, akkor... vagy betartja, vagy nem – vigyorgott vissza az öreg. – Mentőmellényt nem hoztatok?

Felkaptam a fejemet. Micsoda? Olyan veszélyes vizekre megyünk? De láttam Theo kaján ábrázatán, hogy viccel. Már amennyire egy görög arcán látni lehet, hogy mikor viccel, és mikor beszél komolyan.

– Tudunk úszni – vicceltem vissza.

– A cápák is tudnak – mondta az öreg, és mikor beszálltunk, ellökte a parttól a csónakot.

– Itt nincsenek cápák – mondtam, de ez tulajdonképpen kérdés akart lenni, és úgy hangzott volna, hogy: Itt nincsenek cápák?

Theo a bozontos szemöldöke alól rám somolygott.

– A part közelében nincsenek, de távolabb nem hancúrozunk. Két kéz jó, egy kéz rossz. Két láb jó, egy láb rossz.

Mit mondjak? Egészen megnyugodtam. Mint tyúk a róka szájában.

Láttam az öregem, hogy nem viccel. Persze rögtön megbántam, hogy beleegyeztem a bűvárkodásba.

A szerelemnek vannak hátrányai. Olyasmit is bevállalunk, amit szerelem nélkül soha. Azt hiszem, az ember kicsit megbolondul, ha szerelmes. Ezt érdemes megjegyezni. Ez egy bölcsesség.

A part közelében is lemerülhattünk volna. Ott is vannak halak, kagylók, kavicsok, meg persze üvegcserepek, műanyag flakonok, használt pelenkák... Az is egy élmény.

Mentünk a szigetre.

Már messziről gyönyörű volt. A fák és a bokrok vad zöldjét meg-megszakította egy-egy virágos lila folt vagy egy kaktuszszerű hatalmas növény, az agávé, amelynek kardra hasonlító levelei otthon, a gödi nagy cserepében ötvencentisek, itt meg két-három métereseek.

Közeledésünkre felröppent néhány madár, egy vörös fejű fekete, egy sárga hasú, meg egy majdnem tiszta fehér. Kisebbségi koromban komolyabban foglalkoztam a madarakkal. Volt néhány madaras könyvem is. Kapásból meg tudtam különböztetni a galambot a verébtől, ha közel voltak.

Milyen jó lenne bemenni a sziget belsejébe, és keresni egy tisztást! – gondoltam. – Minek lemerülni a víz fenekére, ahol szúrós tengeri sünök, csípős medúzák meg éhes nagy halak is lehetnek, amelyek csalinak nézik a kukimat?

De Dorte merülni akart, hát merültem én is. Majd még mutatom, hogy félek? Soha!

„A magyarok bátrak! A magyarok bátrak!” – mormoltam, és a nagy magyar hősökre gondoltam, akikről tanultunk: Búvár Kund, Dugovics Titusz, Petőfi Sándor...

ÖTÖDIK NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

merülünk az öbölben, amelynek a legszebb élőlényét Dorténak hívják, a legcsúnyábbat meg polipnak, kivéve, ha a polip Dorte, és engem ölel át.

A sziget öblébe lassan úszott be csónakunk egy olyan keskeny résen, amelyen át egy jacht talán már be sem fért volna.

Körülöttünk körben a sűrűn nőtt fák, magas bokrok, indák zöld fala eltakarta a szárazföldet, és eltakarta a tengert is. A víz olyan tiszta volt, hogy láttam a halrajokat, amint ide-oda cikáznak, lelassítanak, majd ismét felveszik az utazósebességet, és elhúznak alattunk. Ilyen lehetett a paradicsom, ahol Ádám és Éva nudiztak. Reméltem, kígyó nincs.

Theo kikötötte a csónakot egy fa törzséhez, aztán kiült egy zombékra, és elővette a pipáját. Dorte meg én felvettük az uszonyokat, és már éppen a pólómat húztam le, amikor meghallottam a csobbanást. Dorte gyorsabb volt, mint én. És nemcsak gyorsabb volt, hanem meztelen is. Láttam álomszép testét elsuhanni a mélység felett.

Te jó ég! – gondoltam. – Akkor én se maradhatok gatyában! Az égés volna. De hát itt van Theo!

Aztán hirtelen az egész olyan természetes lett. Ha a nudin levetkőzünk ötven ember előtt, miért ne pucérkodhatnánk Theo előtt? Ő is ember. Ráadásul öreg. Egyébként is a pipájával volt elfoglalva, megtömte, rágyújtott...

Úgyhogy dobtam a gatyeszt, vettem egy nagy levegőt, és háttal a víznek átbuktam a csónak oldalán.

Van egy film, amiben egy csaj meg egy srác hajótöröttek egy szigeten. Láttam kétszer. Nagyon tetszett. *Zöld öböl* vagy mi a címe. Na, abban úszkálnak így a víz alatt. Aztán lesz egy gyerekük. De az a jelenet meg sem közelíti, amit az öbölben átéltem.

Igaza volt Dorténak. Csodálatos élmény! Világoslila kopoltyúval fehér halak raja úszott el kéznyújtásnyira tőlem. Sügérek voltak. És néhány kék pöttyös barna hal is menekült. Ezek nevét nem tudom, mert ilyet még nem ettem. Apró rákok lebegtek a fenék kövei között, és tengeri

csillagok, csigák, kagylók heverték a homokban. Láttam egy murénát is! Megismerem, mert Lenke nyanya mutatta egyszer egy könyvben, és azóta azon röhög az osztály, hogy Ketyóra hasonlít.

A legszebb hal számomra persze Dorte volt. Alig bírtam levenni a szemem róla.

Mikor együtt felmentünk levegőt venni, meg is jegyezte:
– A halakat is nézd!

De én folyton odakaptam a szemem, mert a víz sejtelmes fénytöréseiben villanó teste, az álomi formák, megtoldva a dromedáruszonnyal a lábán, még izgatóbbak voltak.

Szívesen megfulladtam volna, ha magához ölel, de legalább néhány kölcsönös újraélesztést örömmel elviseltem volna a kötelező mellmasszázzsal és csókkal.

Mindezt mellőznöm kellett. Azt persze nem bántam, hogy kiguvadt szemem ellenére sem volt merevedésem, amit vagy a hűvös víznek köszönhettem, vagy a nudista strand nevelte át a kukimat. Persze reméltem, hogy ez az állapot nem állandósul, és ha majd kell, működőképes lesz.

Dorte hirtelen nagy vigyorral mutogatni kezdett. Ahogy odapillantottam, megláttam egy polipot. Mióta a *Nemo kapitányt* olvastam Vernétől, a polipok nem a legjobb haverjaim. Az a véres, gyilkos harc, amit a regényben a matrózok a polipokkal vívnak a Nautilus tetején, és amiben egy matrózt elragad egy polip tapadókorongos csápja, álmomban se jöj-jön elő.

Ez a polip alattunk nem lehetett több másfél méternél, de a frászt hozta rám. Nyolc karja úgy tekergőzött, nyúlkált, ingott-ringott, hogy kiment a lábamból az erő. Két tágra nyitott hatalmas szeme pontosan engem nézett

mozdulatlanul, mereven, ahogy Bea néni szokott, ha nem tudom a példa megoldását. Mintha azt gondolta volna, hogy „Hú de finom hamihami lebeg ott! Egy hétre is elég lesz a családnak, ahogy elnézem a kövér férgét. Ami megmarad, azt lefagyasztjuk a frigóban”.

Hevesen integettem Dorténak, hogy „Fel! Fel!”, de ő nem sietett. Már feldobtam magam a felszínre, és lihegve a csónak felé igyekeztem, amikor a feje kibukkant a víz alól.

– Jaj de buta vagy! – mondta. – Ezek nem veszélyesek. Sohasem támadják meg az embert, olvastam.

– Igen? – kérdeztem. – És ezt a polip is tudja?

– Ha lejössz, megölelhetsz! – mondta Dorte, aztán vett egy mély lélegzetet, és elmerült.

„Ez megőrült! – gondoltam dühösen. – Egy frászt megyek le! – Aztán elém villant a teste, és elvesztettem a fejem. – Mindegy! Uram, királyom, életem-halálom kezedbe ajánlom, de egy pucér smárolást a víz alatt nem hagyok ki!”

És lebuktam. De nem láttam Dortét sehol. Igaz, a polipot sem.

Úristen! – állt meg a szívverésem. – Elragadta! Igen, elragadta, mint a regényben! Elragadta és bevitte a barlangjába. De hol van itt barlang? Bárhol lehet, hiszen a polipok a legkisebb résen is be tudnak csusszanni. Nincs a testükben csont, csupa nyálkás anyag: egy szűk repedésen is átpréselik magukat. Na de Dorte...?! Dortéban van csont. Dorte nem férne be egy résen! Csinos, vékony, de azért annyira nem!

Összevissza forgolódtam, és a pánikban a levegőm is elfogyott, amikor megpillantottam Dortét fölöttem a csónak oldalához bújva. A feje persze kint volt a vízből. Látott ő is, és

egy nagy levegőt a pofazacskójába pakolva lebukott hozzám. Lebukott és rám fonódott az én drága polipom. Rám fonódott és megcsókolt, megcsókolt, és belém engedte a szájából a levegőt; lélegeztetett és újraélesztett! Igen, újraélesztett! Nem halt el a kukim a nuditól! Olyan merevedésem lett, hogy már indultunk volna, de még mindig nem mászhattam be a csónakba. *Akadályoztatva voltam*, ahogy apa szokta mondani.

– Gyere, kérlek! – sürgetett Dorte, amikor már Theo is megfogta az evezőket. – Megint elkésünk a vacsoráról.

– Olyan jó a víz! – mondtam, és belekapaszkodtam a csónak szélébe. – Olyan csodálatos! Húzzatok egy kicsit, hogy élvezzem.

Dorte lepillantott a vízbe, meglátta, mi a helyzet, és olyan nevetőgörcsöt kapott, hogy hirtelen megingott, átbukott a csónak oldalán, és belecsobbant a vízbe. Theo szájából meg kiesett a pipa a röhögéstől. Szuper! Stand-up comedy az öbölben! Szó szerint: stand-up!

Nem tudom visszaidézni pontosan, hogyan kaptam el Dortét, és segítettem vissza a csónakba, meg hogyan kapaszkodtam utána, de akkor már nem érdekelt a kukim állapota. Nem érdekelt, mert a vízi mentés közben lekókadtt.

Szerencsére a még mindig rötyögő Theo is előre fordult, mikor bemásztam. Vagy csak jó emberismerő volt: tudta, hogy szégyellem magam előtte pucéran.

(Érdekes: az egyszerű emberek néha érzékenyebbek, mint a sok nagyeszű, beképzelt felnőtt. Ez az írói megfigyelésem. Majd fel kell írni.)

Felkaptam a gatyám, és a partig Theo mögött ültünk Dortéval összeölelkezve és ájulásig csókolózva. Felettünk

sirályok lebegtek, alattunk polipok és cápák nyalogatták a szájnylásukat, de minket nem érdekeltek sem a sirályok, sem a polipok, sem a cápák, amelyek persze messze kint úszkáltak a nyílt tengeren, és folyton zabáltak, mindent zabáltak, ami eléjük került, mert a cápa ilyen állat: amit elől benyel, azt hátul azonnal a vízbe üríti, olvastam. Én is ilyen szeretnék lenni a szülinapi partikon, mert akkor felfalhatnám az összes rántott csirkecombot, meg persze a tortákat, és nem tátognék a harmadik szelet után, mint egy partra vetett ponty.

ÖTÖDIK NAP ESTE

kellemetlen találkozás a két némettel meg az orosz lánnyal és a bátyámmal, akire rá lehet számolni, de szerencsénkre Dorte mindkettőnket megment.

A parton elbúcsúztunk Theótól, kézbe kaptuk az uszonyokat, és siettünk az üdülőbe. Dorte elől, én utána. Nem tudom, miért siettünk folyton, amikor tudtuk, hogy a vacsoráról nyugodtan el lehetett késni. Volt, aki fél órát késett.

Dorte talán a szülei miatt sietett: nem akart egyedül enni. Én meg a belém nevelt szorongás miatt igyekeztem: ha hatkor van vacsora, hatkor ott kell lenni. Ha egykor van ebéd, egykor ott kell lenni.

Ahogy befordultunk a park fái közé, rögtön megláttuk a két német fiút meg az orosz lányt a játszótéren. Meg a bátyámat. A magasabb német fiú a testvérét hintáztatta, pedig a hinta nem ekkora nagy melák barmoknak készült. A bátyám meg az orosz lányt lökdöste a hintán, és fogdosta közben, ahol érte. Lehet, hogy összejöttek? Nem irigyeltem Robit. A kövérkés szőkek sose jöttek be nekem. De a bátyám az ilyenekre bukott.

– Nicsak! – kiáltott a hintázó német, az alacsonyabbik, és kiszállt a hintából. – Dugó Dani meg Szopós Marcsa bűvárkodtak.

Szlengeben nyomta az amerikai angolt, úgyhogy a szöveg még durvább volt. Ezt a szlenget totál ismerem két oltári idióta animációs sorozatból, amiket mindig angolul nézek, hogy tanuljam a nyelvet.

Az orosz lány is leugrott a lánchról, és elindult felénk. A szája szélén még ott volt egy pici seb a bunkerharcból.

– Mi van? Meglátogattátok az őrült k...t, mert nélküle már b...i se tudtok?

Nem így mondta, de igyekeztem ízlésesen fordítani.

– Hagyjátok őket! – mondta a bátyám. – Inkább menjünk vacsizni mi is!

– Nyugi, Rob! – legyintett a magasabbik német, akinek a szeme mellett Saraghina ökölnyoma díszelgett. – Csak egy kicsit elbeszélgetünk velük.

A két német meg az orosz lány elállták az utunkat.

Egy ideig dzsúdóztam. Most sajnáltam csak igazán, hogy három éve abba hagytam.

Mindent elkezdek, és mindent abba hagyok. Erről le kellene szokni.

– Nyugalom! – mondta halkan Dorte. – Nem lesz semmi baj.

Ránéztem, hogy mitől ilyen marha nyugodt, amikor az én szívem éppen felcsúszik a torkomba, és akkor láttam meg, hogy furcsán, kis terpeszben áll, egyik lába előrébb, másik hátrébb.

Ne már! Ez a csaj karatézik? Tutira alapállást vett fel. Ennyit azért tudok.

A bátyám az orosz lány elé lépett, és mindkét tenyerét ki-felé tartva felemelte, mintha méretet akarna venni a csaj didkóiról.

– Azt mondtam, hagyjátok őket! Kérlek, Nataska, ne...!

A következő pillanatban akkora ütést kapott ököllel a Nataskának nevezett moszkvai tanktól, hogy elbotlott a saját lábában, és elterült a fűben. Az orrából meg dőlt a vér. Ledobtam az uszonyt, és odamozdultam, hogy felsegítsem (mégiscsak a testvérem!), de aztán bevillant, hogy Dortét nem hagyhatom egyedül, kiszolgáltatta ezeknek az állatoknak.

„Lezúzom őket, az tuti!” – gondoltam, és irtózatos erő- nek éreztem magam a dühtől.

Mire azonban visszafordultam, hogy rájuk vessem ma- gam, a Nataskának nevezett lánctalpas már a földön ült, és (gondolom, oroszul) üvöltve fogta a gyomrát. A magasabb német meg a csaj mellett hajolgatott előre-hátra (a zsidók imádkoznak így, láttam egy filmen, de ennek a németnek, szerintem, más vallása volt), és két kezét a töke előtt tartva olyan vékony, magas hangon sivített, mint anya, ha nagyon be van pöccenve, és veszekszik velünk. A másik német fiú vagy tíz méterre ugrándozott már, és onnan üvöltött ango- lul:

– A kurva anyád! A kurva anyád! Megöölünk! Megöölünk!
Dorte a bátyám mellett guggolt, és egy papírzseppel törölgette az orrát.

– Hajtsd hátra a fejed! – mondta. – Hajtsd hátra a fejed!
Csak néztem, mint a moziban. Mi történt? A csajom így karatézik? Lehet, hogy valami ifjúsági bajnok? Nem mondta.

Dortétól minden kitelik. Mint már írtam, én elmondom, mit kellene csinálni, ő pedig megcsinálja.

Azt a...! Még jó, hogy nem akartam megerőszakolni! Már nem volnának golyóim.

Bár, mondjuk, én nem vagyok az a megerőszakolós típus.

Hát, igen! A karate...! Már kilencévesen is mondtam apának, hogy nem dzsúdózni akarok, hanem karatézni, mint Jackie Chan.

Apa dzsúdózott, amikor gyerek volt, hát nekem is dzsúdózni kellett. Nevelés! Gratulálok!

Még ápolgattuk a bátyámat, amikor láttam, hogy Gambó közeledik.

Az alacsonyabb német már az üdülő felé támogatta öszszegörnyedt testvérét, Nataska pedig sírdogálva sántikált utánuk.

– Mi van, haver? – vigyorgott rám fekete barátom. – Út-akadály volt? Rám ne számíts! Migráns nem verekszik, mert visszaküldik a Boko Haramhoz.

Fintorogtam.

Nem voltam humoromnál.

Ha a kedvesem nem profi bérgyilkos, vagy valami ilyesmi, lehet, hogy most én is a földön feküdnék vérző orral vagy szétrúgott kukival.

A bátyám már állt. Igyekezett hátrahajtani a fejét, de közben Dortéra vigyorgott.

– Kösz! – mondta. – Úgy látom, karatézol.

– Micsoda megfigyelőképeség! – morogtam, de csak az orrom alatt, hogy Robi ne hallja.

Ma szerzett néhány jó pontot nálam.

Aztán elmondtam Gambónak, mi történt.

Mikor hallotta, hogy Dorte egyedül rendezte le a problémát, átjött a másik oldalra, hogy távolabb legyen a karate-csajtól, és egy pillanatra maga elé rakta a mancsát.

Mind röhögtünk.

Aztán nem volt kedvem röhögni, mert kiderült, hogy Dorte este a szüleivel ismét bemegy a városba.

– Bach-orgonakoncert lesz egy templomban – mondta Dorte. – Gyere velünk!

Nem mentem. Mondtam valami kifogást. Azt nem árulhattam el, hogy én az orgonakoncerteken azonnal elalszom. Anyanagyi egyszer elvitt engem meg a Papát egy ilyenre. Az is Bach volt, vagy ilyesmi. Ahogy megszólalt az orgona, a Papával együtt elaludtunk. Ez olyan genetikus ízé, örökség.

Úgyhogy fájdalmas búcsút vettem a szerelmemtől, és hazatámogattam a bátyámat.

Anya jól összeszidott bennünket persze, mert fogalma sem volt, mi történt, és nem is mondtuk el neki. Nem rá tartozik.

Robi jól nézett ki az orrába dugott gézdarabokkal, de azért a vacsit felvittem neki. Nem lett volna ízléses véres nózival turkálni mások előtt a hidegtálban.

Mindent átgondolva, ez életem egyik legjobb napja volt, ha a romokat, a polipot meg a bunyót töröljük belőle.

Bár, talán a jó a rossz-szal együtt jó. Ha mindig csak jó lenne minden, meg happy, meg hihi-haha, az szörnyű unalmas volna.

Egyébként is: a fehér a fekete mellett látszik igazán fehérnek, ahogy Lali bá mondta művtörin.

Tökre igaz! A jót sokkal jobbnak érezzük, ha rossz után következik.

Jó szöveg, nem? Lehet, hogy filozófus leszek?

A két német meg Nataska persze nem jelent meg vacsoránál.

Csak a szüleik jöttek, és mindenkinek elpanaszolták, hogy egy görög banda megtámadta a gyerekeket.

Hat-nyolc csirkefogó volt.

Alig várják már a vasárnapot, hogy elutazzanak. Az biztos, hogy ide se jönnek többet, ahol prostituáltak meg huliánok flangálnak szabadon.

Amikor hallottam, hogy Dortét „hat-nyolc huliánának” nevezik, kitört belőlem a röhögés.

Anya szeme persze rögtön villámlott:

– Te ezen nevetsz?!

– Nem, dehogy! – vihogtam. – Nagyon szomorú történet!

– És a nevetéstől fuldokolva felhúztam a bátyámhoz, hogy ő is röhögjön egyet.

A HATODIK NAPON

befejezzük a bunker csinosítását, kitakarítunk, aztán lemegyünk fürödni, és kiderül, hogy a bátyám baromi rendes is tud lenni, ha akar.

A hatodik napon a legnehezebb, a hatodikon, ha az a búcsúzás napja. Minden perc fáj.

Reggeli után azonnal feltűztünk a bunkerhez.

– Ebédre itt legyetek! – kiáltott utánam anya többes számban, mert Robi is jött. – És nem akarok véres orrokat látni.

Azt nem mondhatom, hogy nagyon hurrá voltam Robi társaságától, de Dorte így döntött. Végül is igaza volt: a brattyóm tegnap nagyot alakított: szembeszállt a haverjaival meg az alkalmi csajával, ami nyaralás közben nagy kockázat, mert ki tudja, talál-e új tyúkot.

A bunker belülről nagyon király volt. Annyira rózsaszínű lett, hogy ennél rózsaszínűbb rózsaszínt már elképzelni sem lehet. Papa kidobta volna a taccsot, ha látja, mert ettől a babapopsi-rózsaszíntől a falra mászik. Merthogy olyan lányos. Nála a kék a fiú, a rózsaszín a lány. Nálam is az volt egyébként régen.

Bent a bunkerben a kis szekrényt kalapálta össze Joe meg az a magas, agyontetovált, izmos, kopasz férfi, akit már

láttunk. Találkoztunk vele, mikor először ott voltam. Aki-
nek várni kellett a bunker előtt, míg ki nem jövünk. Most is
átizzadt szürke ingben, térdig felhajtott nadrágban volt, itt-
ott kiszakadt szandállal a mocskos lábán.

– Szókratész – mutatta be Joe a kopaszt, aki fel se nézett
a munkájából.

Szókratész? Ismerős volt a név. Vagy tanultunk róla,
vagy olvastam valahol a nevét, vagy focista.

A matracon heverték a gyertyatartók meg a bekeretezett
új kép Máriáról meg Jézuskáról, úgyhogy Dortéval megcsi-
nálhattuk Saraghina imádkozóhelyét, ahogy volt, a térdep-
lővel. Robira a cserépedények meg a poharak megtörölge-
tése és a tévéantenna elhelyezése maradt.

A kalitkát is rendbe hoztam, kiegyenesítgettem a rácsait,
Dorte meg tett vizet a tálkába, és magokat is talált.

Tettünk-vettünk, csinosítottuk a kéglit, és az asztalos-
munka után kitakarítottunk. Aztán hármásban Robival le-
mentünk fürödni, mert elég koszosak, porosak voltunk.
Persze textil nélkül. Nem izgatott, hogy Robi meztelenül
látja a csajomat. Az én csajom. A kukink látványa sem izga-
tott, mert szerintem tök egyforma volt, úgyhogy nem lehe-
tett gáz, ha Dorte összehasonlítja. De Dorte nem hasonlítja-
tott. Oda sem figyelt. Lebegett, úszkált, lebukott, feljött,
mint egy delfin. Mi meg köröztünk körülötte, mint két éhes
cápa.

Elment az idő.

Mikor felmentünk a lépcsőn, csak Joe-t találtuk a bunker
előtt. Cigizett.

– Szókratésznek el kellett mennie – mondta. – Üdvözöl
benneteket, és köszöni a segítséget.

– Mi köszönjük neki – mondta Dorte. – Nekünk is barátunk Saraghina, nem csak neki.

– Na jó! – nevetett Joe. – Akkor köszönjük meg egymásnak.

Indulni kellett volna ebédelni.

Bementünk a bunkerbe még egyszer megnézni, hogy minden rendben van-e. És azt hiszem, Dorte el akart búcsúzni legalább a helytől, ha már a barátnőjétől nem búcsúzhattott.

Robi kint maradt, kért egy cigit Joe-tól, mert néha ő is elszív egyet-egyed, ami nagy baromság meg tudórak, de az ő dolga.

Bent a bunkerben csend volt és jó hűvös. Jó hűvös csend. Mintha lent úszkálnánk az öböl mélyén. Lent a tökéletes csendben, csak víz nélkül. Minden a helyére került: a szekrény, a fotel, az asztal, a székek, a tévé, a kalitka, a matrac, a konzervek meg a tűzhely és a gázpalack is.

Ez tetszeni fog Saraghinának. Már persze ha ki tud szabadulni a rácsok mögül. Amiben, mondjuk, én egyáltalán nem voltam annyira biztos, mint a „fiúk” meg Dorte. Egy ilyen intézetben, amiben agyi sérültek meg örültek is laknak, nemcsak rácsok vannak az ablakokon, hanem szögesdrótok a kerítésen, meg ápolók és pisztolyos biztonságiak, gondolom. Saraghina pedig nem az a kiséger, aki kibújik egy lyukon. De ezt nem mondtam. Még azt gondolnák, hogy túl óvatos, aggódó meg bizalmatlan vagyok. Mert egyébként persze az vagyok.

Dorte lefeküdt a matracra, amit Saraghina egyik nagy bordó pokróca takart. Hasra feküdt, széttette a kezét, szinte átölelte a pokrócot, és az orrán lassan beszívta a levegőt, mintha a barátnője illatát akarta volna érezni.

Aztán a hátára fordult, odébb húzódott, és rám mosolygott.

Csak pislogtam.

Nem mertem érteni.

Hív? Hív!

Leereszkedtem mellé, néztem, néztem, ahogy azon az első napon is az étteremben teljesen elveszve a szemében, a tekintetében. Aztán hozzám bújt, és feküdtünk szorosan összetekeredve pólóban, gatyában. Feküdtünk mozdulatlanul, és csókolóztunk.

Sajnos az egyik fülem állandóan kifelé kagylózott, hogy mit csinál Joe meg a bátyám, és mikor akarnak bejönni esetleg, mert én ilyen vagyok, hiába, az ember még akkor is nehezen változik, ha éppen ájultra csókolja a szerelme.

Aztán meghallottam Joe hangját. A lőrésen át beszólt.

– Mennem kell. Hi! Majd találkozunk talán.

És aztán a bátyám is bekiáltott ugyanúgy.

– Anyának megmondom, hogy nudiztok, és ott esztek valamit. De vacsira gyertek le! Csá!

Azt akartam mondani, hogy „Kösz!”, de nem bírtam kiszakadni Dorte ajkai közül. Úgy éreztem, hogy ha akár egy pillanatra is elhagyom a száját, ezt a mély és forró kutat, darabokra törik a varázslat, és soha többé nem folytatható. Még hallottam, hogy Joe meg Robi beszélgetve, nevetgélve távolodnak, aztán a kinti világból már nem szivárgott be semmi hang.

A HATODIK NAP DÉLUTÁNJA

életem addigi legizgalmasabb, legboldogabb, legtökéletesebb, legszerelmesebb, legtanulságosabb és legkielégítőbb délutánja.

Kezem Dorte pólója alatt a hátára csúszott. A tenyerem bőre apró kis lélegző nyílásait, láthatatlan pórusait is érzékelt (vagy a háta is borsódzott tőlem, nem tudom), majd ujjaim a gerinc finom kidudorodásain csusszantak végig óvatosan. Eközben nyelvünk érzékelőbimbói (drága Lenke nyanya, de jó, hogy ezt megtanítottad!) már ismerősként tapogatták egymást, és járták végig a gyönyör első útjait a fogak peremén. (A pillanat törtrésze alatt felvillant bennem, hogy fogat kellett volna mosnom, vagy legalább sóval bedörzsölni meg leöblíteni, de most már mindegy. Egyébként is: ki gondolta, hogy így alakul? Reméltem, de nem tudtam. Mellesleg Dorte szájának sós íze volt. Remélhetőleg az enyémenk is. A tenger íze.)

És akkor az élvezet lázában (mert tény: tűzforrónak éreztem magamat meg őt is) eszembe jutott egy idézet: „sok van, mi csodálatos, de a szerelemnél nincs semmi csodálatosabb.” Igen, emlékeztem, ezt valaki írta, valaki híres író, tanultuk. Lehet, hogy éppen egy görög?

Nem tudtam koncentrálni. Naná, hogy nem!

Dorte hirtelen elszakította tőlem a száját, és vad mozdulattal, ami igazán nem jellemző rá meg a skandinávokra úgy általában, lerántotta a pólóját, aztán a fejemen át letépte az enyémet is. Majdnem a fülemmel együtt.

Ez egy kicsit meglepett. Láttam ilyesmit filmen, de engem lány még nem vetkőztetett. Mondjuk, én sem vetkőztem le magamtól szexuális célzattal, mert tánc közben a bulin, vagy mínusz tíz fok alatt a kapualjunkban, ahol csokolóztam ezzel-azzal, erre nem került sor.

Egyébként: kár. Jó érzés, ha a másik vetkőztet ebben a szituban. Utoljára anyám rántotta le így a pólómat tíz éve, amikor négy krémes után lehánytam magam. Az, mondjuk, nem volt ennyire kellemes.

Dorte meztelen felsőtesttel hozzám tapadt, átölelt, újra megcsókolt, aztán a fejemet a melléhez szorította. Tudtam, mit akar. A titokban megnézett pornófilmek tanulságai nem múltak el olyan nyomtalanul, mint a kémia- és fizikatételek. Finoman csókolgattam a mellét, amely titkos reményeim szerint egyszer majd gyermekeink táplálását szolgálja, és aztán a számba vettem a kis világosbarna bimbót. Lassan szopogatni kezdtem, amitől olyan merevedésem támadt, hogy ha bokszeralsó van rajtam, és nem egy lenge, bő fürdőgatyta, akkor vagy a szövetet szakítom ki, vagy a kukim törik el. Dorte, aki már a pólómentesítés után óvatosan a lábai közé vette a bal lábamat, és így combjával a fütyimre simult, észlelte a dinamikus méretváltozást. Mosolyogva lehajolt a számhoz, megcsókolt, aztán lejjebb csúszott, és a gatyám a derekamnál kétoldalt megragadva kezdte lehúzni.

Ezt már nem hagyhattam. Nem tudom, miért, de képtelen voltam elviselni, hogy egy lány vegye le a nacimat.

Lehet, hogy Dániában ez a trendi, de nálunk a fiúk maguk húzzák le, az tuti.

Vagy nem...? Mindenesetre megragadtam a gatyámat, és segítettem Dorténak.

Furcsa volt, mert valami szégyenérzet átfutott rajtam, ahogy kibukkant a dákóm. (Egyszer hokizás közben megmértem. Tizenhárom centi volt fullban. Hát ha most nem volt húsz, akkor egy se! De tizennégy biztosan.) Soha senkinek nem mondanám el, mit éreztem (mármint a szégyent), amikor kipattant a gatyából, mert mindenki kiröhögne. A szerelmemmel vagyok. A szerelmemmel, aki már többször látott meztelenül. Igaz, hogy nem szex közben, hanem a nudin meg az öbölben, de akkor sem pirulhatok előtte.

Nem! Nem!

De igen. Miért ne? Pirultam kicsit. Aztán egy pillanat múlva nagyon. Mert hirtelen, talán attól, hogy látja, vagy attól, hogy a keze hozzáért, nem tudtam visszatartani. Hiába kaptam fölé a tenyerem, minden csupa trutyis lett, és közben fejvesztve hörögtem, nyögtem. Szörnyű volt. Szörnyű jó, meg szörnyű ciki. Persze nem Dorténak, a dánnak.

– Semmi baj! – mosolygott rám, mikor látta a vergődésemet. – Jó volt? Az a fontos. Semmi baj. – És amikor a tűzhányó befejezte, a pólómmal elkezdett törölgetni.

Én meg csak elfordítottam a fejemet, és beharaptam a számat, mert tényleg nem tudtam, hogy ilyenkor mit kell csinálni.

Bezzeg a pornófilmekben efféle baleset nem történik. Ott fél óráig reszelnek, és alig tudják befejezni. Barmok! Micsoda csalás!

Mikor Dorte befejezte a laza tisztogatást (na, ezt a pólót se veszem fel ma vacsorára, az tuti!), mellém feküdt.

– Az ilyesmi előfordul – mondta. – Pláne, ha nagyon felizgulsz. Veled még nem történt?

Megráztam a fejem.

– Drága Dávid! – bámult rám kedvesem szerelmesen. – Te még...? Te még szűz vagy? Te még nem voltál lánnyal?

– Még fiúval se! – morogtam, mert a humorom a halálban sem hagy el, remélem.

Dorte felkacagott, rám borult és megcsókolt.

Akkor esett le a tantusz. Mi van? Azt kérdezi, hogy én szűz vagyok-e, és nevet?

Kissé eltoltam magamtól.

– Te már...? Te nem vagy szűz?

– Nem, drágám, nem – mosolygott, és visszahajolt, hogy megcsókoljon.

Hagytam, de valahogy görcsöt kapott a lelkem.

Nem szűz? Az agyam kattogott: de hiszen akkor már együtt volt valakivel. Nyilván a szerelmével. Ki mással? Egy Dorte...! Igen a krapekjával, aki talán most is Koppenhágában várja. De akkor meg mit akar itt velem? Miért mutatja, hogy totál rám van kattanva? Csak dugni akar? Egy világ omlott össze bennem.

Lanyha csókomból megérezhette a lelki görcsöt, mert fel emelte a fejét.

– Mi baj?

– És ki...? – kérdeztem, de valami megakadt a torkomon, köhécselnem kellett. – Ki volt az?

– Ki ki volt?! – kérdezte értetlenül, és összeráncolta a homlokát. – Azt kérdezed, kivel voltam először? Ez téma?

Tudni akard? Akkor megmondom. Lasse Jorgensennel. Jó haver. Semmi több. Csak nem gond?

– Nem, dehogy! – dadogtam. – Ha csak haver...! – És magamhoz húztam Dortét, mert felfogtam, hogy mekkora barom vagyok.

Ekkora barmot a világ még nem látott.

Hát mit érdekel engem Lasse Jorgensen, meg a szerelmem szüzessége?

Hát miért kell nekem mindig ilyen görcsös, gátlásos hülyének lenni? És pláne akkor, amikor mellettem fekszik a világ legcsodálatosabb csaja, aki engem szeret, egyértelműen engem szeret minden mozdulatával, szavával, és nem Lasse Jorgensent vagy Mads Mikkelsent, aki kurva jó pasi, egy filmben láttam.

Csókoltam vadul, a száját, a mellét, a testét, és húztam le kis piros nadrágját (ő bezzeg hagyta!), hogy megérinthessem azt a gyönyörű eleven kagylót, amit már olyan jól ismertem, de nem ilyen közlelről, és nem ilyen szituban.

Éreztem, ahogy felizgul ő is, nehezebben vette a levegőt, beharapta az alsó ajkát, és amikor megérintettem ott lent, éreztem, milyen nedves, milyen forró.

Érintettem, tapiztam én már puncit, nem Dortée volt az első. Például a szomszéd Dóriét a bugyiján keresztül, meg a Liliét élesben, mikor nálunk aludt egyszer, és csak hálóing volt rajta. De akkor még gyerekek voltunk. Lili puncija még olyan csupasz volt, mint egy sárgabarack. És egészen száraz.

Próbálkoztam lent, nem tudtam, mi a jó neki, gondoltam, ha az ujjam bedugom a nedves részbe, az okés, mert az ujjam olyan, mint egy vékony füttyi. Dorte azonban lenyúlt,

megfogta a kezem, és a mutatóujjamat a puncikagyló tetejére rakta, megmozgatta, s megéreztem valamit.

Aha! – gyúlt ki a százas égő a fejemben. – Hát persze! A csikó! Vagyis csikló. Erről már olvastam! Meg láttam is videón, ahogy ujjazzák vagy nyelvvvel izgatják.

De hogy így odatette az ujjamat, az csodálatos volt! Hogy ennyire szeret, ennyire bizalmas, és közel vagyunk egymáshoz.

Ez az egész, az ő mozdulata, meg annak a kis pöcöknek az érintése engem is felizgatott. Éreztem, a kukim éledezni kezd, keményedik, merevedik. Azt nem mondom, hogy elérte a versenyhosszúságát, de jó úton voltunk. És kezdett minden nagyon jó lenni belül bennem is. Boldogság töltött el. Tudtam, többet tanultam fél óra alatt a szexről, mint nyolc év alatt matekból.

Dorte egyre nehezebben és nehezebben vette a levegőt, aztán egy nagyot sikkantott, meg még egyet, még egyet, egy halkabbat, s végül puhán elemelte a kezemet, és a combjait összeszorítva hasra dőlt mellettem. A szemét becsukta, az arca feszült volt, de boldog.

Talán hagyni kellett volna még, hogy ellazuljon, de nem bírtam ellenállni a vágyamnak. Rávetettem magam örömben, és csókoltam a vállát, a hátát, a derekát, a fenekét, a combját, a lábát, és nem érdekelt, hogy mezítláb jött fel ő is a tengertől, és a talpa homokos volt. Totál beindultam. Meg tudtam volna enni az egész csajt nyersen, köret és saláta nélkül, hogy egészen az enyém legyen.

Dorte megfordult, két kézzel megfogta a fejem, és magához húzott.

– Köszönöm – mondta.

– Én köszönöm – suttogtam, és olyan merev voltam már, hogy fájt.

– Ó! – kiáltott fel, amikor megérezte, hogy egy bőrrel bevont bot át akarja döfni a combját.

Aztán a fülembe súgta, hogy „Várj!”, és felugrott.

Nem értettem. Majd felrobbanok, már nem vagyok magamnál, és neki most jut eszébe valami? Megéhezett? Szomjas? Vagy pisilnie kell?

Kissé ideges lettem, talán dühös is, úgy néztem utána. De persze rögtön lehiggadtam (már amennyire lövésre kész kukival le lehet higgadni), amikor láttam, hogy kihúzza a kis szekrény fiókját, és kivesz valamit.

Hát persze! A gumi! Én is láttam, hogy ott van, mikor Joe meg Szókratész a szekrényel elkészült, és Dorte szépen visszapakolta a helyükre a cuccokat. Láttam, hogy több dobozzal is van, a feliratokat megismerem.

Kettőt hozott, egy kéket meg egy sárgát, és amikor játékból kimeresztettem a szemem, hogy minek kettő, csak nevetett:

– Tartalék! – mondta. – Még kellhet.

Az egyik kis műanyag tasakot ügyesen kinyitotta, és kivette az óvszert. Persze, láttam már ilyet eleget, mikor a sráccokkal baromkodtunk. A kezemben is volt. Régebben felfújtuk lufinak, vagy megtöltöttük vízzel. De még sose húztam fel. Minek húztam volna? A füttyi nem topmodell, hogy felpróbáljuk rá a gumiruhákat. Gondoltam, nem nagy ügy. Láttam filmet róla.

Nyúltam az óvszerért, de Dorte nem adta.

– Majd én! – mondta, és a kukim fölé hajolva felhúzta rá a gumit úgy, hogy felül két ujjal összecsiszpentette azt

a szűkebb hólyagot, ahova nyilván az anyag nagyobb része megy, és aztán óvatosan lehengergette a gumit a kukim tövéig. Mit mondjak? Nagyon profin csinálta. Ez persze egy másodpercre gondolkodóba ejtett (honnan tudja ilyen jól?), de szerencsére a hülye gondolatokra nem volt erőm.

Mert őrült izgató volt, amit csinált. Azt hittem, megint eldurranok, mint egy ünnepi ágyúlövés Londonban, mikor megszületik a trónörökös, vagy valami.

Dorte megérezhette, mert igyekezett úgy felhúzni a gumit, hogy a kezével ne érjen a kukimhoz.

Szörnyen be voltam indulva.

A technikai szünet után lerántottam magamhoz, és csókoltam a száját, mint egy őrült, miközben megpróbáltam magam alá gyúrni a testét, legyúrni és fölé borulni, a lándzsámra szúrni, ahogy az ösztönöm kívánta. De az az igazság, már azt sem tudtam, mit csinálok. A lábam összegabalyodott a pokróccal, a kezem meg a combja szorításába került valahogy.

– Várj! – súgta, és jobb kézzel a mellemre tenyerelt. – Várj! Hova rohansz?

Feküdtem a hátamon, remegtem, és hagytam, hogy tegyen velem, amit akar.

Fojtson meg, szúrjon le, vagy kössön ki, ahogy egy hülye thrillerben láttam.

De nem ölt meg, csak fölém térdelt, aztán lenyúlt, óvatosan megfogta a fütyimet, és lassan bevezette a nedves, meleg, csodálatosan síkos részbe. Az élet nyílásába.

– Ne siess! – remegett a hangja. – Ne siessünk! – És megmozdult felettem.

Lassan mozgott rajtam, és amikor fel akartam gyorsítani az eseményeket, mert a dákóm már a happy endre hajtott ezerral, Dorte lefogott, lenyomott. Csak ő mozoghatott, és ahogy emelkedett, ereszkedett, megmozdult fölöttem a bunker, megmozdult a tenger, és az egész világegyetem mozgott, rengett velem, velünk, és száguldott a sötét lyukba.

Szorítottam a derekát, markoltam a fenekét, a combját, és amikor fölém borult, csókoltam, ahol értem. Nyögtem, vergődtem alatta, és már majdnem ismét ellöttem az összes muníciómat, amikor hirtelen leszakította magát rólam (ezt tényleg nem tudom másképpen megfogalmazni!), a hátára fordulva magára húzott, a lábait széttárta, és én fölé bukva újra behatoltam a gyönyör birodalmába, hogy költőien fejezzem ki magam.

Most már én fogtam meg a kukimat óvatosan, hogy le ne jöjjön a gumi, és én csúsztatam be egyedül! Nem kellett segítség.

Bedugtam, remegtem, de mégis vártam egy pillanatot. Vártam, mert rettenetesen fel voltam izgulva, és nem akartam eldurranni. Azt akartam, hogy neki is jó legyen. Mert nekem se lett volna olyan jó, ha neki nem olyan jó. Aztán megmozdult, mert már ő is akarta, és ettől kezdve együtt szabtuk meg a ritmust, azt a ritmust, ami neki is jó volt, meg nekem is jó volt. De már nem nagyon tudtam, mit csinálok, és hogyan csinálom, mert teljesen elvesztettem a fejem, ahogy talán ő is. Kapkodta a levegőt, és csak azt ismételte, hogy: Gyere! Gyere! Gyere! – miközben abszolút ott voltam felette, vele, benne...! És még mondott csúnyábbat is, de nagyon szépen.

Amikor szétrobbantam, mert másképp nem tudom megfogalmazni, mi történt, és hörögtem, mint egy haldokló vadállat a dzsungelben, meghallottam a sikoltását, a sikoltásait.

Megérkeztünk. A rakéta leereszkedett a Marsra. Körülöttünk csend, nyugalom, béke. Kiszállás.

Rábuktam, megcsókoltam csukott szemét, a nyakát, a mellét, és óvatosan kihúztam a kukimat, mert vésszesen töpörödött, és félttem, hogy ha a gumicum bent reked, kifolyik belőle a sok millió kis mandró. Hát az most nem hiányzott. Aztán a fütyimről levettem az alkalmi ruhácskáját, ledobtam a matrac mellé, és a kukimat a pólómba töröltem. Annak már mindegy. Mármint a pólónak.

Feküdtünk egymás mellett mozdulatlanul, és néztünk egymás szemébe. Néztünk, ahogy ott az ebédlőben az első nap, az első órában, amikor megláttuk egymást. Néztük egymást, és szavak nélkül beszélgettünk. Persze nem a megismerkedésről, mint az első napon, hanem többről. Sokkal többről.

Az én tekintetem azt mondta, hogy szeretlek.

Az ő pillantása azt, hogy én is szeretlek.

Az enyém azt mondta, hogy mindig veled akarok élni.

Az övé azt, hogy én is, de még túl fiatalok vagyunk.

Az én tekintetem erre azt mondta, hogy igen, fiatalok, de már nem gyerekek.

Akkor Dorte megcsókolt. Lassan, hosszan csókolt, és úgy éreztem magam, mint az öbölben, amikor elmerültünk a tenger átlátszó vizében a halak között, elvegyültünk a természettel, részei lettünk a szerelmes mindenségnek, a mindenség szerelmének.

Aztán csak feküdtünk, feje a mellemen hevert, és amikor kinyitottam a szemem, a lőrésen éppen bevilágított a nap.

Te jó ég! Átaludtuk az egész délutánt. Tuti, hogy elmúlt hat óra. Mit mondok anyának?

Ezek a gondolatok cikáztak tompa agyamban, míg le nem pillantottam Dortéra.

Gyönyörű volt! Még sohasem volt ennyire gyönyörű, pedig nonstop őrült szépnek láttam, mióta láttam.

Gyönyörű volt, és édesdeden aludt. A szája szélén kicsordult a nyál.

Elöntött az öröm.

Mit érdekel engem az alkony, a vacsora vagy anya cirksza?

Életem legboldogabb napja ez!

A legboldogabb és a legborzasztóbb. A legborzasztóbb, mert holnap elmegy, elrepül, kiszakad belőlem a testem legjobb része.

Dorte megérezhette a lelkemben dülő vihart, mert kinyitotta a szemét. Kinyitotta a szemét, és rám mosolygott. Kedvesen, biztatóan, szerelmesen mosolygott, mert látta, hogy remeg a szám, és könnyek gyúlnak a szemembe.

Papa azt mondta, ne higgyek azoknak, akik azt állítják, hogy egy férfi nem sírhat. Sírhat. Néha sírnia is kell. Mert ha nem sírja ki magát, amikor kell, belebetegedhet. Úgy-hogy én nem szégyelltem, hogy sírok. Pontosabban, mások előtt szégyelltem volna, de Dorte előtt nem.

Nézett, mosolygott, és tudta, miért sírok.

És persze megint neki lett igaza.

Szükség volt a második gumira is.

HATODIK NAP ESTE

fürdünk egyet utoljára, aztán, sajnos, el kell játszani Ádám és Éva történetét a paradicsomban, de minden jó, ha jó a vége, pláne, ha még nincs is vége.

Nyolc óra volt, mire rendet raktam a bunkerben, miközben Dorte lement a vízhez kimosni a pólómat. Mikor feljött, imádkoztunk Saraghina házi oltáránál, kicsit játékból, kicsit komolyan, és a lassan tengerbe merülő nap alkonyi fényében elindultunk lefelé a partra fürödni egy utolsót együtt, búcsúzóul és meztelenül. Tudtuk, a szüleink oltári nagy cirkuszt rendeznek majd, de ezen csak nevtünk. Nincs az a cirkusz, nincs az a büntetés, ami visszatarthatott volna minket közös örömeinktől.

Meg-megállva, ölelkezve, csókolózva elsétáltunk a nudista strandig, ahol először láttuk egymást úgy, ahogy a gödi nagy szerint Isten megteremtett bennünket.

Persze már nem volt a nudin senki.

Ledobtuk a ruhánkat, én a gatyát, és berohantunk a vízbe. Kicsit hancúroztunk, csapkodtunk az egyre sötétebb ég alatt, de annyira hiányzott Dorte teste, az érintése, és talán én is annyira hiányoztam neki, hogy össze kellett kapaszkodni, egymáshoz tapadni, és úgy lebegni.

– Most már valóban menni kell, mert keresni fognak min-
ket – mondtam. – De ha holnap reggel korán leszöksz, még
indulás előtt...

– Nem lehet – mondta Dorte. – Fél hétre jön a taxi, nyolc
tízíg be kell csekkolni a reptéren. Ha fent vagy, hívj fél ki-
lenc előtt.

– Nem hívlak – mondtam. – Egyébként se tudom a szá-
modat. Még nem adtad meg.

– Mondom...

– Nem! Hatra felmegyek hozzátok, segíték bepakolni, és
kimegyek veled a reptérre. Majd útközben bevésem a szá-
modat. Beférek a taxiba, nem?

– Kijönnél?

– Micsoda kérdés?

– És hogy jössz vissza?

– Gyalog, négykézláb, hason csúszva, nem mindegy?
Vagy elrepülök veletek én is.

– Oké! – nevetett Dorte. – Ezért a mondatért kapsz egy
csókot.

– Egyet? – kérdeztem, és csókolóztunk, amitől persze
újabb merevedésem lett, és a többi már kitalálható.

Aztán kimentünk a vízből. Kimentünk, és nem találtuk
a cuccunkat. Pontosan tudtam, hova tettük le. Az ilyesmire
én nagyon figyelek. Ezt anyámtól örököltem. Ő az aggódás
világbajnoka, én meg az ő fia vagyok.

– Valaki elvitte – mondta ki Dorte a gondolatomat, és
kuncogott.

– Jó vicc! – morogtam, és nem volt kedvem kuncogni.

Pucéron bemenni az üdülőbe nem az én stílusom.

– Ki volt az a barom...? – morogtam. – Nagyon vicces...

És persze a két kis német farok meg az orosz *pikula* jutottak eszembe. Idióták!

Dühöngeni azonban nem volt idő, mert Dorte már indult, a kezemnél fogva húzott maga után, miközben gyönyörű vizes testén megcsillantak a kósza fények.

A nudit körülvevő dombra fel meg le, és a parkban nem volt gond, mert már nem járt arra senki, de az üdülőt úgy kivilágították, mintha most ünnepeznék a karácsonyt meg a szilvesztert együtt.

A főbejáraton tutira nem sétálhatunk be, mert holnapra a világ médiája tele lenne a fotónkkal, ahogy a cirádás porta előtt meresztem a kukimat.

Hátul se mehetünk be, mert a lépcső az előtérbe vezet, és biztos a lebukás.

Ha Gambó, mondjuk, kint ülne a lépcsőn...!

És mit ad isten...! Bár így vinném el az eurojackpotot! Ott ült.

– Psssz! Psssz! Gambó! – sziszegtem egy bokor mögül, ahol Dorteval álldogáltunk. – Itt vagyunk.

Fekete barátom felnézett, pillantásával végigsúrolta a zöldet, és nyilván meglátott belőlünk valamit, mert intett.

– Mizújs, haver? Bújócskázol? Kicsit lekésted a vacsorát. Mi történt?

– Majd elmondom – mondtam hangosabban. – Csak hozz valami cuccot, gatyát, pólót. Dorte is itt van.

– Hi, Gambó! – mondta Dorte.

Gambó egy pillanat alatt felfogta, mi az ábra. Órült intelligens a barom. Röhögni kezdett. Tudta, hogy miért nem bújunk elő.

– Király! – vihogott. – Hát ez király! Nudizunk, a cuccot meg lenyúlták?

– Figyelj, Gambó! – mondtam most már kissé dühösen. – Legyél jó haver, és ne rajtunk szórakozz! Hozz valamit!

A haver még röhögcsélt kicsit, aztán felállt és bement.

Egy törülközőt meg egy óriási pólót hozott. A póló csak Mohammedé lehetett.

Gambó megállt a lépcső alján, és felénk nyújtotta.

– Itt van. Aztán majd kérem vissza.

– Hülye! – jegyeztem meg kedvesen. – Mi lenne, ha ide-dobnád?

Gambó röhögött, és dobta. Nem volt ő rossz gyerek, csak szerette ugratni, akiket lehetett. Őt ugyanis egy életen át ugráltatta a világ. Így, hogy ő is cikizhetett, ő is felül lehetett egy kicsit, úgy érezte, valamit visszaad a világnak, azaz pillanatnyilag nekünk. Magamra tekertem a törülközőt, Dorte felvette a pólót, ami a térdéig ért, és előmáztunk.

– Kösz, Gambó! – mondtam, és köszöntünk: ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, bokszt-bokszt, tenyér simít.

– Jó volt? – kérdezte Gambó azon a nyugodt, biztonságos, baráti hangján, amiért megkedveltem.

– Jó! – mondta Dorte. – Nagyon jó! – És csillogott a szeme.

– Akkor jó! – mondta Gambó, és visszaült a lépcsőre.

– Holnap találkozunk – szorítottam meg a vállát, miközben bementünk az ajtón. – Majd hozom a cuccot.

– Holnap szabadnapos vagyok. Nyolckor elhúzóok a csajomhoz. Nekem is kell egy kis öröm.

– Naná! – mondtam. – Akkor majd este. Vagy holnapután.

Szerencsére az előtérben nem volt senki, csak a portás, aki már látott esti fürdőzőket hazatérni. Mindenki az idióta tévét nézte vagy a kütyűjét nyomogatta. Nem tudják ezek, mi a jó.

Felsiettünk az emeletre, de annyira nem volt sürgős, hogy ne álljunk meg a lépcsőfordulókban csókolózni. Persze megint ágaskodni kezdett a kis hamis, és csúszott lefelé a törülköző, de Dorte puhán eltolt magától.

– Nem, kedvesem, itt nem lehet. Ne légy mohó! Bárki jöhet. Vége a bulinak. Csillapítsd le a kis kuktát. Ma már nem főzünk. Majd bepótoljuk. Hidd el, mindent bepótolunk majd.

El akartam hinni neki, hogy mindent bepótolhatunk majd, de összeszorult a torkom. Különösen, mikor utoljára megcsókolt az ajtajuk előtt, és bement. Lehet, hogy ez volt az utolsó csókunk?

Majdnem utánarohantam.

De nem lehetett.

Vártam egy kicsit, amíg lekókad a kis kíváncsi, nehogy rajtam röhögjön a bátyám meg apa egész este, aztán kinyitottam az ajtónkat: jöjjön, aminek jönnie kell.

Jött.

– Meg akarsz őrjíteni...? – kezdte anya. – Már szólni akartunk a rendőröknek...! Te nem vagy normális! Az életben nem jöhetsz el velünk még egyszer nyaralni! Majd ülhetsz a Papával otthon! Mi ez a törülköző? Hol a holmid? Mi az, hogy ellopták? Nudzás befejezve! A legszívesebben holnap hazautaznék, ha nem volnánk befizetve még egy hétre! De ezt nem úszod meg. Holnaptól velünk leszel, vagy nem mégy sehova.

– Reggel kikísérem Dorte-t a repülőtérre – mondtam én, hülye, mire anyám dühében persze lecsapott rá.

– Dorte törölve. Elég volt. Az egész üdülő a ti kis *lamúrotokról* meg pucérkodásokról fecseg. Még nem vagy tizenöt éves. Fogd vissza magad. Ráérsz a csajok után rohángálni a repülőtérre két-három év múlva. Még csak az kell, hogy...!

Anya nem fejezte be a mondatot, aminek az lehetett volna a vége, amennyire őt ismerem, hogy „felcsinálsz, aztán megnézheted magad”. Vagy az, hogy „kapsz egy fertőzést, amit életed végéig cipelhetsz”. De egyik variációt se mondta.

Nem szóltam semmit, mert halálbiztosan tudtam, hogy reggel akár meg is ölhet, nem tud visszatartani.

Tudott.

A HETEDIK NAP

rosszul kezdődik, de aztán kiderül, hogy a bátyám jó testvér, Gambó valódi barát, Dorte szeret, az apámnak van esze, és anyámnak szíve.

Egyedül aludtam a szobánkban, mert a bátyám a nappaliban durmol, miután általában éjfélig nézi a tévét

a heverőről, ha nem hajnalig, és többnyire ott is alszik el.

Mikor fél hatkor felkeltem, felöltöztem, és ki akartam lo-pakodni, nem nyílt az ajtó. Anya bezárta.

Nem hittem el. Pontosabban: nem bírtam elhinni, hogy az anyám, az édesanyám tizenöt éves koromban rám zárja az ajtót. Megpróbáltam kifeszíteni halkán, de nem ment. Ki-kukucskáltam a lyukon: benne volt a kulcs.

Öt percem volt, hogy eldöntsem: kiugrom az ablakon a negyedik emeletről, vagy dörömbölni és ordítani kezdek, amire nyilván az egész üdülő összefut, és oltári botrány lesz.

Az első lehetőséget töröltem, mert törött lábbal vagy nyakkal biztos, hogy nem kísérhettem volna ki Dortét a re-pülőtérre. A botrány pedig nem az én stílusom. És ezt anya tudta.

Azon gondolkodtam, hogy szabad-e utálnunk az anyánkat. Nos, akár szabad, akár nem, isten bocsássa meg, én most rettenetesen haragudtam rá.

Felhívhattam volna persze Dortét, ha tudom a számát. Ha tudom a számát! De nem tudtam. Nem tudtam, mert nem engedtem tegnap, hogy megmondja. Miért? Mert biz-tos voltam benne, hogy reggel kikísérem, és majd a taxiban bevésem.

Az a baj, hogy az ember sosem számít a legrosszabbra. Mindig azt hiszi, hogy holnap is jó idő lesz, meg olyan „hep-pibörszdéjtuju”, mint tegnap.

„Ha jót akarsz, számíts a rosszra!” Ez én mondtam, Dom-bai Dávid. Jegyezze meg, aki tudja!

Ültem törökülésben az ágyon, múltak a percek: most mennek le a taxihoz, most áll meg Dorte egy pillanatra,

hátha mégis megyek, most csordul ki a könny a szeméből, ahogy az enyémből is, most indul el az autó, most már a reptér közelében vannak, hat óra negyven, hat óra ötven, hat óra ötvenöt...

Soha többet nem állok szóba anyával. Soha nem bocsátja meg Dorte, hogy nem búcsúztam el tőle. És én sem bocsátom meg magamnak soha, hogy nem ugrok ki az ablakon. Bár amilyen lúzer vagyok, életben maradnék, megúsznám gerinctöréssel, aztán tekerhetnék toloszékben életem végéig.

Ültem, ültem, és azon gondolkodtam, hogy az öngyilkosságnak melyik másik, kevésbé kockázatos, és jelenleg elérhető módját válasszam. Kötél, áram, vagy addig verjem a padlóba a fejem, míg szét nem megy, mint egy rothadt alma. Ez lett volna anya igazi büntetése. Sírt volna élete végéig. „Drága kisleány! Én okoztam a halálokat! Nagy az én bűnöm! Megver az isten!”

Én meg kísértettem volna álmában minden éjszaka:

„Húúúú! Húúúú! Ne síííírj, anyám! Megbocsátom, hogy nem értettél meg! Megbocsátom, hogy nem fogtad fel, milyen szerelmes vagyok! Hiszen csak az anyám vagy! Egy aggódó szülő! Egy idegen jobban együttérzett volna velem, mert nem arra gondol, hogy valami rossz történhet a kicsi fiacskájával, hanem arra, hogy valami nagyon jó történik vele!”

Te jó ég! – villant be. – Én is így fogok aggódni, ha szülő leszek? Ne már!

Így ültem ábrándképeket szőve, és dühöngve, miközben vártam, vártam, csodára vártam.

És megtörtént a csoda!

Kinyílt az ajtó, és a bátyám álmos pofával, ásítózva be-
tántorgott.

– Mi van? Nem még? – kérdezte, és ledőlt mellém az
ágyamra.

Aztán még hozzámorogta félálomban:

– Ne felejtse el az ajtót bezárni. És csókolom...

Ez bizony már több volt egy jó pontnál. Már mint amit
a bátyám szerzett. Ez az *eksön* már testvéri szeretet volt,
akármilyen patetikusan hangzik. Nehéz lesz visszaszeretni.

Kiosontam, bezártam kívülről a szobám ajtaját, és leléptem.
Hét óra elmúlt.

Dortéék már kint vannak a reptéren – gondoltam. – Egy
órán belül becsekkolnak.

Mit csináljak?

Teljesen bepánikoltam, miközben azt morogtam: „Nem
pánikolsz, Dombai! Nem pánikolsz!”

Taxit nem hívhatok, nincs zsozsóm.

Fussak odáig? Mire odaérek, már Németország felett su-
hannak.

Aztán felfénylett egy megoldás. Mert ugyebár mire való
a barát, ha nem arra, hogy az örületbe kergessük a kérése-
inkkel?

Lerohantam Gambóhoz, és zörgettem az ajtaján.

– Mi van? – nyitott ajtót. – Nem tudsz aludni?

Már randiképes ünnepi díszben volt: színes rövid ujjú
ing, fehér nadrág, barna szandál.

Nem hazudott. Ez tényleg a csajhoz készül, ahogy tegnap
mondta. (Tuti, hogy a naci alatt egy szűk bokszeralsó volt!
Jól látszott, mit akar előadni a premieren. Vagy begyűrt oda
valamit? Ügyes!)

– Gambó! – néztem rá úgy, hogy az egész lelkem a szememben legyen. – Gambó! – ismételtem meg nyomatékosan. – A barátom vagy?

– Nem! – mondta Gambó, mert olyan intelligens, hogy egy pillanat alatt átlátta, mi a gáz. – Ha azt akarod, hogy vigyelek Dorte után a repülőterre, akkor most a válaszem: nem! Nem vagyok a barátod!

Néztem a szemébe, és mélyeket lélegeztem, hogy el ne sírjam magam. Mégiscsak férfi vagyok! Már persze csak akkor, ha mindenkit férfinak neveznek, akinek fütyije van.

– A fene egyen meg, haver! – dühöngött Gambó, és ment a motoroszemüvegéért meg a sisakokért. – Tudod, mit szúrsz el most? Abimbola nigériai csaj! Yoruba, de testvér. Egy bombázó! Minimum száznyolcvan centi, és kilencven, hatvan, kilencven, ha tudod, mi az! (Tudtam: mell-, csípő-, derékméret.) Ezzel ma összejött volna minden. És talán még több is. Már kétszer álmodtam vele. Már kétszer megvolt álmodban. És ez szerelmes belém! Szerelmes a százhatvanöt centimbe! Tudod, ki volt utoljára szerelmes belém? Az anyám! Ezt nem fogod tudni visszaadni nekem soha. Na menjünk!

És mentünk.

– Figyelj, Gambó! – mondtam, miközben az észvesztően kanárisárga mocijához húztunk. – Vigyél el engem utána ahhoz a *Bimbó* lányhoz! Megmagyarázom neki, mi volt az ábra! Meg fogja érteni...

– Egy frászt vislek! Hogy lecsapd a kezemről a csinos kis fehér farkaddal? Majd én elmagyarázom neki, mi történt. Ha hisz nekem, szeret. Ha nem hisz, akkor meg úgyis mindegy, jobb, ha dob.

A robogó először nem akart beindulni.

– Látod? – morgott Gambó. – Donald se akar menni.

(Azt már tudtam, hogy a mocit nem a kacsáról nevezte el, hanem az amerikai elnökről, a színe miatt.)

Végül az aggkori végelgyengülésből kigyógyított benzinkecske mégis felköhögött, és elhörgött velünk.

Háromnegyed nyolc után öt perccel álltunk meg a reptér üvegfala előtt.

– Kösz, haver! – ugrottam le a motorról, ami persze az úton turmixszá rázta a tököm tartalmát. – Otthon találkozunk.

És futottam a bejárat felé.

– Megvárlok, kis hülye! – kiáltott utánam haragot mímelve Gambó, de már vigyorgott. – Csókold meg helyettem is! – És még volt képe hozzátenni: – Ahol akarja!

Felmutattam neki a középső ujjamat, és berohantam a váróba.

A check-in pultnál középhosszú sor állt. Dortét meg a szüleit nem láttam.

Már becsekkoltak?

Akkor itt a vége, fuss el véle, nincs búcsúzás, Dombai Dávid.

Megállt a szívem a rémülettől.

Bepillantottam a biztonsági ellenőrzéshez. Ott is hosszan kígyózó sor várakozott a kapu előtt. Mármint a detektoros kapu előtt, ami jelzi, ha az utasnál pisztoly, kés, bomba vagy fémpénz rejtőzik a ruciban.

Ott állt a Frank család.

Dorte apja már átment a kapun. Dorte anyja került volna sorra, amikor beordítottam, hogy: „Dorte! Dorte!” – pedig

egyáltalán nem vagyok egy nyilvánosan üvöltöző típus, az már kiderülhetett.

Mindenki engem nézett.

Dorte megfordult, aztán apát, anyát, cuccot, kaput ott-hagyva hozzám szaladt.

Nem hiszem, hogy olyan erővel öleltek már meg embert, mint ő engem.

Nem kaptam levegőt.

Hát igen, ez a karate! Vagy a szerelem?

– Azt hittem, már nem jössz – hüppögte.

– Nem hallottam a mobilt – hazudtam nyögve. – Bocs!

Most kezdjem el mesélni az anyámat?

Álltunk és sírtunk. A könnyeimen át felhomálylott, hogy mindenki áll, és néz minket, meg vigyorog. Még a biztonságiak meg a vámosok szeme is nevetett.

A görögök szeretnek örülni. Ez olyan déli szokás. Magyarország nem délen van.

Sírtam, és nem szégyelltem. Sírtam, és boldog voltam.

Dorte mamája odakiáltotta:

– Rendes vagy, Dávid. Örülök, hogy szeretitek egymást.

Hú, ez nagyon jólesett! Egy felnőtt, a szerelmem anyja azt mondja, hogy örül, mert a lányával szeretjük egymást? Először nem is bírtam felfogni, hogy ez mennyire kurva jó szöveg.

Dorte elhadarta a telefonszámát, amit abszolút nem tudtam megjegyezni az aktuális idegbajomban, és aztán a számra tapadt. Mély, nyelves, kétségbeesett csók volt, amiből az ember úgy szakad ki, mint egy újszülött a mamájából. Bár erről, igazság szerint, nincs emlékem.

Csók után Dorte rám nézett, és azt mondta:

– Szeress, Dávid! El ne felejts! Én szeretlek! – és visszahant a kapuhoz.

Néztem őket, és láttam, ahogy átmennek a detektoron, majd ahogy Dortét visszaküldik, mert rajta maradt a fémcattos öve, és láttam, ahogy felém pillant, miközben leveszi.

Tudtam, mire gondol. Én is arra gondoltam.

Aztán eltűntek egy ajtó mögött, én meg gyorsan letöröltem a pofámról a könnyek nyomát.

Gambó kint várt, ahogy ígérte.

„Barátság, szerelem! E kettő kell nekem.”

Vagy nem így írta Petőfi? Mindegy. Én így írom.

Háromnegyed kilencre hazaértünk.

Gambó ment a csajhoz, én meg belestem az ebédlőbe.

Anyáék már a svédasztal körül kergették a többieket, de a bratyómat nem láttam.

– Mi a pipa? – motyogtam, ahogy Papa szokta. – Nem engedték ki? Vagyis engem nem engedtek ki?

A portához húztam. Egy fekete hajú, alacsony görög csaj állt a pultnál. Az ütközői Pestig toltak volna, ha nekem jön. Szimpibb volt, mint Christina, de messze nem olyan csinos. Ugyanakkor mosolygott. Mért van az, hogy az átlagcsajok kedvesebbek?

– Bocs! – mosolyogtam rá vissza a legszebb kanvignyorrall, ami tőlem telik. – Gyönyörű a hajad!

– Kösz! – mondta a csaj, és beleolvadt a cipőjébe.

– Tudnál segíteni? A tesóm lement a strandra, és elvitte a kulcsot. Nem tudok bemenni a telómért a szobába, pedig egy fontos hívást várok, mert a nagyikám beteg. Négyszáz-tíz.

A csaj már adta is a pótkulcsot.

Nem szeretem a hazugságot. Nem tudom, miért kell rákényszeríteni az embert. De ha simán elkértem volna a pótkulcsot, még egy óra múlva is ott drámáznék a pultnál.

Nyitottam a szobám ajtaját. Robi az ágyon hevert, és olvasott.

– Mi van? – bámultam rá. – Anya nem engedett ki?

– Beszölt, hogy megjött-e már az eszem, vagyis az eszed, mert megyünk reggelizni. Mondtam, hogy „nem jött meg az eszem, és szarok a reggelire”. Igyekeztem a te idióta stílusodban üvölni.

– De hülye vagy! – röhögtem, mert tutira tudtam, hogy a „szarok a reggelire” szövegre anya berágott, és ezért nem nyitotta ki az ajtót.

Vannak előnyei, ha az ember jobban ismeri a szüleit, mint a szülei őt.

Mentünk falni.

Mikor anya meglátta Robit, felcsattant:

– Hol voltál? Már téged is kajtatni kell? Azt hittük, lejöttél előbb. És mért engedted ki a szemtelen, pimasz öcsédet? Ha jól hallottam a durva beszólását, őt nem érdekli a reggeli.

– Bocs, anya! – szóltam közbe. – Szuper nagy bocsánatot kérek a tegnapiért, meg a maiért is. Elment egy lány, akit szeretek, és ettől voltam kiborulva. Ennyi!

– Ezt értem, értem... – dadogott anya –, de akkor is...!

Apa anya karjára tette a kezét, és halkán csak annyit mondott:

– Edit, kérlek, zárjuk le ezt a témát most! Együnk! Jó étvágyat!

És ettünk.

Délutánra anyával történt valami. Történnie kellett vele vagy benne valaminek, mert elmondta nekem, hol volt két hónapig, amíg nem volt velünk.

Nem tudom, miért éppen most mondta el, és nem tudom, miért csak nekem mondta el.

Apa és Robi lementek pingpongozni, én meg kint olvastam az erkélyen a napernyő alatt.

Anya fürdőruhában, szemén napszemüveggel a nyugágyon feküdt. Napozott.

Anyát mindig csinosnak láttam. Szerintem nagyon csinos, csak a bőre petyhüdt kicsit a karján, a hasán, a combján meg máshol. És a melle már nem olyan, mint a régi fényképeken, amikor Robival még nem voltunk. Majdnem olyan, de mégsem.

– Az első szerelem... nagyon fontos – szólalt meg hirtelen halkán, mintha csak magának beszélne.

Becsuktam a könyvet, amit olvastam.

– Az első szerelem nagyon fontos – ismételte meg, és levette a napszemüvegét. – Olyan, mint az első szó, amit ki mond a baba. Vagy az első lépés, amit megtesz. Utána még számtalan szót mondhat, és számtalan lépést tehet, de az elsőre emlékszik a család. Az én első szerelmem az osztálytársam volt. Az egyik osztálytársam... Csak azért mesélem el, mert Papa mondta, kérdezted tőle, hol voltam két hónapig, amikor nem voltam veletek. Ő nem válaszolt neked. Azt mondta, ez az én dolgom. Az a helyzet, kisfiam, hogy vele voltam. Az első szerelmemmel voltam. Azt hittem, újra ugyanolyan lángoló, ugyanolyan vulkánkitörés lehet minden, mint akkor, az érettségi előtt. Butaság volt. Pedig ő

igyekezett, mindent megtett, szeretett, de ti rettenetesen hiányoztatok. Apa is. Hiszen őt is szerettem... Ha nem is úgy... Csak sírtam és sírtam két hónapig. Nem tudtam abahagyni. Orvoshoz mentünk, injekciókat kaptam. Aztán hazajöttem. Ne haragudj!

Letettem a könyvet az ölemből, odatérdeltem anya mellé, átöleltem a derekát, és az ölébe hajtottam a fejemet. Anya előrehajolt, és a tarkómhoz szorította az arcát. Újra úgy öleltük egymást, mint kicsi koromban régen.

Még mindig nagyon erős volt a nap. Szinte égetett. Nem tudom, anya hogy bírta.

AZ UTOLSÓ HÉTEN

vágyakozva nézzük egymást Dortéval, miközben a bátyám nagyon maga alatt van, ezért kiviszem az öbölbe, és érkezik egy jó hír.

A következő hétről nincs sok írivalóm.

A recepciós csaj reggeli után szólt, hogy csomagom van.

A cucc volt. A nudiról lenyúlt cucc.

A debilek, a két német meg Nataska elhúztak a szüleikkel, mert nekik is lejárt a turnusuk.

Szerencséjük volt.

Ha maradnak, kidekorálom a pofájukat. (Vagy ők az enyémet.)

A csomagban ott volt szerelmem piros gatyója, meg a pólója is. Behunyt szemmel szagolgattam állandóan mindkettőt. Az illata! Az ő illata! Elhatároztam, hogy nem mosom ki. Nem mosom ki, míg nem találkozom vele. Nincs az az isten...! (Anya persze azt hitte, hogy szennyes, és egy hét múlva bedobta a gépbe a cuccainkkal együtt. A fogamat csikorgattam dühömben! Miért nem dugtam el jobban? De hova dughattam volna? Anya elől elrejtteni a szennyest kábé annyira lehet, mint a fingot a liftben.)

Elutazásunk percéig a nap huszonnégy órájában Dorte töltötte be az életemet.

Naponta egyszer hívtam mobilon (fater fizeti), egyszer meg skype-oltunk. De ez a beszélgetés meg egymás nézése néha rosszabb volt, mintha elmaradt volna.

– Hi, halacska! – köszöntem, mert ez a kifejezés jött a számra a „kedvesem, drágám, szerelmem” meg hasonló édességek helyett, amelyeket mind hamisnak éreztem.

– Hi, polipocskám! – mondta ő, és tudtam, mire gondol.

– Hogy vagy?

– Jól. És te?

– Én is. Mit csináltál ma?

– Rád gondoltam. És te?

– Én is rád gondoltam.

És így tovább.

Néha azt hiszem, hogy a beszélgetés csak a valódi érzelmek, gondolatok, vágyak, indulatok elrejtésére való. Mert vajon hogyan hangzott volna ez a beszélgetés, ha mindent kimondunk?

- Hi, gyönyörűségem, szerelmem, mindenem! Megőrülök, hogy nem vagy itt! Rögtön kinyuvadok!
- Akkor ülj fel az első gépre, Dave, és repülj ide! Repülj ide, és szoríts, ölelj, csókolj, mert én sem bírom már nélküled!
- Veled álmodom minden éjjel...
- És én nem?!
- Felriadok, hogy nem vagy mellettem...
- És én nem?
- Ki kell vernem, hogy aludni tudjak, kis halacszkám, gyönyörűségem!

Na, erre nem tudom, Dorte mit válaszolna! Talán ugyanezt?

Lehet, hogy egy író nem is írhat le ilyeneket a regényében? Nem írhat le olyanokat, amilyenek az életben elhangozhatnak és megtörténhetnek, mert nem illik? El kell hallgatni természetes vágyakat, szerelmes kívánságokat, vagy körül kell írni? Néha az élet legszebb dolgait körül kell írni? Ha ez igaz, akkor talán nem is akarok író lenni úgy igazán...

Néztük egymást a Skype-on Dorteával, ő azt mondta, szeretlek, én azt mondtam, szeretlek, és minden más, amit mondtunk, felesleges butaság volt.

Ültem a tengerparton, és rá gondoltam, bejártam minden helyet, ahol együtt voltunk, és rá gondoltam. Beszéltem Gambóval, aki kibékítette a csaját, úgyhogy nem volt lelkiismeret-furdalásom, de miközben beszéltem fekete haverommal, Dorteára gondoltam. Megkerestem Joe-t a kikötőben, dumáltam vele, és a kedvesemre gondoltam. Megkértem Theót, hogy vigyen ki az öbölbe engem meg a bratyómat, persze kifizettem a szívességét, és Dorteára gondoltam, miközben lemerültem az átlátszó vízbe, a halak közé.

„Most gyere, polip! – gondoltam odalent. – Most gyere, és én nem leszek gyáva, megverekszem veled! Masnit kötök a csápjaidra, haver! Levest főzök a kocsonyádból!” Így üvöltöttem magamban azzal az egy percre se elég levegőmmel.

Amilyen szerencsém nekem van, egy pillanat múlva éppen alattam tekergett a nyolckarú. Mi a fene? Ez a grillezni való tenger gyümölcse gondolatolvasó? Felém tekergett, és kimeredt szemmel nézte a seggemet. Úgyhogy bátran felszökkenem a csónakba. Mert hülye azért nem vagyok! Az ember mondhat ökörségeket, de ne csinálja!

A bratyómat egyébként azért vittem magammal az öbölbe, mert nagyon maga alatt volt. Mint tudható, tapizni való Nataska (eposzi jelző!) hazatért az őseivel Moszkvába. No meg az orrba vágás, hasba rúgás után egyébként sem lett volna ajánlatos Robinak megközelíteni a csaj alsóruciját. Más becserkészhető nyuszi pedig a bratyóm számára nem akadt. A múlt héten velünk érkezett két-három korban és nemben megfelelőt már lefoglalták, az új turnus leányrészlege pedig, isten valami különös kegyetlensége folytán, mind 10 éven aluli volt.

– Még nem vagyok pedofil – mondta a bratyóm, mert ő olvasta *A szexuális bűnözés pszichológiája* című könyvet, amit nem adott nekem ide a szemét azzal, hogy tizennyolc éven felüli. Ő bezzeg kéjeleghetett rajta a tizenhat és fél évével!

Mellesleg Robi szerintem még szűz volt. Tudtam volna róla, ha bekergeti valakinek a lompost. Dumált évek óta, hogy ezzel meg azzal már ekkorát meg akkorát döngetett, és persze részletezte, mert ő is pornózik, mint állat. Mondta, mondta, de én a tesója vagyok: olvasok a hangjában, a mozdulatában, az arcában. Tudom, mikor mond igazat.

Igaz, ő is olvas bennem. Például mikor azt mondtam neki, hogy Dorte csodálatos, és megőrülök érte, akkor már a hangsúlyomból tudta, mi történt köztünk, nem kellett részletezni. Mondjuk, nem is részleteztem volna. Én alapvetően szemérmes vagyok. Ezért rökönyödtem meg Dortén kezdetben, aki mindent kimondott, és mindent megmutatott (hál' istennek!). De Dorte nem szemérmetlen volt, hanem nyílt, egyenes, közvetlen és természetes. Amilyen én sohasem leszek, azt hiszem, de mindig közelíteni fogok ehhez az állapothoz. Én vagyok az ő párhuzamosa. (Apropó! Bratyóm mondta, hogy a párhuzamosok a végtelenben találkoznak Euripidész szerint. Vagy Euklidész? Mindegy. Hát én nem várok a végtelenig, az tuti.)

Na persze, nyilván az is fáj Robicseknek, hogy összedugtuk Dorteával, amink van. Gondolom, részben azért volt maga alatt. Úgy érezte, gáz, ha a fiatalabb testvért hamarabb avatják fel, mint az idősebbet. Ami persze marhaság, és csak egy kicsit gázos.

Én nem tehettem az ártatlansága elvesztése érdekében semmit. Mégse hajthatok fel egy csajt a strandon, hogy: „Figyelj, Maca! Engedd már meg, hogy a bratyóm megdugjon, mert még szűz, és ettől depis!”

Úgyhogy én csak kivittem az öbölbe Robit, érezze az életgyönyörű oldalát, még ha az nem is *az élet kapuja*.

Élvezte. Ő még a poliptól sem ijedt meg. Azt nem mondom, hogy kezet fogott vele, de megnézte közléről. Az állat megijedhetett, mert tintafelhőt lövellt ki, és eltűnt.

Gambóval minden nap találkoztunk. Órákon át álltam a büfénél, és dumáltunk, ha nem volt vevő. Mindent megtudtam Nigériáról, a hauszákról, a Boko Haramról meg

a csajáról, és én is meséltem neki a magyar történelemről. Nagyon érdekelte. Csak azt nem értette: hogyan éltük túl.

Csütörtök délután Joe hívott. Megadtam neki a számomat. Ha Dorte megadhatta, én is megadhattam.

– Hazajött – mondta, és én rögtön tudtam, ki jött haza. – Ma mi megyünk hozzá – folytatta Joe –, de holnap délelőtt meglátogathatod. Vigyél neki valamit!

Nem is várta meg, mit mondok. Letette.

AZ UTOLSÓ HÉTEN, KÉSŐBB

Dorte kér valami egészen különös dolgot Robival és Saraghinával kapcsolatban, amivel nem értek egyet, de persze megint neki lesz igaza.

Szörnyű kíváncsi voltam, miképpen szabadulhatott ki a rácsok mögül Saraghina.

Tuti, hogy nem egyedül pattant meg. De ha a „fiúk” segítettek neki, akkor a zsaruk holnap visszaviszik, mert tudják, hol keressék. Ha nem viszik vissza, az azt jelenti, hogy a zsaruk is benne vannak a szöktetésben. Na meg a rácsos intézet is! Ők is tudhatják, hol a csaj búvóhelye.

Képtelen voltam a saját agyammal kitalálni, mi történt.

Ezek a görögök nagyon furfangos népség. Tisztára Odüsszeusz mind. Nem olvastam, mert csak most lesz kötelező, de láttam a filmet.

Mondtam Gambónak, mi az ábra.

Kérdeztem, mit szól hozzá.

– Egy migránsnak nincs véleménye – mondta, miközben ingyen fagyit adott egy rettentően borzas fekete kölyöknek.

– De ha mégis van véleménye, azt a haverjának se mondhatná el. Mert ha elmondaná, akkor a migráns orrát már a jövő héten a seggébe dugná a Boko Haram. Amit ketten tudnak, azt mindenki tudhatja.

– Oké – mondtam. – Értettem. Nem akarom, hogy a seggedbe dugják az orrodát.

– Haver vagy – bólított Gambó. – Kicsit hülye, meg szerelmes, meg fehér, meg magyar, de Dorte mellett még lehet belőled rendes ember.

– Kapd be, Gambó!

– Gyere a pult mögé!

– Anyád! – mondtam, és lenyomtuk a hausza üdvözlést, mielőtt elmentem: ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, boks-boks, tenyér simít. Mert Gambó a legjobb barátom. Na jó, mondjuk, a tesóm mellett.

Másnap reggeli után húztam fel Saraghinához. Robit is vittem, mert azt akartam, hogy kibéküljenek. Vagyis hazudok, nem én akartam, hanem Dorte mondta, hogy így akarjam. Este skype-oltunk, akkor kérte, hogy a bátyámmal együtt menjek Saraghinához.

– Megbuggyantál, halacska? – mondtam a szerelmemnek. – Ha a barátnőd meglátja, kikaparja a szemét.

– Nem kaparja.

– Kikaparja.
– Nem kaparja, mert Robi bocsánatot fog kérni tőle.
– Robi?!
– Robi!
– Soha! Én ismerem a bátyámat. Lehet, hogy segít rendbe rakni a bunkert, de ebben az életben még nem kért bocsánatot senkitől.

– Csókolj meg! – mondta Dorte, mire egészen közel kellett raknom a kamerához a számat, és egy kicsit kidugni a nyelvemet.

Ugyanezt tette Dorte. Elöntötte az agyamat a vér. Nyilván ez volt a célja a kis édesnek.

Aztán azt mondta:

– Te ismered a bátyádat, de nem ismered az életet. Úgy-hogy menj vele nyugodtan Saraghinához. Az élet minden konfliktust megold, ha hagyod, hogy a maga természetes, normális módján megoldhassa, és nem piszkálsz bele folyton azzal, hogy te jobban tudod.

Mit mondhattam erre? Úgy beszélt, mint Madaras nagyapja, a költő, akit szintén nem mindig értek egészen.

Szóltam Robinak, és együtt mentünk.

Előző nap Dorte kérésére vettem néhány ajándékot Saraghinának.

Egy csomag márkás óvszert három gumival. Nem olcsó itt egy ilyen. A harmadik gumi volt a kamat. Vettem egy kendőt, ami majdnem olyan virágos volt, mint otthon a kalocsai, csak kis aranypénzeket varrtak a homlokrészére. És vettem két gyertyát. A gumikat Dorte küldte, a két gyertya a bátyám bocsánatkérő ajándéka volt, a kendőt meg nekem kellett átadnom.

Megérkeztünk a szirthez, ahol az én halacskám hanyatt döntött a múlt héten.

De hol van már a halacskám? És hol a hanyatt döntés, meg a múlt hét? És hol van a tavalyi hó? (Ezt egy Villon nevű francia költő írta régen. A vastag Margot-ról szóló baladáját sokszor olvastam, mert abban dugnak.)

Elindultunk Robival lefelé a bunkerhez. Totál kínos volt.

Hárman ültek előttünk a lépcsőn, két-három fokkal egymás alatt. Egy fiatalabb arab turbánban, egy izmos fekete, akit a kikötőben láttam Joe-val dolgozni, és elől Theo.

– Helló, Theo! – köszöntem hangosan, mire hátranézett.

– Mi van, gyerek? – vigyorodott el. – Csak nem hozzá jöttek? Beülhettek a sorba.

Röhögcséltünk, de eléggé megizzadtam, amíg elléptem az arab meg a fekete mellett (neki bólintottam egy ismerőset), hogy kezet fogjak Theóval. Robi nem jött utánam. Csak állt fent, mintha tényleg sorban állna.

– Nem azért jöttünk – mondtam. – Látni akartuk, meg ajándékot hoztunk. Dorte küldi.

– Oké! – mondta Theo, és a mögötte ülő két várólistásra pillantott. – Csak barátok! Ajándékot hoztak.

– Mi is hoztunk – mondta a fekete, és felemelte a szatyrát.

– De ők nem kefélni jöttek. Ők rakták rendbe a bunkert. Ok?

A fekete bólintott, hogy oké. A turbános arab nem szólt, és nem is bólintott.

A bunker ajtónyílásán kijött egy fiatal hapi. Csak látásból ismertem innen a lépcsőről, de a széles karimájú kalapját most is annyira a szemébe húzta, hogy az arca alig

látszott. Füttyörészett és levágtázott a víz felé vezető lépcsőn.

Azt már tudtam, hogy Theo addig nem megy be, amíg Saraghina nem kukkant ki, és nem szól. Dorte mondta, hogy ilyenkor mosdik. Erre szolgált a nagy műanyag kánákban a tengervíz.

Néhány pillanat múlva Saraghina kilépett az ajtónyíláson, és akkorát sikított, hogy szerintem a Palánta utcában is hallották, ahol lakunk.

– David! Davidka! – harsogta a maga szokásos torz kiejtésével. – Hol van Dortécske?

Intettem Robinak, hogy jöjjön, de óvatosan közelítettem meg Saraghinát. Ha ismét felemel és magához szorít, mint első alkalommal...!

Megtette. Számítottam rá, így volt elég levegőm. A várokozók kuncogtak.

– Hol van a barátosnóm? – üvöltött a fülembbe, úgyhogy egy ideig nem hallottam semmit.

– Hazament – mondtam a süket csöndbe, mikor talajt éreztem a lábam alatt. – De azt üzeni, hogy szeret, és ajánlékot küldött.

Saraghina sikítózva vette át a gumit, a keble közé dugta, és kacagva a nyakába kanyarította a kendőt. Csak aztán vette észre Robit a két gyertyával. Kicsit felhős lett az arca, ami azt jelenti, hogy egy pillanatra úgy nézett ki, mintha Hulkot a Zöld Manóval párosították volna. Egyáltalán nem láttam biztonságban a bátyám életét.

– Bocsánat, Saraghina! – nyögte a bátyám. – Ne haragudj rám! Robi vagyok. Dávid testvére. – És maga elé nyújtotta a két gyertyát.

Saraghina arca megenyhült, szeméből kiperdült egy könny, és magához húzta Robit. Vagy magára? Ezt nem tudom pontosan kifejezni.

Láttam, hogy a bratjóm nem vett időben levegőt. Egészen elvörösödött az arca.

– Köszönöm! – ordította Saraghina, és akkor nyelves csókot adott Robinak, ami érzékenyebb fiúknál elég egy ejakulációhoz.

És a bátyám az érzékenyebbek közül való.

Egyébként is a testes nők az esetei, mint tudjuk. Lásd Nataska!

Őrült ciki volt. A bátyám nadrágján terjengett a folt. Csak én láthattam, meg esetleg Saraghina, de tudtam, Robi így nem fordul a többiek felé. Inkább leugrik a szikláról.

– Bemehetünk egy kicsit, Saraghina? – köhécseltem. – Dorte még üzent valamit.

– Gyertek! – harsogta az óriásnő, és a három látogatónak csak annyit mondott kedvesen. – Ti vártok, vagy hazamentek.

Theo, a fekete meg az arab meg sem mozdultak. Itt Saraghina volt a császárnő, és szolgál mindenki más.

Bent Saraghina rögtön a házi oltárára helyezte a gyertyákat, aztán két tenyere közé fogta a fejemet.

– Te miért vagy itt?

Nem értettem.

– Miért nem vagy Dorteival?

Most már értettem.

– Ő hazament Dániába.

– Mikor mégy hozzá?

– Rögtön, ahogy tudok – mondtam, mert ki akartam szabadulni a markából.

Elengedett.

– Ezt elviszed neki – mondta, és levette a nyakából a sok lánc közül az egyiket. – Elviszed, rendben?

A lánc medálján egy görög betű volt. Fordított S. A felső körcikk sokkal nagyobb volt, mint az alsó.

– Elviszem – vettem át a láncot, mert nem mertem nem elvenni.

Ki tudja, mikor tudom odaadni Dorténak?

Saraghina elfordult tőlem, és fél karral a mellei közé nyomta a bátyám fejét.

Tudtam, hogy Robi ezt a dupla párnát élete végéig nem felejtí el.

– Megbocsátok neked, kicsi fiú! – mondta az óriásnő.

Robi úgy állt ott, mint aki összezsínálta magát. Bizonyos értelemben ez történt.

Az a gyanúm, hogy Saraghina is csak akkor vette észre, mi a helyzet.

– Ó! – sikkantott. – Hát te ilyen kis édes vagy? – És kezdte lehúzni a bratyóm nadrágját. Robi egy pillanatra ellenállt, segélykérően felém pillantott, mire én csak annyit dadogtam:

– Nekem sajnos mennem kell. Majd otthon megvárlak. Holnap még jövök, Saraghina...

De Saraghina már nem foglalkozott velem.

AZ UTOLSÓ HÉT UTOLSÓ NAPJAIN

a bátyámmal madarat lehet fogatni, úgy örül, meg Dorte és Saraghina is örül, csak én vagyok szomorúság, hiába születik száz teknősbéka a parton.

Kint a napfényes lépcsőn Theo felvonta a szemöldökét.

– Hol a bátyád?

Vigyorogtam, röhintgettem, aztán csak annyit nyögtem, hogy:

– Mindjárt jön... Valamit megbeszélnek... Kis türelem.

Láttam, hogy Theo érti, amit nem is mondok.

– Aha! Űgyes! – morgott, de nem látszott, hogy haragudott volna.

Kezet fogtunk. A feketével is.

Az arab nem nyújtott kezet. Lehet, hogy tiltja az iszlám. Vagy nagyon kanos volt, és berágott, hogy valaki megelőzte.

Az ágyon feküdtem, és pornóztam az iPaden, amikor Robi bevágatott. Nem az ő nadrágja volt rajta, hanem valami szörnyű, lila alsónaci. Úgy vigyorgott, mint aki nyert a lottón. Odarohant, és belém akart bokszozni.

– Csillapodunk, mert tökön rúglak! – üvöltöttem rá.

Aztán, hogy ledobta magát a fotelbe, felvettem a normál hangomat:

– Minden oké?

– Abszolút! – ragyogott a bátyám.

– Mennyi ideig voltál bent?

– Nem tudom, de fantasztikus nő! Fantasztikus! Imádom!

– Oké! – morogtam. – De azért nem kell feleségül venni!

– Ne szemétkedj, Öcsi! Tényleg szuper a csaj! – mondta Robi, és a szeme az ablakra meredt, mint aki valami varázslatosat lát, valami gyönyörűt idéz fel.

Nem akartam megzavarni a képzelgésben, de mint világ-bajnok aggódo (anyai örökség!) nem tarthattam vissza a legfontosabb kérdést.

– És gumival?

Bambán rám nézett.

Aztán felfogta, és elvigyorodott.

– Hülye! Persze! – mondta, aztán villant a szeme. – De nem mindig kellett!

Nem értettem, mire céloz, de úgy tettem, mintha érteném.

Majd szép lassan úgylis elmesél mindent. Sosem bírja a titkait magában tartani.

Anyának szokta elkotyogni.

De ezt most nemigen fogja. Vagy ha mégis, akkor csak homályosan.

Este mondtam Dorténak, mikor skype-oltunk:

– Saraghina felavatta Robit.

– Szuper! – tapsolt Dorte. – Mondtam, hogy az élet minden konfliktust megold, ha hagyjuk.

– Ja – morogtam. – És te ezt hol tanultad, ahol én nem? Otthon vagy a suliban?

– Sem itt, sem ott – nevetett az én kis halacskám. – Kint az életben tanultam.

– Nagyon hiányzol.

– Te is nekem. Levegylem a pólómat?

– Ne! Élőben kellesz nekem. Látni és nem érinteni nagyobb kín, mint nem látni.

– Ezért a mondatért most nagyon szeretlek.

– És a mondat nélkül?

Így beszélgettünk, így kínoztuk egymást.

Gyerekkoromban imádtam a süteményeket, tortákat.

Most is szeretem, de most már óvatosan, mert nem akarok elhízni.

Mikor kisebb voltam, és álltam a cukrászda kirakata előtt, de nem kaphattam semmit valami rosszalkodás miatt, akkor éreztem ezt a kínzó vágyakozást.

A képernyőn láttam a *sütimet*, ami kétezer kilométerre volt. Szinte fájt. Vagyis nem „szinte”.

Másnap szombat volt. Az utolsó előtti nap az üdülőben.

Még reggeli előtt látogattam meg Saraghinát.

Gondoltam, akkor még nem lesz ott senki.

Jól gondoltam.

A nap már felkelt.

Saraghina kint ült a bunker tenger felőli oldalpárkányán, ahol legelőször megpillantottam.

Énekelt. Illetve dúdolt. Olyan hangosan dúdolt, mint akkor. Dúdolt a tengernek, dúdolt a hullámoknak és a felkelő napnak.

Mikor a fejét hátrafordította, és észrevett, nem állt fel, nem jött oda, csak nevetve intett.

Megértettem.

Már nincs mit mondanunk egymásnak, ami többet mondana, mint amit érzünk.

A sütit, amit délről és estéről összegyűjtöttem neki, meg a csokit, amit vettem, letettem az asztalára a bunkerben.

Szép rend volt odabent. Mindig szép rendet csinál, ha elmennek a férfiak.

Mikor kimentem a napra, a fényre a hűvös bunkerből, fent a lépcsőről még integetni akartam neki. De nem fordult hátra. Énekelte azt a furcsa, szép dallamot szöveg nélkül, mintha imádkozna. Vagy valóban imádkozott? Lehet, hogy ezért nem hagyta megzavarni magát?

Indultam vissza.

Mentem lefelé a szirtünkről, ahol életveszélyesen csókolóztunk, és elértem a bokrot, ahol először megölelt, és azt mondta, csókoljam meg, hogy ne ezen járjon az agyam állandóan, persze ezen jár azóta is; és megálltam azon a helyen, ahol szintén egymásnak estünk, és a bátyám, Robi meg az akkori bandája valószínűleg látott, láttak, és éreztem, hogy rettenetesen hiányzik Dorte, úgy szenvedek, hogy belehalok, és *tudom, hogy ez így szörnyen szentimentális meg érzelmes, ami ugyanazt jelenti, csak más szóval, de nem tudom másképpen kifejezni, még egy ilyen hosszú mondatban sem, pedig ezt aláhúzza a Word, és azt ajánlja, hogy szaggassam szét rövidebb mondatokra, de nem szaggatom azért se!* Így érzek.

„Oh lassan szállj és hosszan énekelj, Haldokló hattyúm, szép emlékezet!...” Petőfi Sándor: Tündérialom. (Nem tanultuk, de én olvastam, mert aki író akar lenni, annak olyasmit is kell olvasni, ami nem kötelező.)

Délelőtt Robival elmentünk nudizni.

Dorte nélkül ez is unalom volt.

Pucér testek, mellek, fenekek, puncik, fütyik, mint egy húskiállításon.

Egyáltalán nem érdekeltek.

Aztán hirtelen történt valami.

A vízhez közel meresztettük a mereszténivalónkat, amikor sikoltozást hallottunk.

Persze felültünk és hátranéztünk. Egy pillanatra azt hittem, valami szextéma, mert a csajok a strand közepe tájáról odébb rohantak, a pasik meg maradtak.

Mi lehet?

Valakinek akkora lócse van, mint egy gumibot, és mutogatja?

Odasétáltunk Robival.

Nem szex volt.

Egészen apró teknősbékák másztak elő egy homokbucából. Tíz, húsz, harminc kapaszkodott a homokba meg egymásba, ahogy jöttek, jöttek, jöttek kifelé, aztán rohanni kezdtek a vízhez. Már amennyire kicsi lábacskaikon rohanni tudtak. Aztán egyre több jött ki. Ötven? Száz? Meg sem lehetett számolni.

A nők visszasétáltak, nevettek, visongtak, a pasik meg egymást lefőzve dumáltak, mert mind baromi okosan tudta, amit én már réges-rég. Vagyis azt, hogy az anyuteknős a meleg homokba rakja a tojásait, és amikor a kölykök kikelnek, ösztönösen tudják, hol a tenger, és sepernek a vízhez, mielőtt a madarak elkapnák őket. Mondjuk, most is fent köröztek, vijjogtak a sirályok, de nem mertek lebukni a teknőcökre, mert a nudi pucér serege velünk együtt őrt állt kétoldalt a tengerig, amíg az utolsó állatka is el nem érte a vizet.

Robi egészen belelkesedett a látványtól, hogy a kis *tekik* ilyen jó ösztönnel rohannak a tengerbe, és azt mondta, hogy az ő ösztöne is király, és most azonnal felmegy Saraghinahoz.

Megértettem. Nagyon megértettem.

– Mit vigyek neki? – kérdezte.

Felhívtam Joe-t.

– Egy karton gyümölcsöt vigyél – mondtam aztán Robinak. – Narancsot. Százszázalékost. Meg fogkrémet, zöld teát és sampont.

Mondtam a márkákat is.

– Másfélét nem lehet? – kérdezte.

– Nem – feleltem. – Saraghina ragaszkodik ahhoz, amit megszokott.

Robi nevetgélt.

– Nem autista ez a csaj egy kicsit?

– Mindenki autista egy kicsit – mondtam, de nem árultam el, hogy ezt a mondatot is Dortétól nyaltam.

A bátyám elment, én pedig megkerestem Gambót.

– Utolsó nap? – kérdezte.

Levettem az órámat, és odanyújtottam neki. Emlékeztem, hogy kukkolta, mikor először találkoztunk.

– Hülye vagy? – kérdezte. – Ez minimum kétszáz euró.

– Háromszáz – mondtam, és a csuklójára húztam a Seikót. – Ha ránézel...

– ...téged foglak látni.

Üdvözöltük egymást. Két hausza. Egy nigériai meg egy magyar. Ujjérintés, elhúzás, kézfogás, szkander, bokszboks, tenyér simít. A Boko Haram meg tehet egy szívességet nekünk. Ha megengedjük.

Este még találkoztunk, elmentünk egy diszkóba, ahol Gambó bemutatta Abimbolát, a nigériai csajt, aki nem hawsza, hanem yoruba.

Mit mondjak? Nem egészen az a bombázó volt, akit nekem Gambó a reptérre indulás előtt lefestett! Száznyolcvan centi helyett maximum százhatvan volt, és ha a mell-, derék-, csípőmérete kilencven, hatvan, kilencven, akkor én vagyok Jason Statham.

Gambó tudta, mire gondolok, mikor kezet fogtam a csájával, és röhögött.

Én csak elhúztam a szám. Ismerem az életet, haver. Mindenki megpróbál a valóságnál szebbet hazudni.

Egy ideig sikerül is hamis világban élni, de aztán becsaphat a villám: az igazság.

Mi, írók ilyeneket gondolunk ki. De persze mi sem a bölcsességeink szerint éljük az életünket sajnós. Az író is ember.

Másnap hazarepültünk életem legszebb nyarából.

Szerelmes voltam, és szenvedtem, mint egy állat.

Kezdődött a sulis, kezdődött az ősz. A remény ősze.

Tartalom

ELSŐ NAP DÉLBEN

meglátok egy lányt, aki meglát engem, és valami varázslat történik, de ezt kicsit hosszan írom le, mert író leszek, úgyhogy átugorhatsz a 14. oldalra esetleg, ha nem hiszed, hogy létezik szer-elem első látásra.

ELSŐ NAP DÉLUTÁN

őt keresem, kutatom, és képzelődöm, ahogy szoktam, de nincs sehol...

ELSŐ NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

végre sikerül megtalálnom, de mégsem tudok vele megismerkedni, mert hülye vagyok.

ELSŐ NAP DÉLUTÁN, MÉG KÉSŐBB

megismerkedem a hausza Gambóval, a periszkópfejű cseh Sámuellel meg a recepciós próbababával, és végül Gambó robotjával.

ELSŐ NAP ESTE

felmászom egy fára, meg lemászom róla, és ismét kiderül, hogy nem vagyok normális.

MÁSODIK NAP

nagy nemzetközi sikerem van a reggeli svédasztalnál, csak nem elég tiszta az angol kiejtésem, mikor köszönök.

MÁSODIK NAP DÉLELŐTT

kiderül, hogy nem az az öböl az *öböl*, amit Dorte öbölnek nevezett, hanem egy másik öböl az *öböl*, amelynek meglátogatását gát-lási okokból mellőzöm.

MÁSODIK NAP DÉLBEN

hazudok egy nagyot, aztán félreérték egy mutogatást, úgy kell nekem!, de végül mehetek mellette a hegyre.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN

Dorte megtanít csokolózni, aztán bemutat a betonbunkerben lakó barátnőjének, akinek karjában rövid életem kis híján véget ér.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

teát iszunk az óriásnőnél, próbálom megérteni, amit nem merek megérteni, majd egy zombi beszól a lőrésen, és a frászt hozza rám.

MÁSODIK NAP DÉLUTÁN, MÉG KÉSŐBB

megértem, amit eddig is sejtettem, aztán rohanunk vacsizni, és a periszkópfejű lebukik.

MÁSODIK NAP ESTE

Gambóról kiderül, hogy tudja, kicsoda Beethoven meg Picasso, és közben dobol, énekel, amíg nem jön Mohammed.

A HARMADIK NAP

Dorte oda akar menni, ahova én nem akarok, de nincs választásom, így aztán hatalmas kínokat kell kiállnom életem legszebb látványa közben.

A HARMADIK NAPON DÉLBEN

szívatom a bratyómat, aztán pedig Dorteával elmegyünk egy rúzsért öt kilométert meg vissza, és kezdem megérteni az életet.

A HARMADIK NAP DÉLUTÁN 96

a bátyám a bandájával belénk köt, aztán átadjuk a rúzszt Saraghinának, és Dorteával alaposabban elmélyedhetnénk egymásban, ha nincs Mozart.

A HARMADIK NAP DÉLUTÁN

kiderül, hogy a bátyám meg a bandája hülyébb, mint gondolkodnánk, de megérdemlik, amit kaptak, és lehet, hogy Gambónak van igaza.

A NEGYEDIK NAPON

a periszkópféjűről ismét kiderül, hogy szemét pasas, és Dortéval azonnal fel kell rohannunk a bunkerhez, ahol rossz hír vár bennünket.

A NEGYEDIK NAPON DÉLBEN

egy kis hazugsággal majdnem lebukom anya előtt, aztán tanúja vagyok a csehek vitájának, és Gambóval is dumálunk, aki sokat tud Saraghináról.

A NEGYEDIK NAPON DÉLUTÁN

Dorte a bátyámat bűvöli, bár nem tudom, miért, aztán nekem magyarázza meg Robi viselkedésének okait, és végül megtörténik, amit persze sejthettem volna.

A NEGYEDIK NAPON KÉSŐ DÉLUTÁN

bekövetkezik a tragédia, ami nagyon elszomorítja Dortét, mert az hiszi, hogy a történeteket megakadályozhattuk volna, ami persze talán butaság.

A NEGYEDIK NAPON ESTE

a periszkópféjű meg a felesége már nem vacsorázik velünk, Dorte megpusztil anyáék előtt, Gambó pedig egyet-mást elárul Christináról.

ÖTÖDIK NAP DÉLELŐTT

hiába haldoklom anyáékknak, a romokhoz kell menni, és bár délből rohanok vissza a szerelmemhez, Dorte nincs az ebédlőben.

ÖTÖDIK NAP DÉLUTÁN

nyilvános csókkal pecsételjük meg a szerelmünket, aztán befejezzük a bunkerben a takarítást, és Theóval elindulunk a sziget felé, bár ezt a csodálatos élményt szívesen kihagynám.

ÖTÖDIK NAP DÉLUTÁN, KÉSŐBB

elkövetkezik a merülés az öbölben, amelynek a legszebb élőlényét Dorténak hívják, a legcsúnyábbat meg polipnak, kivéve, ha a polip Dorte, és engem ölel át.

ÖTÖDIK NAP ESTE

kellemtelen találkozás a két némettel meg az orosz lánnyal és a bátyámmal, akire rá lehet számolni, de szerencsénkre Dorte mindkettőnket megment.

A HATODIK NAPON

befejezzük a bunker csinosítását, kitakarítunk, aztán lemegyünk fürödni, és kiderül, hogy a bátyám baromi rendes is tud lenni, ha akar.

A HATODIK NAP DÉLUTÁNJA

életem addigi legizgalmasabb, legboldogabb, legtökéletesebb, legszerelmesebb, legtanulságosabb és legkielégítőbb délutánja.

HATODIK NAP ESTE

fürdünk egyet utoljára, aztán, sajnos, el kell játszani Ádám és Éva történetét a paradicsomban, de minden jó, ha jó a vége, pláne, ha még nincs is vége.

A HETEDIK NAP

rosszul kezdődik, de aztán kiderül, hogy a bátyám jó testvér, Gambó valódi barát, Dorte szeret, az apámnak van esze, és anyámnak szíve.

AZ UTOLSÓ HÉTEN

vágyakozva nézzük egymást Dorteával, miközben a bátyám nagyon maga alatt van, ezért kiviszem az öbölbe, és érkezik egy jó hír.

AZ UTOLSÓ HÉTEN, KÉSŐBB

Dorte kér valami egészen különös dolgot Robival és Saraghinával kapcsolatban, amivel nem értek egyet, de persze megint neki lesz igaza.

AZ UTOLSÓ HÉT UTOLSÓ NAPJAIN

a bátyámmal madarat lehet fogatni, úgy örül, meg Dorte és Saraghina is örül, csak én vagyok szomorkás, hiába születik száz teknősbéka a parton.